

လွမ်းနေကြသခွင်မရှိဘူး

မျှော်စင်

BURMESE
CLASSIC

ဝေဒနာ

အလွမ်းနဲ့မျှော်စင်တစ်ခု
တည်ဆောက်ထားပေမယ့်
အလွမ်းနဲ့တက်ရောက်ကြည့်မှာကိုတော့
ငါမလိုချင်အချိန်မီတာချင်တယ်...
“အလွမ်းနဲ့ကြည့်ခွင့်မရှိတဲ့မျှော်စင်”

ပုံနှိပ်ပျက်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၀၃၅၇၀၄၀၇
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်-		၅၀၀၃၉၂၀၄၀၇
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
		၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
		ရွှေသမင်စာပေ
		၃၇/၄၄လမ်း၊
		ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
		ရန်ကုန်တိုင်း။
အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ-		ဦးဝင်းဗေ (မြ-၀၇၆၅၀)
		စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
		တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (အေ)
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ရွှေသမင်

ကဗျာ စီစဉ်တင်ဆက်သည့်

ဒီနိုင်းခ

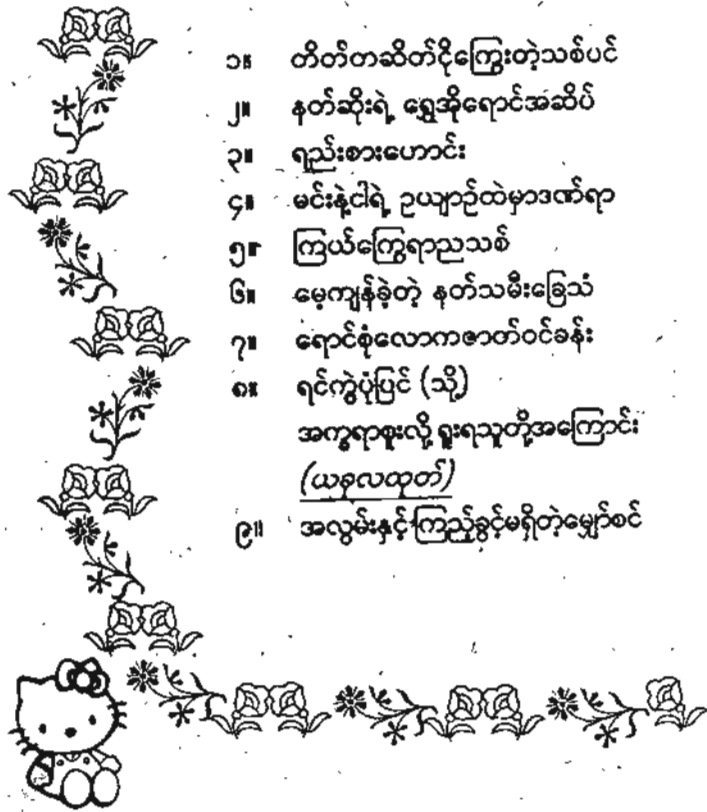
အလွမ်းနှင့် ကြည့်ခွင့်ပရိတ်တဲ မျှော်စင်

BURMESE
CLASSIC

ထွက်ရှိပြီးသောစာအုပ်များ

- ၁။ တိတ်တဆိတ်ငိုကြွေးတဲ့သစ်ပင်
- ၂။ နတ်ဆိုးရဲ့ ရွှေအိုရောင်အဆိပ်
- ၃။ ရည်းစားဟောင်း
- ၄။ မင်းနဲ့ငါရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာဒဏ်ရာ
- ၅။ ကြယ်ကြွေရာညသစ်
- ၆။ မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ နတ်သမီးခြေသံ
- ၇။ ရောင်စုံလောကဇာတ်ဝင်ခန်း
- ၈။ ရင်ကွဲပုံပြင် (သို့)
အကွေ့ရာစူးလို့ ရူးရသူတို့အကြောင်း
(ယုဒလူတတ်)
- ၉။ အလွမ်းနှင့်ကြည့်ခွင့်မရှိတဲ့မျှော်စင်

ပြက္ခဒိန်ထပ်ရုံး

မင်္ဂလာ ကြက်ခြောက်နဲ့

အသည်းကွဲ နေ့ရက်တွေကို သိမ်းထားရမယ်...။

မလွယ်ပါဘူးကွယ်...

ရင်ဘတ်တစ်ခုပေါ်မှာ

အလွမ်းကမျှော်စင်တစ်ခုတည်ဆောက်...

အချစ်ဆိုတာ

ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်ဆုံးတဲ့ဒဏ်ရာ

ပြန်ပြင်ဆင်ခွင့် ရနိုင်မလား...။

သွေးကြောထဲ စီးဆင်းနေတဲ့ “အလွမ်းရဲ့ဝိညာဉ်”ကို
ဖျက်ဆီးဖို့ တရုတ်ဆေးဆရာကြီးကို မေးတော့ အကြောတွေ
ပေါ် အပ်စိုက်ရင် အလွယ်လေးပါတဲ့...။

ကောင်းပါပြီ...

နောက်ထပ် ဒေါက်တာကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
မေးကြည့်တယ်။

ဦးနှောက်နဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ ပုန်းခိုနေတဲ့ “အချစ်
ပိုးမွှား” တွေအတွက် ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ မေးကြည့်တော့
“ဓာတ်ကင်” ရမယ်တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်...။

မြန်မာသမားတော်ကြီးနဲ့တွေ့တော့ ကျွန်တော့်ရောဂါ
အခြေအနေ မေးကြည့်တယ်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကော့ကော့ကြီးနဲ့
သမားတော်ကြီးက...

ကျွန်တော်ရှေ့ ထိုင်ခုံက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း အိပ်ငိုက်
လာတာလား။ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်လာတာလားမသိ...။
မျက်လုံးကို မှေးကာ လိုက်ပါလာသည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့
ကျွန်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မျက်နှာမူထားရင်း လိုက်ပါလာတာ
ပေါ့...။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း... ကံဆိုးချင်တော့ နှစ်ယောက်
ရပ်နေရာရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေပါ
တယ်။

“မှတ်တိုင်ပါလား...”

ကျွန်တော်တို့ရှေ့က လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်သွားပါတယ်။ မြင်နေရတဲ့ ကားအပြင်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး...

“ပါတယ်ဟေ့...”

ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ စတော့တာပဲ...။

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်တယ်။
(ကွင်းလယ်သမား အချင်းချင်း ကစားကွက်ကို ကြိုမြင်တဲ့
သဘော။) ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို တုံ့ပြန်ကြည့်ပါတယ်။
အားပါးပါး... တကယ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးဗျာ။
ကိုရီးယားမင်းသမီး... ဆန်းမီဆိုလား၊ ဆန်းကစ်ဆိုလား မသိဘူး။

ရင်ထဲ အေးမြသွားရအောင် လှလိုက်တာတော့ သေချာ
တယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကတော့ သူ သိတာမှတ်လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ဆန်းကပ်လို့ အမည် ပေးလိုက်တယ်။ (မှတ်ပလားလို့လည်း စိတ်ထဲက ပြောလိုက်တယ်)။

အဲဒီအချိန်မှာ လူကြီးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ထတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင် ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကလို [စလို မိုးရှင်း] သဘော မြင်မိနေတယ်...။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ပြင်သစ် ဘောလုံး သမား ဒီဒန်းဟန်နှင့် ကောင်မလေးဘက်က ကျော်မလို့ ကျွန်တော်ဘက်က ကျော်မလို့ လုပ်နေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ရော ကောင်မလေးပါ ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်း ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းနဲ့ ကောင်မလေး ဦးခေါင်း တိုက်မိတယ်။

“ခွပ်...”

“အ...”

“အား...”

ကောင်မလေးတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ တော် တော် မူးသွားတယ်။ နှလုံးသားလည်း မူးသွားတယ်။ ခေါင်းလည်း မူးနောက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် ပွတ်ရင်း လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကျော်သွားမှ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံကိုကြည့်လိုက်တော့ ကုလားမ ကြီး တစ်ယောက်က ကြားဖြတ် ထိုင်ပြီးနေပြီ။ အဲဒီအတွက် ကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းစူခြင်းနဲ့ မျက်စောင်းလှလှလေးကို ကျွန်တော် ရလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တကယ့်ကိုကျေနပ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် လည်း ကိုယ့်အိတ် ကိုယ်ဆွဲပြီး လိုက်လာတာပေါ့။ ကောင်မလေး ကတော့ တော်တော်ကို ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်ပါတယ်။

“ကျွတ်...”

စုတ်သပ်သပ်ကြောင့် ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး တစ်ခုခုကို ပွစိ ပွစိနဲ့ ရေရွတ်နေတယ်။ ထိုင်ခုံ ရနိုင်တဲ့ ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်နေတာလားမသိ။

နောက်... ကျွန်တော့်ကို မရဲတာရဲ့ ခိုးကြည့်တယ်။ နောက် ကျွန်တော့်ဘက် မသိမသာလေးယိမ်းကာ ခပ်တိုးတိုးလေး ဆိုပါတယ်။

“အစ်ကို...”

“ဘာလဲ...”

ကောင်မလေးက စတီးလက်တန်းကို မမီမကမ်း ကိုင် ထားရသေးသည်။

“ရှေ့မှတ်တိုင်က ဘာမှတ်တိုင်လဲ...”

ဗုဒ္ဓေါ...။

ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်...။ အဲဒီမှတ်တိုင်က ကျွန်တော် လည်း ဆင်းရဲမယ့်မှတ်တိုင်ပါ။ အမြဲအမှတ်ရနေတဲ့ မှတ်တိုင် နာမည်ဟာ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဦးနောက် အသံထဲမှာ

ပျောက်ကွယ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အမိန့်ပေးရတာပေါ့။
(မင်း အမြန်ဆုံး စဉ်းစားစမ်း...)

ဘယ်လိုပင် စဉ်းစားနေနေ ခေါင်းထဲက အဖြေ ထွက်
မလာ။

“ထားလိုက်ကွာ... ငါလည်း ဆင်းရဲမှာ... မှတ်တိုင်
ပါလား မေးရင်း... ပါတယ် ငါ ဖြေလိုက်မယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကောင်မလေး စိတ်ကျေနပ်ဟန်
တူသွားပါသည်။ ဒါပေမယ့် ခဏပါ။ ကားရဲ့ အမြန်နှုန်းနဲ့
နောက်က လိုင်းနံပါတ်တူ ကားတစ်စီးကို ဘေးပြတင်းပေါက်မှ
တစ်ဆင့် မြင်လိုက်ပြီးကတည်းက...

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ ကားချင်း ဖိုက်နေပြီ၊ မှတ်တိုင်
ရောက်တော့မယ်၊ အမြန်စဉ်းစားပါ...”

ဒုက္ခတရားရဲ့ ပရိယာယ် ကျော့ကွင်းမှာ ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်းကြီးမိနေခဲ့ပါပြီ။ စဉ်းစားသည်...မစ်... မဟုတ်
သေးဘူး... လစ်...အဲ...ဖျတ်ခနဲဝင်လာတဲ့ အသိနဲ့အတူ...

“ရပြီ...လာ... ရှေ့ကိုတိုး...”

ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီ တိုးသွားသည်။
မသိရင်တော့ သမီးရည်းစားထင်မှာပဲ။ [ထင်ပလေ့စေလေ...
ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သဘောထားကြီးပါတယ်။] အဆင်း
အတက် တံခါးဝမှာ ရပ်မိသည်။

ကိုရွှေစပယ်ယာကတော့ နောက်က ကားကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း...

“ဘုရားသားရေ...(၂၉.....)နောက်က လိုက်လာပြီ”
မှတ်တိုင်ကလည်း နီးလာပါပြီ...။ ကျွန်တော်က ခပ်လော
လောနဲ့...

“လစ်တမတ် ပါတယ်...”

ပြုံးခနဲ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။
စပယ်ယာလည်း ကြောင်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အနီးအနားက
ခရီးသည်တွေက စရယ်ပါတော့တယ်။ နောက် စပယ်ယာ...
ပြီးတော့ ကောင်မလေး...ရယ်လို့ကို မဆုံးနိုင်တော့။ စပယ်ယာ
က မှတ်တိုင်နားရောက်တော့ ရယ်သံသြသြကြီးနဲ့...

“အစ်ကိုရေ... လစ်တမတ်... အဲလေ... ဟာမစ်တစ်
ပါတယ်...”

ကားပေါ်က ဆင်းကတည်းက ပါးစပ်ကို သူမ လက်ဝါး
နုနုလေးနဲ့ကာကာ ဒီဟာမလေးက အူလိုက်သဲလိုက် ရယ်လို့

မဆုံး...။ ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေတဲ့ ခရီးသည်တွေက လည်း သူနဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စူးစမ်းချင်ပုံ ရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း မျက်နှာနီနီနဲ့...

“ညည်း... သိပ်သဘောကျနေတယ်ပေါ့”

အဲဒီအခါကျမှ ဒီဟာမလေးက အရယ်ကို ရပ်တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ရင်ဆိုင်တယ်။ ရယ်မောလိုက်ရလို့ စိုတက်လာတဲ့ မျက်ရည်အရှိန်နဲ့ လှပတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

“အစ်ကို့ကို လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သား သဘော ကျမိလို့ပါ...”

ဗုဒ္ဓေါ...ဒီနေ့ ဘုရားတ၊စရာတွေရည်းပါလား... ကေန္တ ဒီကလေးမက ယောက်ကလျာလေးများလား။

“ဘာလဲ... သားကို ယောက်ကလျာလို့ ထင်နေလို့ သား...”

ကျွန်တော့်အတွေးကို ဒီဟာမလေး သိနေပုံရတယ်။ သဘာဝဘီဝတ် ကောင်မလေးနဲ့ လုံချည်ဝတ် ကျွန်တော်ဟာ သလက်မောင်းအတိုင်း အတူလျှောက်လာပါတယ်။

“သားက မိန်းကလေး စစ်စစ်ပါ။ အိမ်မှာက အစ်ကို တွေချည်းပဲဆိုတော့ အစ်ကိုတွေ ခေါ်တဲ့အတိုင်း ဖေဖေနဲ့ ဒေမေကို ခေါ်ရင်းက နှုတ်ကျိုးသွားတာ”

“ကော်နဲ့ ပြန်ကပ်ပေါ့”

“ရှင်...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကောင်မလေး ကြောင်တောင် တောင် ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်မှ နောက်ပြောင်မှန်း သိရတော့ မျက်စောင်းတိုးတယ်။

“ညည်းက ဘယ်လာတာလဲ...”

“ကျူရှင်... အစ်ကိုကရော...”

“ဒီနားက အဒေါ်တစ်ယောက်အိမ်...ကဲ...သွားပြီ”

ကျွန်တော်လည်း ကောင်မလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် လျှောက်ပါတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့လမ်းသူ ရွေးပါတယ်။

အဒေါ်အိမ် ရောက်တော့ နယ်က ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းထုပ်ကို ပေးတယ်။ အဒေါ်က အဖေနဲ့ အမေ နေကောင်းကြလားတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောပြီး အဒေါ်ဆီက မှန်စိုး တောင်းပါတယ်။ အဒေါ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတယ်။ အဒေါ်က ထမင်းစား သွားဦးလို့ပြောပေမယ့် အဒေါ်ရဲ့သမီးတွေ ကျွန်တော့်ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲတွေ ကျောင်းကပြန်လာရင် ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲက ဝေစုလေး ပြန်ပေးနေရမှာ စိုးသောကြောင့် “ဟန့်အင်း”လို့ တွင်တွင်ငြင်းရင်း ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းက အဲဒီက စရမှာလို့ ပြောရမှာပဲ။

ကားမှတ်တိုင်ကို လျှောက်လာရင်း ဗိုက်က ဆာလာ ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အနီးဆုံး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရွေးချယ် လိုက်ပါတယ်။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲနဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို မှာပါတယ်။ မှာထားတာ တွေ လာချတော့ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စားတယ်။ ဗိုက်ဆာတာကလည်းတစ်ကြောင်း ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေ မိတယ်...။

“အစ်ကို... လစ်တမတ်”

မကြာသေးမီကမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိခဲ့ရတဲ့ အသံလေး ကြောင့် ခေါင်းမော့ကြည့်မိတယ်။ ဟော... ဘောင်းဘီဝတ် ကောင်းကင်ငယ်လေး...။

သူမက ကားပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့အတိုင်း နားကြပ်နဲ့ ကျောပိုး အိတ်နဲ့ အပြုံးချိုချို မျက်ဝန်း တောက်တောက်လေးတွေနဲ့... အင်း... အခုနောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မှာ တွေ့ရတတ်သည့်... ကိုရီးယားစတိုင်နဲ့ပေါ့...ဪ...ရောဂါ...။

“ညည်း သဇိတန်း ပြီးသွားပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်း အစ်ကိုနဲ့ တွေ့လို့! ထိုင်မယ်နော်...”

“ထိုင်လေ...”

ကောင်မလေးက ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူကာ ခုံမှာထိုင်ပြီး ထိုင်နေကျအတိုင်း ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ခုံအောက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“အယ်...”

ပါးစပ်လေး အဝိုင်းသား၊ မျက်လုံးလေး ပြူးသွားပုံကြောင့် ကျွန်တော် မျက်ခုံးတွန့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟို... စားပွဲခုံအောက်မှာ...”

ကျွန်တော် စားပွဲခုံအောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိတော့ ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်း ကိုက်ရင်း...

“ဘာရယ်တာလဲ...”

“သားလိုပဲ ကိုယ်လည်း သဘောကျလို့ပေါ့...”

“ဒီအချိန်မှာပဲ စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေတာဟာ ဆိုင်ရဲ့ထောင့်ကျကျ ဖြစ်နေ တာရယ်... သူမကို ကျွန်တော်က ကွယ်သလို ဖြစ်နေတာရယ် ကြောင့် ဒီကောင်မလေး ဖြစ်ပုံကို ဘယ်သူမှမသိကြ...။

“ညည်း ဘာစားမလဲ”

“ဟို...”

ကျွန်တော်က ‘မျက်ရိပ်ပြုပြီး...

“စားမှာသာ အရင်မှာလိုက်ပါ။ ပြီးမှ ကြည့်ရှင်းမယ်”

“မောင်လေး... ဒီအစ်ကိုကြီးလိုပဲ မှာပေး...”

စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားတော့ ဒီဟာမလေးက...
ခပ်တိုးတိုး ဆိုပါတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

ကျွန်တော် စားပွဲအောက် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ကွမ်းထွေး
အမှိုက်ပစ်တဲ့ ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲကို ဒီကောင်မလေး ခြေစုံ
ဝင်သွားပုံက အားရပါးရ...။

“နို့... နေပါဦး။ ညည်းခြေထောက်က ဘယ်လိုကနေ
ဘယ်လို ဝင်သွားရတာလဲ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဟာ...”

ကောင်မလေးက နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ကုတ်ခြစ်ရင်း
စိတ်ဖျက်ဟန်လည်း ရှိပုံရသည်။

“သားက ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲအောက်မှာ ဘာမှမရှိဘူး
ဆိုပြီး ခြေထောက် ထည့်တာပေါ့...”

“သေလိုက်ပါတော့ဟာ...”

ကျွန်တော်အပြောကြောင့် ဒီဟာမလေးက စိတ်မဆိုးတဲ့
အပြင် ရယ်နိုင်သေးသည်။ ရယ်လည်း ရယ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေး။
ပြီးတော့ လှလည်း လှနိုင်တဲ့ ကောင်မလေး...။

လာချပေးတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို သူမက စ,စားပါတယ်။
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းရဲ့ ဒုက္ခကို ခဏမေ့ထားနိုင်တာလည်း

ကျွန်တော်အတွက် အံ့ဩစရာ။ စားသောက်ပြီးစီးမှ ဇာတ်လမ်းကို
ပြန်ဆက်တယ်။

“အစ်ကို... ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

“နေပါဦးဟာ... ခဏလေး...”

ကျွန်တော် ကောင်တာကိုထထွက်သွားတယ်။ ကောင်တာ
မှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာပါ။ ကျွန်တော်က
ဒီဟာမလေးရဲ့ အခက်အခဲကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ၆၀၆၀
“ဆာဆာဖြစ်အောင် ရှင်းပြပါတယ်။

ရှင်းပြပြီးတော့ ရေတစ်ခွက်လောက် တောင်းပါတယ်။
အစ်မကြီးကလည်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ စားပွဲထိုးလေးကိုခေါ်ပြီး
ရေတစ်ခွက် ယူခိုင်းတယ်။

စားပွဲထိုးလေး ယူလာပေးတဲ့ ရေခွက်ကိုကိုင်ပြီး သူမဆီ
ကျွန်တော် လျှောက်လာပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေလား”

ပြီးတုံ့တုံ့နဲ့ ဆီးကြို မေးလာတာကြောင့်...

“ပထမဦးဆုံး ခြေထောက်ကို နည်းနည်းမ...”

သူမက ခြေမျက်စိအထိ နှစ်မြှုပ်နေတဲ့ ဘောင်းဘီ
အနားစနဲ့ ဖိနှပ်ကို ကြွလာအောင် နည်းနည်း မ,ပေးတယ်။

“ညည်း နည်းနည်းပြောင်သွားအောင် ခြေထောက်ချင်း
ပွတ်ပေး။ ငါ အပေါ်က ရေလောင်းပေးမယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်ပုံကို အခြားစားပွဲဝိုင်း
စံက... ကြည့်ပြီး ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြတာ တွေ့မိပါတယ်။

ရေလောင်းပေးပြီးတော့ ကျွန်တော်က...

“ညည်း ရေစစ်သွားအောင် ခါလိုက်... ပြီးရင် ကောင်တာ
နောက်ကနေ ဝင်သွား။ ရေချိုးခန်းမှာ ပြောင်သွားအောင်
ဆေးလိုက်...”

ကောင်မလေးက ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး စားပွဲထိုးလေးနဲ့အတူ
နောက်ဘက်ကို လိုက်ဝင်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကောင်တာကိုသွားပြီး စားထားသမျှကို
ရှင်းပေးပါတယ်။ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ပြန်အမ်းရင်း အစ်မကြီးက
ပြုံးစိစိနဲ့...

“မင်းရဲ့ ရည်းစားကလည်း ခြေထောက် နှစ်ချောင်း
နှစ်အောင် မင်းက ဘာတွေ သွားပြောမိလို့လဲ”

“ဪ... အရေးထဲ လူတွေက တစ်မျိုးထင်ကြပါသေး
တယ်။

“ဪ... သူက ပြောတယ်လေ”

“ဘာပြောလဲ...”

အစ်မကြီး စိတ်ဝင်စားသွားပုံရတယ်။

“ကောင်တာက အစ်မကြီးက ထက်ထက်မီးနဲ့ ဇာတယ်
တဲ့...”

အစ်မ၊ ၀၀ကြီးက တော်တော်ကျေနပ်သွားပုံ ရတယ်။

“မောင်လေးတို့ကလည်း မြှောက်နေပြန်ပါပြီ...”

အရေးထဲ အစ်မကြီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေပါ
သေးတယ်။

“ဒါပေမယ့်...”

နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် အစ်မကြီး မျက်နှာပြင်တက်
သွားပါတယ်။ ဟိုဟာမလေးလည်း သူ့ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးလို့
နောက်ဘက်ကနေ ထွက်လာပါတယ်။

“ရယ်လိုက်မှ တူတာတဲ့... သွားဦးမယ် အစ်မ...”

“ကဲ... အစ်မကြီးရေ... အမြဲတမ်း ရယ်နိုင်အောင်
ကြိုးစားပေတော့”

လို့ စိတ်ထဲက ပြောမိကာ သူမလေးကို ခေါ်ထုတ်လာ
ခဲ့ပါတယ်။

ဆိုင်အပြင် ရောက်တော့...

“စားထားတာတွေ ရှင်းပြီးပြီလား...”

“ကျုပ် ရှင်းလာပါတယ်ဗျာ...”

သူမက အကြောင်းမဲ့ ရယ်နေပြန်သည်။

“အစ်ကိုကြီးနာမည် ဘယ်သူလဲ...”

“လင်းသံလွင်...”

“သားနာမည်က ယုဝါတဲ့... အိမ်မှာ ခေါ်တာကျတော့
သားလေး...”

“အေး... ညည်းကို ငါ သားလေးပဲ ခေါ်မယ်၊ ကဲ...
သားလေး... ငါ လစ်ပြီ...”

လိုင်းကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်တော့ ကျွန်တော် တက်လိုက်
သွားပါတယ်။

ကားပေါ်မှာ ဟိုဟာမလေးရဲ့အကြောင်းကို တွေးမိတော့
ကျွန်တော် ပြီးမိတာကြောင့်... ဘေးက ကျွန်တော့်အရွယ်
မိန်းကလေးက မျက်စောင်းထိုးတယ်။

ဒီမျက်စောင်း လောက်ကတော့ ကျွန်တော် မဖြူပါ...။

ကျွန်တော် ပြောပြတော့ ရန်နိုင်က ရယ်လို့မဆုံး...
“တကယ့်ဟာမလေးကွာ...”

ကျွန်တော် မကျေမနပ်နဲ့ ပြောမိတာကြောင့် ရန်နိုင်က
ကျွန်တော့်ရင်အုံကို ပုတ်လိုက်ရင်း...

“ဒီတစ်ခါ မင်း ဟတ်ထိသွားပြီနဲ့ တူတယ်...”

ကျွန်တော်ကလည်း...

“ထိလား၊ မထိလား၊ မသိသေးဘူး၊ ဖြစ်နေတယ်”

“ထိနိုင်တယ်နော်... မင်းမျက်နှာကြီး အချစ်နဲ့ထိလို့
ပြီးပြီးပြီးကြီး ဖြစ်နေတယ်...”

“ဟုတ်လို့လား...”

ရန်နိုင်က တိရှုပ်တစ်ထည် ကောက်စွပ်ရင်း မျက်စောင်း
ထိုးပါတယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ရန်နိုင်...”

“အစ်သုံးလုံး...”

“ဪ... မျိုးပြန်မာလား၊ ဘယ်သူ ဒကာလဲ...”

“ရုံးပတီသီး...”

“ကောင်းတယ်... လစ်မယ်”

ရုံးပတီသီး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
ပါ။ ရှေးအပတ်ဆို သဘော ပြန်တက်ရတော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့်
အသုံးအပြုနဲ့ ကြီးလွန်းအားကြီးလို့ သဘောသီးကနေ ရုံးပတီ
သီးလောက်ပဲ ကျန်တော့တာမို့ သက်သက်သရော်ခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်နဲ့ရန်နိုင် အိမ်ကထွက်တော့ ဒီကောင်အစ်မမမလို့ခေါ်ကာ...

“ဟဲ့... နစ်ကောင်... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဝေရက်တောင်ထိပ် အစ်မ...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွတ်နောက်နောက် စကားကြောင့် မလျှိုင်
က ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းခေါက်ပြီး...

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ...”

“ခေါင်းမာနာသွားရှာမလို့...”

ဟိုကောင်က မပ်ဖြူ... ဒါကို မမလှိုင်က သဘောမပေါက်နိုင်သေး။

“ဘာစွမ်းလို့လဲ...”

“အပျိုကြီးတွေ ဒီဆေးမြစ်သုံးရင် ယောက်ျား ရတယ်ဆိုလို့...”

အနာပေါ် တုတ်ကျသလို မမလှိုင်က မခံမရပ်နိုင်ပုံရတယ်။ ဒုတိယတစ်ကြိမ် ခေါင်းခေါက်ရင်း... အမှတ်အသားမရှိစွာ...

“ဘာနဲ့ ရောလိမ်းရမှာလဲ”

“ကနခိုလား... ရှိန်းခိုလား မသိ...”

“ဘယ်လိုသုံးရမှာလဲ”

“လိမ်းရမှာလား... သောက်ရမှာလား မသိ...”

မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

ပြီးတော့...

ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် လက်ကျမလာခင် ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

“ယောက်ျားရမယ်လား... မိန်းမရမယ်လား မသိ”

နောက်က အသံတွေ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဪ... သီတင်းကျွတ်တောင် နီးလာပါပြီလား အပျိုကြီးရယ်လို့ မညည်းတွားမိတာ မမလှိုင် ကံကောင်းသည်။

အဆင်သင့်သဖြင့် (ဟန်)အုပ်စုဝင် အောင်အောင်ဦးကို ဝင်ခေါ်သည်။ (ဟန်) အုပ်စုဆိုလို့ ဟန်အကြောင်း ရှင်းပြပါမည်။

ဟန်အုပ်စုထဲက နံပါတ်တစ် ဟန်ဆောင်တာ အရမ်းကောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဟန်ရွှေ (ခေါ်) ဘိုဘို။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရင် သရုပ်ဆောင် အရမ်းကောင်းသည်။ ဒီကောင့်အမေဆို ဒီကောင် ဟန်ဆောင်မှုအောက်မှာ အမြဲခံရသည်။

တစ်ခါကဆို သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားရာဆီ မသွားခင် ကိုမျိုးနဲ့ မျိုးမြန်မာမှာ ဘီယာ ဝင်သောက်ကြရင်း လက်လွန်သွားသည်။ ပိုက်ဆံလည်း ပါမလာဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ပိုက်ဆံပါလာတဲ့ ဟန်နဲ့ သောက်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက ဝိုးသီဟရယ်၊ နောက်ပြီး ကိုဟိန်း (ခေါ်) ဝူခန်းတို့နှင့်။ စိုးသီဟက...

“ဟန်ရွှေ... မင်းမှာ ဘယ်လောက်ပါလဲ”

ဘိုဘိုက လက်ငါးချောင်း ထောင်ပြတော့ စိုးသိဟက ငါးထောင်လို့ ထင်ခဲ့တာပေါ့... ဒီလိုနဲ့ စားသောက်ပြီးလို့ ရှင်းမယ် အလုပ်မှာ...

ဒီကောင် အိတ်ကပ်ထဲက ငါးရာတန် တစ်ရွက်သာ ထွက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်က စပ်ဖြူ... ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တာဝန်ကို ဒီကောင် လူပါတယ်။

ခင်မင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဘီယာ လာသောက်သူ ဦးသိန်းစိုး ဆီက ကားသော့ တောင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းကာ သူ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ ဒီကောင်က အိမ်ထဲကို ခေါင်းငိုက် စိုက်နဲ့ ဝင်လာပါတယ်။

သူ့အဖေက သဘောအရာရှိ တစ်ယောက်။ သဘော တက်နေတုန်းပို ဒီကောင်က အိမ်မှာ ဘုရင်ပဲ။ သူ့ညီမကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ။

“ဟဲ့... ဘိုဘို... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဒီကောင်က သူ့အမေမကားကို ပြန်မဖြေဘဲ ဆက်တိ ဆီမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် တိုင်ကာ စိတ်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်သူ တစ်ယောက်လို ပုံစံနဲ့...

“လူတွေ သိပ်မပိုက်ဘူး မေမေရာ...”

သူ့အမေက စိုးရိမ်တကြီး သူ့ဘေးဆက်တိမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့သား...”

ဒီကောင်က တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပါသေးတယ်။

“ကျွန်တော် ကျွေးမွေးပြုစုတဲ့လူပါ... ဒီကားပိုင်ရှင်ပေါ့။

အဲဒါ အမေရာ... ကျွန်တော်က သူ့ဆီက ကားကို ခဏယူပြီး အရမ်းမောင်းချင်လို့ မောင်းမိတာ၊ ကားချင်း ငြိလို့ ဘန်ပါ နည်းနည်းပွန်းသွားတာကို ကျွန်တော်ကို ပြောလိုက် ဆိုလိုက်နဲ့ လျော်ကြေး တောင်းတယ်... ကျွန်တော်ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်...”

သူ့အမေက ရင်ဘတ်ကို ဒီကာ...

“ဘုရား... ဘုရား... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း သားရယ်...”

သူ့ညီမကလည်း စိုးရိမ်သွားကာ စာဖတ်နေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

“တော်ပါပြီ မေမေရာ... လူတွေကို သား နားလည် သွားပါပြီ”

သူ့အမေက သူ့ခေါင်းကို ပွတ်ရင်း...

“ငါ့သား... သိပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒါပဲ သားရဲ့... ဒါနဲ့ အဲဒီလူကို ဘယ်လောက် လျော်ရမှာလဲ...”

ဒီကောင် အားတက်သွားတယ်။

ဘယ်လောက်မှလည်း များတာမဟုတ်ပါဘူး... ခုနစ်
သောင်းထဲပါ။ မေမေ ထားလိုက်... သားဘာသာ ကြည့်ကျက်
ရှင်းမယ်...”

“အို... ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်တွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမှာပေါ့...
မေမေ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဒီတစ်ခါ ဒီကောင် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဟာ... မလိုက်နဲ့ မေမေ... ဒီလူကြီးကို ကျွန်တော်
ဘိယာဆိုင်မှာ ခဏထားခဲ့ရတာ... မေမေ လိုက်လို့မသင့်ဘူး”

မေမေက ဒီကောင်ညီမ မိဆင့်ထံ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သမီးဆင့်ဆင့်... သမီးအစ်ကိုနဲ့ လိုက်သွားလိုက်...”

မိဆင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့အမေနောက် လိုက်သွားကာ
ပိုက်ဆံလိုက်ယူသည်။ အမေနဲ့ ညီမ မရှိသောအခါ ဒီကောင်
စပ်ပြီးပြီးဖြစ်လာရင်း အိမ်အတွင်းဘက်ကို လှမ်းအကဲခတ်ကာ
ဖုန်းထားရာ နေရာဆီ ခပ်ဖွဖွ လျှောက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို
ခေါ်သည်။

“မျိုးမြန်မာကလား... ဘယ်သူလဲ၊ မေထွဋ်လား...
ငါပါ ဘိုဘို၊ ငါ့ကို အမြန်ဆုံး ဦးသိန်းစိုးကို ခေါ်ပေးပါဟာ”

ဦးသိန်းစိုးကို လှမ်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

“ဦးလေး သိန်းစိုးလား... ငါပါ... အဲ... ဘွားတေး...
ကျွန်တော်ပါ... ဟိုလေ... ဦးလေး မနက်က တွေ့ခဲ့တဲ့

ပစ္စည်းက ခုနစ်သောင်းဆို... အဲဒါဗျာ... အိမ်က မယုံလို့
အခု ကျွန်တော်ညီမကို ခေါ်ခဲ့မယ်။ ဘယ်လောက်လဲမေးရင်
ခုနစ်သောင်းလို့ ဖြေပေးဗျာ... ဗျာ... ဟာ... တိုက်ရမှာပေါ့၊
ကားသုံးခလည်း ပေးမယ်ဗျာ၊ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊
ကျွန်တော်ညီမ ပိုက်ဆံပေးရင် ယူထားလိုက်ပါဗျာ၊ စိတ်ချ
မယ်နော်... နောက်ပြီး... ဟိုကောင်တွေကို ဆယ်ငါးမိနစ်
လောက် နောက်ဖေးဆောင်ထဲ ဝင်နေပါလို့၊ ဒါပဲနော်... ဒါပဲ”

ဖုန်းလည်း ပြန်အချ သူ့ညီမနဲ့ အမေ အခန်းထဲက
ထွက်လာတော့ ဒီကောင်က စင်ပေါ်မှာ အလှတင်ထားတဲ့
ဒီကောင်ဖေဖေ ဓာတ်ပုံစတုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အဲဒါကို သူ့အမေက ဘယ်လို ထင်သွားသည်မသိ...။

“ဘာလဲ သားကြီး... မင်းအဖေကို လွမ်းနေပြီလား...”

ရှေ့လလောက်ဆို ပြန်လာတော့မှာပါ... သွားကြ... သွားကြ”

သူ့ညီမကို ခေါ်ပြီး ဦးသိန်းစိုး ကားနဲ့ မျိုးမြန်မာကို
ပြန်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာ သူ့ညီမက...

“ကိုကိုပါးစပ်က ချဉ်စုပ်စုပ် အနံ့ရတယ်”

“ဟ... အဲဒါ ကွမ်းစားထားတာ”

ဆင့်ဆင့်က မယုံကြည်နိုင်ပုံ ကြည့်သည်။ မျိုးမြန်မာ
ရောက်တော့ ဟိုတောင်တွေ အရိပ်အရောင်တောင် မမြင်ရ...
ဒီကောင်က ဦးသိန်းစိုး ထိုင်ရာ ဝိုင်းထံ ဦးတည်သွားသည်။

ဆင့်ဆင့်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သည်။ ဦးသိန်းစိုးထံ ရောက်တော့...

“ကဲ... ဆင့်ဆင့်... မေးကြည့်”

“ဦးလေး ဘယ်လောက်လဲ...”

ဆင့်ဆင့် စကားကြောင့် ဦးသိန်းစိုးကလည်း...

“ခုနစ်သောင်း... သမီး...”

အိမ်ကတည်းက ရေတွက်ပြီးသား ပိုက်ဆံ အထပ်ကို ဦးသိန်းစိုးထံ ဆင့်ဆင့်က လှစ်ပေးသည်။

“ကဲ... ဆင့်ဆင့်... ကိစ္စပြီးပြီ နင့်ကို ငါ အိမ်ပြန်လိုက် ပို့ပေးမယ်...”

အပိုစကားတွေ ပြောလာမှာ စိုးတာကြောင့် ဆင့်ဆင့်ကို ဒီကောင်က လောဆော်သည်။ ဆင့်ဆင့်က လှည့်ထွက်ပြီးမှ သတိရဟန်နှင့်...

“ခဏလေး ကိုကို...”

ဦးသိန်းစိုးထံ ပြန်လှည့်ပြီး...

“ဒီမှာ ဦးလေး... ကျွန်မတို့က မလျော်နိုင် မစားနိုင်ထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ... ဦးလေး သိထားဖို့ လိုမယ်”

ဆင့်ဆင့်က ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဦးသိန်းစိုးက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့သည်။ ဟိုကောင့်မှာက ဆင့်ဆင့်ကိုလည်း ပြန်မပြောရဲ။ ဝင်လည်း ရှင်းပြလို မရနဲ့

အခက်တွေ့ခဲ့သည်။ ဆင့်ဆင့်ကို ပြန်ပို့ပေးပြီး ဦးသိန်းစိုးထံ ပိုက်ဆံလာယူတော့...

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်းညီမက ငါ့ကို ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသွားတာလဲ”

ဒီကောင်ကလည်း ခပ်တည်တည်...

“ဒီကောင်မလေးက ကြားတာသက်သက်ပါ... အဲဒီလိုပဲ...”

“ဪ...”

“ကဲ... ဦးသိန်းစိုး ဒါက ကားခ... ဒါက စကားပြောခ၊ ကျေနပ်လား...”

ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတော့ ဦးသိန်းစိုး ကျေနပ်သွားသည်။

ဟိုကောင်တွေ ပြန်ပြောကြတော့ ရယ်လို့မဆုံး။

နောက်တစ်ကောင် (ဟန်) နံပါတ်နှစ် အောင်အောင်ဦး။

ဒီကောင်က ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးက ခပ်တည်တည်တုံတုံ။ ဘယ်ကောင် ရည်းစား

စကား လာပြောပြော... ပြန်မပြောပါတဲ့...။ ဒီကောင် အစီ

အစဉ် ရေးဆွဲသည်။ အရင်ဦးဆုံး ခေါင်းတုံးကြီးဆိုတဲ့ ကောင်ကို

ပရမ်းပတာ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောခိုင်းသည်။ ခေါင်းတုံး

ကြီးက ခေါင်းက ပြောပြော အသားက မည်းမည်း မလက

တောင့်တောင့်နဲ့ တကယ်မသိရင် လူမိုက် တစ်ယောက်လို့

ထင်စရာ... အမှန်က အရမ်းအေးဆေးပြီး သဘောကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။

အောင်အောင်ဦးကို ခေါင်းတုံးကြီးက ညီအစ်ကိုအရင်းလို ချစ်ခင်တာကြောင့် ခေါင်းတုံးကြီးက အောင်အောင်ဦး သင်ပေးတဲ့ ဇာတ်ကွက်အတိုင်း သရုပ်ဆောင်သည်။

အောင်အောင်ဦး ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေး မေမြတ်ညိုက စိတ်ညစ်ရှာတာပေါ့။ ညနေပိုင်းကျတော့ အောင်အောင်ဦးက အကျီအဖြူ လုံချည်အညိုလေးနဲ့ ရိုးရိုးသားသားဟန်နဲ့ ရည်းစားစကား ပြောရန် ပြင်ဆင်သည်။

မေမြတ်ညို ရုံးကပြန်လာရာ လမ်းမှာ စောင့်သည်။ ရည်းစားစကား တစ်လုံးမှ လိုက်မပြော...။ မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ နေသည်။ မနက်ပိုင်းဆို ခေါင်းတုံးကြီးက ရည်းစားစကား လိုက်ပြောသည်။ လေးရက်မြောက်လောက်နေမှာ အောင်အောင်ဦး ဗျူဟာကို စဖွင့်သည်။ အဲဒါက မေမြတ်ညို အနားရောက်တော့...

“အမေ...”

မေမြတ်ညိုက သူ့ကို အမေလို့ ခေါ်သံကြောင့် လန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်မှ ဒီကောင်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့...

“မေ...လို့ ခေါ်တာပါ...လောသွားလို့...”

အဲဒီအခါ မေမြတ်ညိုက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းထိုးသည်။

အဲဒီထဲက ဒီကောင်က အချစ်ရဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ဝက် သိမ်းမိပြီဆိုတဲ့ သဘောကို သိပါသည်။

ဒီကောင် စကား တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်း ပြောကြည့်တော့ မေမြတ်ညိုရဲ့ မူလပုံစံအတိုင်း တစ်ခွန်းမှ ပြန်မဟ။ ဒီကောင်ကလည်း ပါးသည်။

“ဟိုမှာ... ကြည့်စမ်း မေ...”

အံ့ဩဟန်နဲ့ လက်ညှိုးညွှန်တော့ မေမြတ်ညိုက ဇေဝဝေါနဲ့ လိုက်ကြည့်ရှာသည်။

“ကျွန်တော့်တစ်သက်...ဒီလောက်မြင့်တဲ့ ကွမ်းသီးပင် မတွေ့ဖူးဘူး...”

မေမြတ်ညိုက ‘အ’ ရန်ကောပုံစံနဲ့ မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“ဘယ်က ကွမ်းသီးပင်ရမှာလဲ၊ အဲဒါ ထန်းပင်ရှင့်...”

ဒီကောင်ကလည်း အံ့ဩဟန်နဲ့ ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း...

“ဪ... ထန်းပင်လား... အဲဒါကြောင့်ထင်တာယ်...၊ ကွမ်းသီးလုံးတွေက ကြီးလှချည်လားလို့ ကြည့်နေတာ...အံ့ဩစရာပဲနော်...”

ဒီအခါကျမှ သူမကို မလိမ့်တပတ် စကားရောမှန်း မေမြတ်ညို သိသည်။

“ရှင် သိပ်လူလည်ကျတဲ့လူ...”

“တကယ်ပါဗျာ...ကျွန်တော် မေ့ကို အရမ်းချစ်တာ... ဒါပေမယ့် မေ့အစ်ကိုလား မသိဘူး၊ ခေါင်းတုံးနဲ့လူတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်ကို ရင်ဘတ်က အကျီကို ဆောင့်ဆွဲပြီး မင်း... မေမြတ်ညိုကို ရည်းစားစကား ပြောကြည့်... သိမယ်တဲ့...”

“အို... ဘာဆိုင်လို့လဲ... အဲဒီလူကြီးနဲ့လည်း ဘာမှ မတော်ပါဘူး...”

ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောနေတဲ့ မေမြတ်ညိုကြောင့်...

“ဒါဆို ကျွန်တော် နောက်နေ့ လာစောင့်နေလို့ရမလား”

အဲဒီအခါ သူမက နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြရင်း...

“ဒါကတော့ ရှင့်သဘောပဲ...၊ စောင့်ချင် စောင့်... မစောင့်ချင်နေ...”

ဒီကောင် ကျန်နေခဲ့ရင်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြီးနေ ခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်ရက်ကျတော့ မေမြတ်ညို လာရာလမ်းပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ဗျူဟာတွေကို ရေးဆွဲ၏။

ဘိုဘို၊ အောင်အောင်ဦး၊ ခေါင်းတုံးကြီး၊ ဂူခန်းနဲ့ စိုးသီဟ။ ပြီးတော့... ရန်နိုင်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် မရှိခဲ့။

“ဖြစ်ပါ့မလား အောင်အောင်ဦးရာ၊ တော်ကြာ... ငါ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေပါဦးမယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် ခေါင်းတုံးကြီးရာ၊ စိတ်အေးအေးထား... ခေါင်းတုံးကြီးကို ဗေဒင်က မကထားတယ်ဆို၊ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်း အချုပ်အနှောင် မြင်ရက်နား ရှိတယ်ဆို...”

“ဟာကွာ... မင်းတို့ကလည်း...”

“လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ...”

“အေးလေ...”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝိုင်းပို့ကြတော့ ခေါင်းတုံးကြီးမှာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရပါတော့တယ်။ ဘိုဘိုက ဗျူဟာမှူး။ ဟန် ဟန်ချင်းမို့ တော်တော်စည်းလုံးကြပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... လာတော့မယ်၊ ပြင်ဆင်တော့...”

ဘိုဘို စကားကြောင့် အောင်အောင်ဦးက ကိုမြဝင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံစည်းရိုးအစပ်က ဆွေးနေပြီဖြစ်တဲ့ ဝါးလုံး တစ်လုံးကို သွားယူသည်။

အဝေးကနေ မေမြတ်ညိုလာတာ လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ တရွေ့ရွေ့နဲ့ လာနေတာကို အားလုံးငေးနေကြချိန် အနားကို ကိုမြဝင်း သားလေးလာတာ သတိမထားမိလိုက်ကြ။ ခေါင်းတုံး ကြီးက ဝါးလုံးကို လှမ်းကြည့်ချိန် ဝါးလုံးက ခြံစည်းရိုးစပ်မှာ ပြန်ရောက်နေပါတယ်။

ခေါင်းတုံးကြီးက ဝါးလုံးကို သွားယူပြီး စားပွဲအောက်မှာ ထိုးထားလိုက်တယ်။

အောင်အောင်ဦးက ရုပ်ရှင်ထဲက အိုက်တင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လျှောက်ပါတယ်။

“ကဲ... ရာကူစာ ကိုခေါင်းတုံး၊ ခင်ဗျား ဘာဘူဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်မီးညှိရင်း မယောင်မလည် လုပ်နေလေ...”

“အေး... ငါသွားပြီ...”

ခေါင်းတုံးကြီးက ဝါးလုံးကိုဆွဲပြီး ဘူဘာဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိနေပါတယ်။

ဘာဘူနဲ့ ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့က နောက်ပြောင်နေသေးတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ဓာတ်တိုင်နားရောက်လာတဲ့ မေမြတ်ညိုကို အောင်အောင်ဦးက လှမ်းမြင်ပြီး မသိမသာ ပြုံးပြတယ်။

“မေ...”

“ဘာလဲ...”

“ကျွန်တော် မေ့ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်လို့”

“အခုပြောနေတာ စကား မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... အဲ...ဟုတ်တယ်လေ...”

မေမြတ်ညိုက ရယ်ပါတယ်။ ဟိုကောင်မှာ ခေါင်းကုတ်ရမလိုလို ဖြစ်နေရသည်။ အောင်အောင်ဦးက အကြံအိုက်စွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အုပ်စုက ခေါင်းတုံးကြီးကို အချက်ပြသည်။ ခေါင်းတုံးကြီးက ကားယား ကားယားနဲ့ သူတို့ဆီကို သွားပါတယ်။

သူတို့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေတာကို အောင်အောင်ဦးက မမြင်ဟန် ပြုသည်။ မေမြတ်ညို မျက်လုံးဝိုင်းသွားပါတယ်။

“ရှင်... ဒီက အမြန်သွားတော့လေ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေ...၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မေ နားမထောင်ချင်လို့လား...၊ ရပါတယ် မေရယ်...”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ပြောနေတာ...”

မေမြတ်ညို စကားမဆုံးလိုက်ခင်မှာ အသံဟိန်းဟိန်းကြီး တစ်ခုက ပေါ်လာပါတယ်။

“ဟေ့ကောင်...”

အောင်အောင်ဦးက အသံလာရာဆီ ကြည့်မိပြီး အံ့သြဟန်နှင့်...

“ဟာ... ခင်ဗျား...”

ခေါင်းတုံးကြီးက လူကြမ်းအိုင်တင်နဲ့ ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် ရယ်ပြီး...

“မင်းက ငါ့စကား နားမထောင်ဘူးလေ... အဲဒီအတွက် ကဲကွာ...”

“ဖြောင်း...”

“ခွပ်...”

အောင်အောင်ဦး ခွေကျသွားသည်။ ခေါင်းတုံးကြီးက အောင်အောင်ဦးကို တစ်လှည့်၊ ဝါးလုံးကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ အဲဒီအခါကျမှ မေမြတ်ညိုက သတိဝင်လာပြီး...

“လာကြပါဦးရှင်... ဒီမှာ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်...”

ခေါင်းတုံးကြီးခင်ဗျာ...လက်ကာ,ကာ တားရင်း...

“ဟို...ဟို... ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး...သူ... သူ...”

သွားသူ လာသူတွေကလည်း သူတို့ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ကြပြီး...

“ဟုတ်တယ်...ဒီကောင် တော်တော်မှိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်”

“ချကွာ...”

“မလုပ်ကြပါနဲ့... သူတို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဟုတ်တယ်... အချင်းချင်းတွေ...”

ဟိုကောင်တွေလည်း အဖြစ်အပျက်ဆီ ပြေးလာကာ လက်ကာ ခြေကာ,ကာ တားကြရပါတယ်။

အမှန်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ရဲ့ သားလေးက သူ့အဖေ ကိုမြဝင်း မီးမွှေးရန် ထင်းခြောက်တွေ ကောက်ခိုင်းရင်း ဝါးလုံးအဆွေးကို ကောက်ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြ၊ ခေါင်းတုံးကြီးမှာ နမော်နီ နမော်မဲ့နဲ့ ဝါးလုံးအဆွေးကို မတွေ့သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်း

ရွှေသမင်စာပေ

ခြံစည်းရိုးအစပ်က တကယ့်ဝါးလုံး အိုင်အံအကြီးကို ခုန ဝါးလုံးအဆွေးပဲ အောက်ပေးပြီး ကောက်ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အရင်းစစ်တော့ သူတို့အားလုံး ရပ်ကွက် ရုံးခန်းထဲ ရောက်ကာ လူကြီးတွေခေါ် လက်မှတ် ထိုးလိုက်ရသည်။ အောင်အောင်ဦးက ဆေးရုံမှာ သုံးချက် ချုပ်လိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။

အစပိုင်းမှာတော့... မေမြတ်ညိုက ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အတွက် အောင်အောင်ဦးကို စိတ်ဆိုးသေးသည်။ ကျန်တဲ့ အားလုံးနဲ့ ခေါင်းတုံးကြီးက အောင်အောင်ဦး သူမကို ချစ်မိလို့ ဒီလို ကြိမ်ကြိရာ ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတော့မှ မေမြတ်ညို စိတ်ပြေပါတော့သည်။

ပြီးတော့ နောက် ဒီလိုမလုပ်ရဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ အောင်အောင်ဦးကို သူမ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်သည် ဖြစ်ကြောင်း တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ရန်နိုင်နဲ့ ပြောလာရင်း အောင်အောင်ဦး ကို ဝင်ခေါ်သည်။

ပြီးတော့ မျိုးမြန်မာကို ချီတက်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ သူတို့ရဲ့ အုပ်စုထဲက မကြာသေးမီကမှ သဘော ပေါ်ကာ ပြန်လာတဲ့ ရုံးပတီသီး ဒကာခံတဲ့ပွဲ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ လူစုံတက်စုံပါပဲ။

ရွှေသမင်စာပေ

စကားတွေ အော်ဟစ် ပြောဆိုရင်း ရန်နိုင်က ကျွန်တော် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ “ကြီးမျှင်လေး” အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချသည်။

တကယ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာတွေပြီး... ရယ်ချင်... သံယောဇဉ် ဖြစ်မိလာတဲ့... လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ ကြီးမျှင်လေးကို ကျွန်တော် ထပ်တွေ့ပါဦးမလားလို့ တစ်ကိုယ်တည်း စိုးရိမ်နေမိတယ်။ လူမသိ သူမသိစရာကောင်းတဲ့ အလွမ်းတွေက ဗိုင်းရပ်စ်တစ်မျိုးလို နှလုံးသားထဲ ပျံဝင်နေသည်။

နောက်နေ့တွေမှာ ကျွန်တော် အဲဒီတစ်ဝိုက် သင်တန်းမှာ ရှာဖွေတော့လည်း မတွေ့ရခဲ့ပါ။

သူမနဲ့ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆိုင်လေးမှာ ခဏ ဝင်ထိုင်မိရင်း ကောင်တာက အစ်မကြီးက သတိတရနဲ့ မေးတော့ ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာဟာ အလွမ်း... ဆိုတာ ကျွန်တော် ရိုးတိုးရိပ်တိပ်... ရိပ်မိလာပါတယ်။

ကိုယ့်ကို ပြန်ချည်နှောင်မှန်း သိရင်းနဲ့ မတော်တဆ ကြီးမျှင် အရှုပ်တွေတွေ့ကြားထဲ ကျွန်တော် ခြေချော်ကျပွား သည်။

အနေအထိုင် မတတ်တဲ့ ကျွန်တော့် စေတနာကြောင့် ကျွန်တော် ချစ်သူရည်းစား များစွာရဖူးသည်။

အခန်း (၂)

“လင်းသံလွင်” ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကျွန်မ စကြားဖူးခဲ့တာ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။

ချမ်းမြေ့ငြိမ်း ဆိုတာနဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ ဆုံကြ တော့ ချမ်းမြေ့ငြိမ်းဟာ သူ့မေဂျာမှာ ကိုယ့်လို အစွယ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှန်း သိသည်။ မေဂျာ တစ်ခုစီရဲ့ အလှဘုရင်မ ကိုယ်စီပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မီးတောက်လို ယိမ်းနွဲ့တဲ့ စွမ်းအားတွေနဲ့ ယောက်ျားတော်တော်ကို ကစားစရာတစ်ခုလို သဘောထားခဲ့သည်တဲ့။

အရင်းနှီးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မေးထူး ခေါ်ပြောလေ့ ရှိခဲ့သည်။ သင်တန်းရောက်မှ တွဲမိကြပေမယ့် အချိန်တိုတို အတွင်းမှာ ညီအစ်မရင်းလို ခင်မင်မိတာ ငြိမ်းငြိမ်းဝင်နဲ့ သိတာစွဲ တို့ ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... မိုးခါး အခု ချမ်းမြေ့ငြိမ်းနဲ့ တွဲနေတာက ငါ သူငယ်ချင်းဟ”

“အဲဒါ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ငြိမ်းငြိမ်းဝင်းက ကျွန်မစကားကြောင့် ပြုံးမိပြီး...

“ထူးဆန်းတာတစ်ခုကို ငါ ပြောပြချင်လို့ပါ”

ငြိမ်းငြိမ်းဝင်း စကားကြောင့် သိတာစိုးက ငဲ့ကြည့်သည်။

“သူနာမည်က ‘လင်းသံလွင်’တဲ့၊ ငါကတော့ သံလွင် လို့ပဲခေါ်တယ်၊ သံလွင်နဲ့ ငါက ငယ်ပေါင်းကြီးမော်၊ တစ်ရပ်ကွက် သားတွေ၊ အခု ငါတို့နေတဲ့ခြံကို မပြောင်းခင် ငါတို့အရင်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကပေါ့၊ သံလွင်က ရည်းစားများတယ်ဟ”

“ဆရာ ဆရာချင်း တွေ့ကြတာပေါ့”

သိတာစိုး စကားကို ငြိမ်းငြိမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သံလွင် ရည်းစားများရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒါထားပါ... ထူးဆန်းတာက သံလွင်နဲ့ ရည်းစား ဖြစ်ပြီးမှ ချမ်းမြေ့ငြိမ်း နောက်ရည်းစားတွေကို အကုန်ဖြတ်ပစ် လိုက်တာပဲ”

“သံလွင်က ရုပ်ချောလို့လား”

“သိပ်အချောကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မက ထပ်မေးမိပြန်သည်။

“ချမ်းသာလို့လား”

“ပုံမှန်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာထူးခြားလို့လဲ”

ငြိမ်းငြိမ်းဝင်း စဉ်းစားသည်။

“သံလွင်မှာ ထူးခြားမှု ရှိတယ်လို့ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူတိုင်း ပြောကြတယ်၊ သူ့ရဲ့ အရင်ရည်းစားတွေလည်း သူနဲ့ ပြတ်ပြီးရင်တောင် သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြန်ဆက်ဆံကြတယ် ဟ...၊ နင့်ကောင် ရန်နိုင်နဲ့ ဘိုဘိုတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“ဪ... ”

ရန်နိုင် ဆိုတာ သူ့ရဲ့ လက်သစ် ရည်းစားလေး တစ်ယောက်ပါ။ ဘိုဘိုကတော့ ကျွန်မနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့မတည့်။ မတည့်တာကလည်း ကျွန်မ ရည်းစား များတဲ့ ကိစ္စရယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်း အတွက်ရယ်ကြောင့်ဖြစ်မည်။

အဲဒီလိုနဲ့ လင်းသံလွင်ရဲ့အကြောင်းတွေကို ငြိမ်းငြိမ်းဝင်း၊ ရန်နိုင်၊ ဘိုဘိုတို့ဆီက စကားများမှတစ်ဆင့် ကျွန်မ ကြားလာရ ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ငြိမ်းငြိမ်းဝင်းနဲ့ ကျွန်မ သင်တန်းကအပြန်...

“ဟဲ့... နင် အားလား”

ကျွန်မက ကားမောင်းလာရင်း...

“အားပါတယ်”

“ငါ့ကိုဟယ်... သုဝဏ္ဏဘက်ကို မောင်းပေးပါဟာ၊ ဖေဖေ ခိုင်းထားတာ ရှိလို့ဟ...”

“သွားလေ...”

ကားမောင်းလာရင်း ငြိမ်းငြိမ်းဝင် ညွှန်ပြလိုက်တဲ့ ကျောက်ခင်းလမ်းထဲ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

လမ်းသွယ်ထိပ်တစ်ခု ရောက်တော့ ကားရပ်ခိုင်းပြီး...

“နင် ဒီကပဲ ခဏစောင့်ဟာ... ငါ ပြောပြီးရင် ပြန်လာ ခဲ့မယ်”

“သွားလေ...”

ငြိမ်းငြိမ်းဝင် ထွက်သွားတော့ ကျွန်မ ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ယူဖတ်နေမိသည်။ စာစောင်မှာ အာရုံ ရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ...

“နင် ငါ့ကို ဘာမျက်နှာပြောင်နေတာလဲ...”

ရုတ်တရက် အသံထွက်လာရာကို ကြည့်တော့ ကျွန်မ ထိုင်တဲ့ ကားမောင်းခန်းရဲ့ ဘေးပြတင်းဝမှာ တံခါးပေါင်ကို ကိုင်ကာ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေတဲ့ သူမတို့ထက် အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးမယ် ထင်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ဦး...

လေ့လာကြည့်တော့ ကွာတားဘောင်းဘီတိုနဲ့ လက်ထဲ မှာ တုတ်တစ်ချောင်း...၊ ကျွန်မ... အံ့သြသွားရင်း...

“ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ အစ်မ”

လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ပြောတော့မှ...

အစ်မကြီးမျက်နှာ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားပြီး အားနာ ဟန် ပုံရိပ်တွေ ကပ်တွယ်ရင်း...

“ဟယ်... ညီမလေးကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး... ဟိုသေနာလေးကို ပြောတာပါကွယ်...၊ ဟဲ့... ဂျွတ်ကောင်လေး လာစမ်း...”

အဲဒီတော့မှ သူမ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဝူခန်းကို ဝူပါမင်းနဲ့ ဖောက်ထားတဲ့ ကလေးက မျက်နှာပြောင်ပြရင်း သူမရဲ့ကားတစ်ဖက်တစ်ခြမ်း ပြတင်းတံခါးကို တွဲလွှဲခိုနေသည်။

“ဟဲ့...လာဆို...”

“ဟဲ့...မလာဆို...”

“နင်နော်...”

“အမေနော်...”

“သေချင်လို့လား...”

“ရှင်ချင်လို့လား...”

အမေနဲ့ သားရဲ့ အတိုက်အခံ ပြောစကားတွေက ကျွန်မ ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်မိသည်။ ကားကိုကွေ့ကာ မျောက်လောင်း လေးကို သူ့အမေက လိုက်ဖမ်းသည်။ ဝူခန်း ဝင်စားတဲ့ ကလေးကလည်း ကားအောက်က ထွက်လာလိုက် ကားကို ပတ်ပြေးလိုက်နဲ့ သူ့အမေကို အမောဖောက်အောင် လုပ်သည်။

“မညို့...”

ကလေးကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ အစ်မကြီးက လမ်းသွယ်ထဲ က ထွက်လာတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းဝင် အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့... ငြိမ်းငြိမ်းဇင်... နင် ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မညိုရယ်...”

“ငါ့မှာဟယ်...လုံချည်တောင် မဝတ်နိုင်လို့ ဘောင်းဘီ တိုတောင် ဝတ်နေရတာကို ကြည့်တော့ဟေ့... ဒီမျောက်လေး တွေကို ထိန်းရတာနဲ့တင် ကြာရင် ငါ ရူးလိမ့်မယ်”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင်က မညိုစကားကြောင့် ရယ်သည်။

“မညို... ဒါ ငြိမ်းရဲ့သူငယ်ချင်းလေ... မိုးခါးခါးတဲ့”

သူမကို မိတ်ဆက်ပေးတော့ မညိုက ရယ်ရင်း...

“ဟုတ်လား... ငါ့ညီမက ချစ်စရာလေးပါလား”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခုနက ကလေးက အနားကို ရောက် လာကာ...

“မကြီးငြိမ်း သားတို့ကို မုန့်ဖိုးပေးခဲ့လေ...”

“နင်တို့ လူတွေ့ရင် မုန့်ဖိုးတောင်းဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ...”

“အေးလေ...”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင် စကားကို မညိုက ထောက်ခံရင်း ကလေးကို ခေါင်းတစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ကလေးက ဒါကို မကြည် လင်ဟန်နှင့် ငြိမ်းငြိမ်းဇင် ထဘီရဲ့ ခေါက်တွန့်ကြိုးစကို ဆွဲဖြေ သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းဇင်မှာ မနည်းလိုက်ဖမ်းရသည်။

“ဟယ်... ဒီကောင်လေး...”

“ငါ ရူးချင်ပြီဆိုတာ နင် ယုံပြီမဟုတ်လား...”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင်က ကြီးကို ပြန်ချည်နှောင်ရင်း...

“ဒါနဲ့... ဟိုလမ်းပေါ်က ကောင်ရော...”

“ဟိုကောင်လား... မနက်ကတော့ ခြံရှေ့မှာ လှမ်းအော် သွားသေးတယ်၊ နင် သူ့ဆီလာကလား...”

“ဟုတ်တယ်... မညို၊ အိမ်မှာ ကွန်ယူတာ ဘာကြောင် နေလဲ မသိဘူး...၊ အဲဒါ သူ့ကိုလာခေါ်ရင်း ဖေဖေကလည်း သူနဲ့ ချက်ထိုးဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့...”

“သူ့ဆိုင်မှာ ရှိမှာပေါ့...”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း လက်ခါပြသည်။

“ဒီကောင့်အိမ်ကနေ ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ လေးလေး သန်း ကိုယ်တိုင် ဖုန်းလာကိုင်တာ၊ ဆိုင်ကို မလာတာ နှစ်ရက် ရှိပြီတဲ့၊ ငြိမ်းငြိမ်းကိုတောင် တိုင်နေသေးတယ်၊ ဒီကောင့်ကို ကြည့်ထိန်းပါဦးတဲ့...”

မညိုက ရယ်နေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းဇင်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ရင်း...

“ကဲ... သွားဦးမယ် မညို၊ ဟဲ့... အကြင်နာ လာဦး”

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ စုတူတူရုပ်နဲ့ မကြည်သလိုလို လုပ်နေတဲ့ ကောင်လေးက အနားလာသည်။

“ရော... နင့်ညီ နှစ်ယောက်အတွက်ရောနော်... သွားပြီ မညို...”

“သွားမယ်... အစ်မ”

ကျွန်မကပါ နှုတ်ဆက်တော့...

“အေးကွယ်... နောက် လမ်းကြိုရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အားရင် ဖြစ်ဖြစ် ဝင်လည်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်မ”

ကားမောင်းထွက်လာရင်း...

“ကလေးတွေက တော်တော်ဆိုးတယ်နော်”

“ဟာ... နည်းနည်းဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကို ဆိုးတာ... မညှိ၊ ပုံစံပဲကြည့်...”

“ကလေးနာမည်က အကြင်နာ...တဲ့၊ မညှိက နာမည် လှလှလေးတွေ ပေးတတ်သားပဲ...”

“လူတွေနဲ့တောင် မလိုက်ပါဘူး၊ မိုးခါးရယ်၊ အကြင်နာ၊ တွယ်တာ၊ သံယောဇဉ်တဲ့...၊ အမှန်ပေးရမှာ... ဝူခန်းတို့၊ စပိုက်ဒါမန်းတို့၊ စူပါမင်းတို့၊ ပေးရမှာ”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင် စကားကြောင့် ကျွန်မ ရယ်မိသည်။

“ငါတို့ခြံက ငါ ဝင်သွားတဲ့ လမ်းသွယ်လေးထဲမှာပဲ အခု လူငှားတင်ထားတယ်လေ...၊ နောက်မှ မေမေ့ဘက်က အမွေရတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ပြောင်းနေဖြစ်တာ...၊ ဟိုမှာက အမျိုးတွေများတာလည်း ပါတာပေါ့...”

“နင် အခု လာခေါ်တဲ့ ကောင်လေးက...”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင်က သူမကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“လင်းသံလွင်ဆီ လာတာလေ”

“ဪ...”

“အဲဒီကောင်က အမြဲတမ်း ခြေရှည်တယ်ဟ၊ ဒီကောင် အဖေက (.....)ပလာဇာမှာ ကွန်ပျူတာ အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လေ...၊ အမေနဲ့ ညီမက အဲဒီမှာပဲ အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဒီကောင် ဆိုင်ထိုင်ရင် အရောင်းအဝယ် ပိုကောင်းတယ်...၊ ဒီကောင်က ကာစတမ်မာ ကျေနပ်အောင် ပြောတတ် ဆိုတတ်တယ်...၊ ကွန်ပျူတာ အကြောင်းလည်း နောကျေနေတာပေါ့...၊ ငါတို့သင်တန်းက ဆရာမ ဒေါ်မိမိဇော် ဆိုရင် ဒီကောင်ကို အရမ်းချစ်တာ”

လင်းသံလွင်ရဲ့ စစ်တမ်းကို မနားတမ်းပြောပြီး ဘေးက လိုက်ပါလာခဲ့တဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းဇင်ကို သူတို့ တိုက်ခန်းရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ဟိုလူအပြောမှာလည်း လင်းသံလွင်... ဒီလူအပြောမှာလည်း လင်းသံလွင်နဲ့... ကျွန်မနဲ့ ဒီနာမည် ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့...ကားကို ဂိုထောင်ထဲ ထည့်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဘုရားပန်းလဲဖို့ ပြင်နေတဲ့ သူမရဲ့ မာမိက...

“မိုးခါး...သမီး... ညည်းဖုန်းတွေ ဆက်တိုက်လာနေ တယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သတိထားဦး”

“မိုင်နာပါ... မေမေရာ”

မာမိက နှုတ်ခမ်းလှလှကို မဲ့ပြရင်း...

“အေးပါ... ဒီစကားကို ညည်း အမြဲပြောနိုင်အောင် ကျင့်...”

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့... သူမ ဟမ်းဖုန်းကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။

“ဟဲလို... မိုးခါးခါးပါ”

“ဪ... ကိုသက်လား... ဟာ... ဆော့ရီး ကိုသက် ရာ...။ မေမေ နေမကောင်းလို့ ကိုသက် ချိန်းထားတာ မလာမိ တာ...။ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါ ဆေးထွက်ဝယ်တာ၊ အဖော်... ဪ... အဲဒါ ဒေါက်တာပါ ကိုသက်ရဲ့၊ ဘာလဲ... မိုးခါးကို နှိပ်သက် ချုပ်နှောင်ချင်တာလား။ အဲဒါဆို ပြီးရော...”

ကျွန်မ ဖုန်းချပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိသည်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အကြောင်းကို သူမ ကောင်းကောင်း သိနေ တော့ လှည့်ဖြားရတာ လွယ်လိုက်တာ။ ဖုန်းချ၊ ချပြီးချင်း အိမ်ကဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။

“ဘယ်သူလဲ ဪ... ရဲရဲလား... ဟာ... သတိရတာ ပေါ့၊ အခုတောင် ရဲရဲအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ၊ နောက်မှ တွေ့ကြမယ် ရဲရဲရာ...”

ဖုန်းပြန်ချပြီး သက်ပြင်း မှုတ်ထုတ်ဖြစ်ရသည်။

အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အင်း... ဒါပေမယ့်... ရန်နိုင်တော့ မပါဝင်ကောင်းတန်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူမအပေါ် ကောင်းလွန်းခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ နည်းနည်းလေးတော့ စေတနာပိုမိသည်။

ဟုတ်တယ်လေ... မိုးခါးခါးရဲ့ ထားရာနေ စေရာသွား ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုတော့ အားလုံးထဲမှာ ခြွင်းချက် ထားရမှာပေါ့။

“ကိုလင်း...”

“ဆို...”

မာယာလင်းလင်းနဲ့ အလှအပ တန်ဖိုးတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကောင်မလေးက မျက်ခုံးလှလှလေးကို အတွန်ချိုးပြီး ကြည့် သည်။

“အိမ်က ယောက်ျား ပေးစားတော့မယ်တဲ့...”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ချမ်းမြေ့လည်း ခြေငြိမ်သွားတာပေါ့”

“ဟာကွာ...”

ပြောလည်းပြော၊ ကျွန်တော်ရဲ့လက်မှန်ဘီလူးကို လှယူသည်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ... အချစ်နဲ့ မှန်ဘီလူးဟာ ဘာဆိုလို့လဲ။ ချမ်းမြေ့ငြိမ်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး စိတ်ညစ်ရှာမှာပေါ့။

ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဟိုးတစ်ဖက် ကမ်းစပ်က အတွဲအပေါ် အာရုံ ရောက်နေမိခဲ့တာကိုး။ ချမ်းမြေ့က ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်သည်။

“ချမ်းမြေ့ သိပါတယ်... ကိုလင်း ချမ်းမြေ့အပေါ် သံယောဇဉ် မရှိဘူးဆိုတာ...”

“ချမ်းမြေ့အပေါ် ကိုယ် သံယောဇဉ် ရှိပါတယ်”

“ဟင်...”

အံ့သြသွားဟန်နဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှ တိုးထွက်သည်။

“ချမ်းမြေ့ အပေါ်မှာတင် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် အားလုံးအပေါ် သံယောဇဉ် ထားတယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်က မိန်းမ တစ်ယောက်အပေါ် ချစ်တဲ့ ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ် မသိသေးဘူး၊ ကိုယ့်နှုတ်ကလည်း ဘယ်မိန်းကလေးမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးသေးဘူး ချမ်းမြေ့၊ ဒါ မာနနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်တကယ် မသိသေးတာ၊ ချမ်းမြေ့လည်း သိပါတယ်၊ ကိုယ်ကူညီတတ်တာတွေကြောင့် အတွဲတွေများခဲ့ရတာ ဆိုတာလေ”

ချမ်းမြေ့က သူ့ကို ရီဝေဝေ စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ချမ်းမြေ့ ဖိနပ်ပြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ချမ်းမြေ့ ရှက်လည်း ရှက်၊ ငိုလည်း ငိုချင်တယ်၊ ကဲဒီအချိန်မှာ ကိုလင်း ရောက်လာတယ်၊ လူလယ်ကောင်ကြီးမှာ ကိုလင်း ဖိနပ်ချွတ်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုလင်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ထွက်သွားတယ်၊ ချမ်းမြေ့ ကိုလင်း ဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းလဲ မသိခဲ့ဘူး၊ တစ်ခါ ကိုလင်း ချမ်းမြေ့တို့နဲ့ ခင်မင်နေတဲ့ ရန်နိုင်နဲ့ အတူပါလာတော့ ချမ်းမြေ့တို့ ထပ်ဆုံစည်းရဲကယ်၊ အဲဒီကစပြီး ယောက်ျားတကာရဲ့ အသည်းကို ကစားဖူးတဲ့ ချမ်းမြေ့ စတင်ဝင့်လည်ရတော့တာပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ဆံနွယ်တွေကို အသာအယာ နှမ်းရှိုက်ရင်း...

“ဘယ်လိုပဲ ကူညီခဲ့ ကူညီခဲ့ ကိုယ်ဟာ အတွဲများတဲ့ အရှုပ်ထုပ်ဆိုတာ ချမ်းမြေ့ သိပြီမဟုတ်လား... ချမ်းမြေ့”

ကျွန်တော်အသံကြောင့် ချမ်းမြေ့ ဖော့ကြည့်သည်။

“ကိုယ်လည်း တစ်ချိန် ဝင့်လည်လာမှာဆိုတာ သိပါတယ်၊ ချမ်းမြေ့လည်း ဘယ်ဟာ အမှန်တရားဆိုတာ သိသင့်ပါပြီ၊ တည်ငြိမ်တဲ့ ချမ်းမြေ့ကို နားလည်ပေးနိုင်မယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ချမ်းမြေ့ ဘဝအတွက် အသိအမှတ်ပြု ရွေးချယ်လိုက်ပါတော့”

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ချမ်းမြေ့ လမ်းခွဲခဲ့သည်။

Good Bye လို့ မပြောဘဲ လမ်းခွဲခဲ့တဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ သံယောဇဉ် အငွေ့အသက်ကြောင့် ထိခိုက် အနာတရတော့ နှလုံးသားမှာ အရာထင်တာပေါ့။ အဲဒါကို သတ်မှတ် အမည် ပေးရရင် 'အလွမ်းငွေ့ငွေ့'လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရမှာ အမှန်ပါ။

“ဟဲ့... နင့် နံပါတ်စဉ်တစ်ခု ရောက်လာပြီ”

သီတာစိုး စကားကြောင့် ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ဦးနှောက်ထဲ မှတ်ဉာဏ်ကို အလုပ် ပေးရသည်။

“ဒါ... နံပါတ် ဘယ်လောက်မြှောက်လဲ မိုးခါး”

“အင်း... နံပါတ်ဆယ့်တစ်၊ သူ့နားမည်က ထက်မင်းနိုင် တဲ့၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာတယ်”

အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေတဲ့ ကားပေါ်က ခပ်ဖြောင့် ဖြောင့် လူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“သူ့ကျတော့ နင့်ဒေတာထဲမှာ ဘယ်အဆင့် သတ်မှတ်လဲ”

ကျွန်မက နှုတ်ခမ်းစေ့ စဉ်းစားဟန် ပြုရင်း...

“ကြယ်လေးပွင့် အဆင့်ပေါ့ဟ”

“ဒါဆို... ရန်နိုင်ရော”

“ရန်နိုင်က သံယောဇဉ် သက်သက်ကြောင့် ကြယ်လေးပွင့် အဆင့်ထဲ ထည့်ပေးထားတယ်”

“ရန်နိုင်က နင့်ကိုတော့ သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

သူမ ရယ်မြဲ ရယ်နေပါသည်။ သီတာစိုးက ထပ်ပြော ပြန်တယ်။

“ကြယ်ငါးပွင့် အဆင့်ကျတော့ ဘယ်သူလဲ မိုးခါး”

သူမက လက်ခါပြပြီး နှလုံးသားရှိတဲ့ နေရာကို ညွှန်ကာ...

“ငါ့အတွက် ရင်ခုန်သံပြင်းပြင်း လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူ မတွေ့သေးဘူးလေ၊ တွေ့လည်း မတွေ့တော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကြယ်လေးပွင့် အဆင့်လောက်ပဲ အများဆုံး သတ်မှတ်ပေးထားတာပေါ့”

ထက်မင်းနိုင် ဆိုတဲ့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ နေက အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ခါးခါးရယ်... မနေ့ကတည်းက ဖုန်းခေါ်တာ ခေါ်လို့ မရဘူး”

သူမကလည်း အံ့သြဟန်နဲ့...

“ဆောရီး... ကိုထက်ရာ၊ မနေ့က သိပ်နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာ”

သူမ စကားကြောင့် ဟိုလူခမျာမှာ ပျာပျာသလဲနဲ့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားပုံရတယ်။

“ဟုတ်လား... ခါးခါး၊ ကိုထက်ကို အကြောင်းကြား လိုက်ပေါ့”

သီတာစိုးက မိုးခါးကို ကွယ်ရင်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို နှာခေါင်း ရှုံ့တော့ ငြိမ်းငြိမ်းဇင်က ရယ်ချင်ဟန်ကို ထိန်းထားရသည်။

“ကဲ... မိုးခါး၊ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော် ကိုထက်၊ မိုးခါး အိမ်မှာ ပြန်အနားယူချင်လို့”

“ဪ... ဟုတ်လား... ဟုတ်သားပဲ၊ နေမှ မကောင်း သေးတာ၊ ခဏလေး ခါးခါး”

မပြေးရုံတစ်မယ်... ဒီလူခမျာ အနီးအနားက စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ပြေးသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင်က မသိလို့ မေးလာတာကြောင့်...

“ငါ့အတွက် အိုဗာတင်းတို့၊ ဟောလစ်တို့၊ မုန့်တို့ သွားဝယ်တာဟာ မယုံရင် ကြည့်နေ”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ခဏအကြာမှာ လက်ထဲမှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ် အကြီးကြီးတွေ နှစ်ထုပ်၊ သုံးထုပ် ကိုင်ဆောင် ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ၏။

“ဟဲ့... စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံးတောင် ဝယ်လာလား မသိဘူး”

ငြိမ်းငြိမ်းဇင်ရဲ့ တမင်အရွဲ့စကားကြောင့် သူမတို့ ရယ်မိ ကြသည်။

“ဒုက္ခရှာလို့ ကိုထက်ရယ်”

“ဟာ... ဒါ... ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ... သုခ ခါးခါး”

“ကဲ... ကိုထက်၊ မိုးခါး သွားတော့မယ်”

မိုးခါး အတင်း စကားဖြတ် နှင်တော့မှ ထက်မင်းနိုင် ထွက်ခွာသွားပါသည်။

“သွားကြမယ်... မုန့်တွေကိုတော့ နင်တို့နှစ်ယောက် ခွဲဝေယူကြ”

“ဟာ... ပွတာပဲ”

သူမကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် အလေးအနက်မထားစွာ ကားရှိရာသို့ သွားသည်။

တော့လွဲနေတဲ့ ပစ်မှတ်ထဲမှာ လင်းသံလွင်နဲ့ မိုးခါးခါး ရှိသည်။

အဲဒီနေ့က ငြိမ်းငြိမ်းဝင်နဲ့ မိုးခါးခါး ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ သွားခဲ့သည်။ ပန်းခြံထဲ ရောက်တော့...

“နင် ငါ့ကို စောင့်ပေးဦးဟာ၊ ငါ့ဟမ်းဖုန်း နင်ယူထား။ ရန်နိုင် ဖုန်းဆက်လို့မေးရင် နင် ကြည့်ပြောထားလိုက်ဟာ”

“နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ နံပါတ်တစ်ခုနဲ့ ဒီမှာ ချိန်းထားလို့”

“နင် အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ မိန်းမပဲ”

သူမ ဘယ်လိုပြောပြော နာရမှန်းမသိအောင် မိုးခါးခါးက ရယ်နေပါသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းဝင်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခဏအချိန်ဖြုန်းသည်။ ကြာလာတော့ ပျင်းလာတာနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံနဲ့ မြေပဒေသာ ကျွန်း ဆက်သွယ်ထားရာ တံတားအလယ်မှာ ရပ်ရင်း ကန် ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ငေးမော ရင်းက ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံဘက်ကနေ မပြေးရုံတစ်မယ် အပြေးလာ နေတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်လုံး ပြူးမိပြီး...

“ဗုဒ္ဓေါ... ဟဲ့... ကလေးကချေကောင်၊ မောကြီး ပန်းကြီးနဲ့ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူမကိုလည်း မြင်သွားပြီး လင်းသံလွင်က အမော ပြေသည်။

“ဒီဘက်ခြမ်းမှာ တစ်ယောက်ကို ချိန်းပြီး ဟိုဘက်ခြမ်း မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ချိန်းထားတဲ့ ဟိုခွေးမသား ဘိုဘို ကြောင့်ပေါ့ဟ”

သူမက ရယ်ရင်း...

“ကောင်းတယ်”

ဒီကောင်က သူမ ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ထုရင်း...

“နင် အတွဲနဲ့ လာတာလား”

သူမ ဒီကောင်ကို မျက်စောင်းထိုးမိရင်း...

“နင့်လို အရှုပ်ထုပ်များ အောက်မေ့လို့လား၊ အတွဲတော့ အတွဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး”

“အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မိငြိမ်းရာ၊ နင် မစွဲရင် မစွဲဘူးပေါ့၊ ကဲ... ငါလစ်ပြီ”

“ဟဲ့... အိမ်ကိုလာဦးနော်”

အတင်းထွက်သွားတော့ လှမ်းအော်ပြောတဲ့အခါ ဒီကောင် က နောက်ပြန် လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“အေးပါ”

လို့ ပြောကာ ကမန်းကတန်း ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ ငြိမ်းဝင်”

သူမ အနောက်က အသံကြောင့် ကြည့်တော့ မိုးခါးခါး ဖြစ်နေသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းစင်က ထွက်သွားသူ ကျောပြင်ကို မေးဝေရင်း...

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ငါပြောတဲ့ အထုပ်ရှုပ် လင်းသံလွင့် ပေါ့”

“ဪ”

လို့ ရေရွတ်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက သူမတို့ကို ကျောပေး ကာ ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ချစ်ခဲ့ဖူးသူတွေရဲ့ လမ်းမှာ ကမန်းကတန်း အလွမ်းတွေ ကျောခင်းထားပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲက အလွမ်းတွေကတော့ ပျော့ညံ့တတ်မယ် မင်း ထင်သလား။ အရောင်မဲ့နေတဲ့ မျှော်လင့် ချက် အလံတစ်လက်ကို ငါ့ခေါင်းရင်းမှာ စိုက်ပြီး သတိရခြင်း အိပ်မက်တစ်ခုကို မကွဲခွင့် ရှိချင်ပါတယ်။

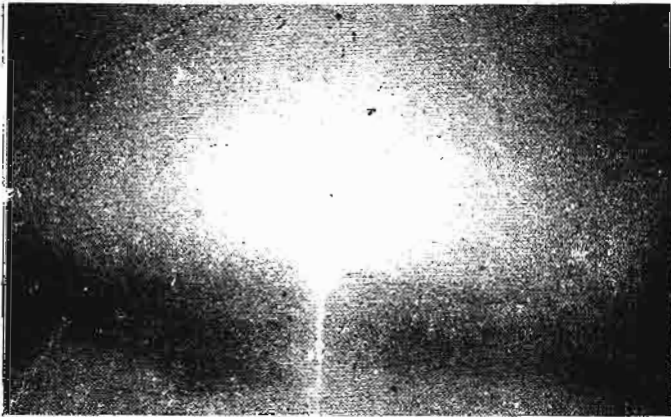
မင်းကို လွမ်းတဲ့အလွမ်း၊ မင်းအရိပ်ထင်ရာ စွဲလမ်းချက် အတွက် ကံကြမ္မာနဲ့ အလွဲအမှား ဆိုတဲ့ ကြိုးတံတား လှုပ်ခါ

သွားပါစေ၊ ဟိုဘက်ကမ်းက မင်း လက်ယပ်ခေါ်ရင် အန္တရာယ် ဘယ်လောက်များပါစေ... ငါ လာခဲ့မယ်၊ မျက်ရည်တွေက ငှက်တစ်အုပ်ဖြစ်လို့ မင်း ရှိရာကို ပို့ဆက်သခွင့်ရှိရင် ငါ သင်ပေးထားတဲ့ သတိရခြင်း ကျမ်းပုဒ်ကို သူတို့ ရွတ်ပြလိမ့်မယ်။

ဘဝတစ်ခုမှာ အချစ် တစ်ခုအတွက် မျှော်စင်တစ်ခု တည်ဆောက်ထားဘယ်။ ဒဏ်ခတ် ခံထားရတဲ့ ဝဋ်ကြွေး အကျဉ်းသား ဒီအလွမ်းများနဲ့ မျှော်စင်ပေါ်မှာ ရှိတယ်...။

သတိရခြင်းနဲ့ တွယ်ဆက်ယှက်ချည်....
 နေနီနီ ဖြတ်သန်းတဲ့လမ်း
 (ငါ့ရင်မှာ)အသစ်အနားဆုံးအလွမ်း
 လမ်းတွေလိုကျန်ရစ်ခဲ့....

“ရန်နိုင်... ဘာသောက်မလဲ”

“လက်ဖက်ရည်”

မိုးခါးက အနားလာရပ်တဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို မှာသံသည်။

“ကုတ်တစ်ဘူး... လက်ဖက်ရည် ကျဆီမို့ တစ်ခွက်၊
 လန်ဒန်တစ်ပွဲ”

ရန်နိုင်က သူမ မှာပုံကြောင့် ပြုံးကြည့်နေသည်။ နောက်
 တော့ စားပွဲပေါ်က သူမလက်ဖဝါးကို ခပ်ဖွဖွ အုပ်ကိုင်တော့...

“ရန်နိုင် လူတွေနဲ့နော်”

သူမက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မိုးခါးနဲ့ ကိုယ် စေ့စပ်ထားရင် ကောင်းမယ်”

“ဟောတော်...ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“စိတ်မချလို့”

သူမက ရန်နိုင် နာခေါင်းချွန်ချွန်ကို အသာဖွဖွ ဆွဲညှစ်ရင်း...

“စိတ်ချပါ... ရန်နိုင်ရယ်၊ မိုးခါး ဘယ်သူတွေ့ခဲ့တဲ့တုံ့ နောက်ဆုံးမှာ မိုးခါး ဆိုတာ ရန်နိုင်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အချစ် ဆိုတာကိုရော...”

ရန်နိုင် အမေးကြောင့် သူမ မျက်နှာတည်တဲ့သွားသည်။

“ခုနု စကားတွေထဲမှာ အားလုံးပါသွားပြီလေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မိုးခါးရယ်၊ တစ်ခါတလေ မိုးခါးကို ကိုယ် သိပ်အားမရချင်ဘူး၊ မိုးခါးရဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်က ပုစ္ဆာ အရမ်းဆန်လွန်းတယ်”

သူ့စကားကြောင့် မိုးခါး ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

“ရန်နိုင်... မိုးခါးမျက်လုံးတွေ ကြည့်ကြည့်စမ်း”

နှုတ်ခမ်းနုနုက လေပြေဆန်တဲ့ အမိန့်သံစကား တစ်ခွန်း၊ ဘယ်သူ့ ခေါင်းမညိတ်ချင်ဘဲ နေမှာလဲ။

“ရန်နိုင်... စိတ်အေးလက်အေး နေခမ်းပါနော်”

အဲဒီအခါကျမှ ရန်နိုင် ပြုံးလာပါသည်။

“သံလွင်ကတော့ မိုးခါးကို မှတ်ချက်ချဖူးတယ်”

“မိုးခါးကို...”

ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးနဲ့ ဖိထားရင်း မျက်ခုံးလှလှတွေ မြင့်တက်သွားပုံက ရင်မောစရာ အလှ။

“မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်တတ်ဖို့ သိပ်ပျော့ညံ့နေလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့”

“အောင်မယ်... သူက... ”

“ကျန်သေးတယ် မိုးခါးရဲ့”

“ပြောပါဦး”

“သိပ်မာကျောလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူးတဲ့၊ ဒီကောင်က ပြောသေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ...”

“သူတို့တွေဟာ ငါတို့ကို ရထားမြတ်ပိုင်း တစ်ခုလို ကိုယ်လိုရာ ဘူတာအတွက်ပဲ ဆောင်ထားချင်တာတဲ့၊ ကိုယ်လိုရာ ပန်းတိုင်တစ်ခုကို ရောက်ရင် အမှိုက်ပုံးထဲကိုတောင် ထည့်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ရထားပေါ်က ဆင်းကတည်းက လွင့်ပစ်ချင်တာတဲ့”

မိုးခါး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“သူက ရည်းစား မရှိဘူးလား”

“ရည်းစား...”

ရန်နိုင်က သံယောင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကို သတိရမိဟန်နဲ့ ပြုံး၏။

“သိပ်ရှိတာပေါ့ မိုးခါးရယ်...၊ ဒီကောင်က ရည်းစား သိပ်များတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု သံလွင်က သံယောင်တွေ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ဖြတ်ပစ်နေတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့...”

မိုးခါးရဲ့စကားကို ပြန်မဖြေလိုက်ရပါ။ ဘိုဘိုက မျက်နှာ
စူပုပ်ပုပ်နဲ့ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။

“မင်းမျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟို... ခွေးကောင်ကြောင့်ပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ဘယ်သူ ရှိရမှာလဲ... သံလွင်လေ”

ရန်နိုင်နဲ့ မိုးခါး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် ကြည့်မိ
ကြပါသည်။

“မနွေက ခင်မြန်မာမှာ ငါရယ်၊ အောင်အောင်ဦးရယ်၊
ဒီကောင်ရယ်၊ စိုးသီဟရယ် လက်ဖက်ရည် သောက်နေရင်း
မွန်မွန်ကို စာပေးမလို့...”

“မွန်မွန်... ဆိုတာ...”

မိုးခါးက ဖြတ်မေးလာတာကြောင့် ဘိုဘိုက...

“နင့်နောက်မှာထိုင်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ...”

“ဪ...”

“ဒီကောင့်ကို ရေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒီကောင်က စာရေး
ပေးပြီး စာအိတ်ထဲ တစ်ခါတည်းထည့်ပြီး ကော်နဲ့တစ်ခါတည်း
ပိတ်လိုက်တယ်၊ ငါ့လက်ကို မင်း ယုံကြည်ရင် ဖွင့်မဖတ်နဲ့တဲ့၊
အဲဒါနဲ့ ဒီမနက် သင်တန်းလာရင်း တစ်ခါတည်းပေးလိုက်ရော...”

“မွန်မွန်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

ဘိုဘိုက တွန့်ကြေနေတဲ့ စာကို အင်္ကျီအိတ်ထဲက
ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်သည်။

“အခုလေးတင် ငါ့ကို ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်ပြီး
ဒီစာရွက်နဲ့ လုံးချေပြီး ပစ်ပေါက်သွားတာ”

“ပြစ်မင်း...”

ရန်နိုင်နဲ့ မိုးခါး ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကာ စာရွက်ကိုဖြန့်၍
ဖတ်သည်။

မွန်မွန်...

တို့အိမ်က တို့ကို ချုပ်ချယ်ထားကြပြီး တို့ကို
ပါးတွေ နားတွေရိုက်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သော့
ခတ်ထားကြတယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ညကြီးမင်းကြီး ဂစ်တာ
လာမတီးပါနဲ့နော်၊ မွန်မွန်ကို သတိရလို့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ
ပါးအပ်ပြီး ငိုလိုက်ရတာ။

တို့ အိမ်က လစ်တာနဲ့ ခိုးထွက်ခဲ့မယ်၊ မွန်မွန်
အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကားငှားထားနော်၊

တို့ဘဝကို မွန်မွန်လက်ထဲ ကြွေးအပိုင် အပ်ပါ
မယ့်...။

ဒါပါပဲ...။

စာလည်းဆုံးရော ရန်နိုင်နဲ့ မိုးခါး အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်ပါတော့သည်။ ဘိုဘိုလည်း မျက်နှာကြီး တည်ထားရော မနေနိုင်တော့...။

နောက်တော့ ဘိုဘိုက ညည်းတွားမိပါတယ်။

“တကယ့်ကောင်ကွာ...”

လမင်းလေးကို သတိရရင်း တမ်းတတဲ့ စွဲလမ်းခြင်း အခါခါ အိပ်မက် မက်ဖူးသည်။

သံယောဇဉ်ကြီးစနဲ့ အထပ်ထပ် ယှက်သွယ်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့ ပိုက်ကွန်နဲ့ ချစ်ခြင်းကို အစာချကာ ချစ်လမင်းကို ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ မဆီမဆိုင် တွေးခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမယ့် ဆုတောင်းတိုင်း မပြည့်စုံပေမယ့် ဆုံစည်းတိုင်းဟာ နှလုံးသားကြောင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်။

နှလုံးသားကို ရူးသွပ်ခွင့် ရအောင် ချစ်ရတဲ့ ကောင်လေး...။

ကျွန်တော် ပလာဇာက ဖေဖေဆိုင်မှာ ရှိနေစဉ်...

“ကိုလင်း ကိုစိုးမိုးတို့ကုမ္ပဏီက မှာထားတာ ဘယ်သူ့ကို သွတ်လိုက်ရမလဲ၊ ခုန မှန်းဝင်လာတယ်”

“ဇော်မင်းနဲ့ မိုးသက်ကို လွှတ်လိုက်လေ ဖူးဖူး”

ဖူးဖူးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မနေ့ကတည်းက ကိုစိုးမိုးက သူလိုအပ်တာကို အကြောင်းကြားပြီးသား။

ဖူးဖူး ထွက်သွားပြီးမှ တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကိုလင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့လို့ ကိုစိုးမိုး မှာဘေးတာနော်”

သူ ခေါင်းကုတ်မိသည်။

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ကိုလင်းရာ...၊ ကိုလင်း မပါရင် တိုနှစ်ယောက် အဆူခံရဦးမယ်”

“အေးပါ... မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ နင်ပဲ ပြောတော့”

ဖူးဖူးက ရယ်နေသည်။

ဒီဆိုင်မှာ ဖေဖေရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဆိုလည်း ဟုတ်၊ ပြောခွင့် ဆိုခွင့်လည်း ရထားပြီး သူ့ကို အပျော့ခွဲနဲ့ ခိုင်းတတ်တာ ဖူးဖူးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

ဖူးဖူးက သူ့ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ညီမ နှင်းသက်၊ ဖေဖေလုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စား အောက်ထပ်စာ မေမေနဲ့ သူ့အထည်ဆိုင်သာ စိတ်ဝင်စားသည်လေ။

“ဆိုင်မှာ ပြန်စားမှာ မဟုတ်လား ကိုလင်း”

“ဘာချက်ထားလို့လဲ”

“ခဲန အောက်ထပ်ကို သွားတုန်းက နှင်းသက်က နန်းကြီးသုပ် သုပ်ထားတယ် ပြောတယ်၊ ထမင်းစားမလို့လား”

“မစားတော့ပါဘူးဟာ... ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ အပြင်ရောက် မှပဲ စားတော့မယ်၊ ကဲ...သွားမယ်...ဟိုနှစ်ကောင်ကို ပစ္စည်း တွေ ပါကင်ပိတ်ပြီး ကားပေါ် တင်ထားပြီး ကားပါကင်မှာ စောင့်နေလို့၊ ငါ ကိုစိုးမိုးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ဖူးဖူးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

သူ ဖုန်းဆက်တော့ ကိုစိုးမိုးက...

“သေနာလေး... မင်းပါ လိုက်ခဲ့နော်” တဲ့။

ကျွန်တော် ကိုစိုးမိုးကို ဖုန်းထဲကနေ ကတိပေးပြီး ကားပါကင်ရှိရာကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲက ထွက်ပြီး ကားပါကင် ရှိရာကို အသွားမှာ စက်လှေကား ရှိရာဘက်က ပတ်ပြီးအသွား...

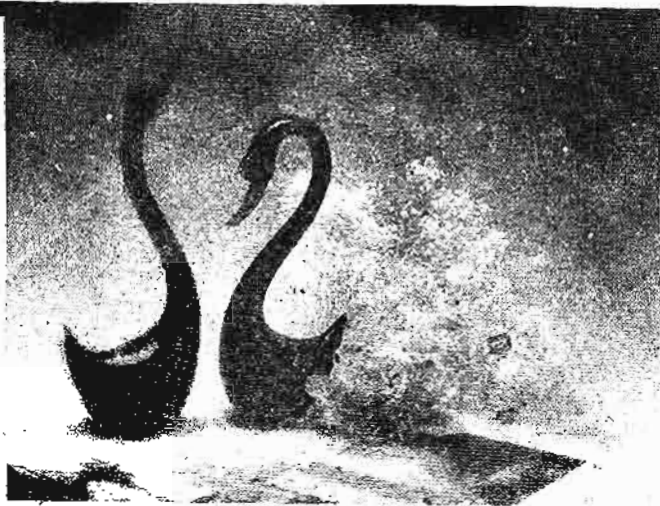
“ဟာ...”

အံ့ဩ ဝမ်းသာခြင်းနဲ့အတူ ခိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကြိုးမျှင်လေး။ လူတွေကို မနည်းရှောင်ကာ စက်လှေကား ရှိရာဆီ အသွားမှာ သူမက ပျောက်ကွယ်သွား ပြန်သည်။

အပေါ်စီးကနေ အောက်ကို ကြည့်တော့လည်း ဒီလောက် များတဲ့ လူတွေကြားမှာ ဘယ်လိုမှ ရှာမရ။ နှလုံးသားကို အခြောက်ခံလိုက်ရတဲ့ ရင်ခုန်သံ မြင့်မားတဲ့ တစ္ဆေမလေးကို “အလွမ်း”နဲ့ အလဲအထပ် လုပ်ခဲ့ရပြီ။

တစ်နေ့တော့ ပြန်တွေ့ခွင့် ရှိမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်ပါ တယ် သားလေး...။

နှလုံးသားကို အနာခံ
မင်း အသာခံရမယ်လို့ ယုံကြည်သထား အထွမ်း...၊
မှတ်ထားစမ်းပါ...
အပြုံးမပျက်ကြေး
ရုန်းမထွက်ကြေး
သွေးအေးအေးနဲ့
(တို့တတွေ.....)
ဒီပွဲကို အဆုံးသတ်...

သစ်ရွက်ဖျိုတွေရဲ့ လန်းဆန်းမှုကို ချစ်သူဝိညာဉ်မှာ
သက်သွင်းထားခြင်း ခံရသလား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပျောက်ဆုံး
သော အိပ်မက်တွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ အဲဒီနေ့က ကိုစိုးမိုးဆီ
ကွဲတစ်ခုနဲ့ သွားပြီးတော့ အပြန်မှာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ကဗျာဆန်ဆန် ဂန္ထဝင်မြောက်တဲ့ ဆုံတွေ့
တော့ မဖြစ်မိ။ ဗိုက်ထဲက ရစ်ရစ်နာလာပါတယ်။ အဲဒီ
အတွက် ကျွန်တော် အခပေးအိမ်သာရှိရာ ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှေ့ကို
ပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးနေပါသည်။

ကျွန်တော် ကားလမ်းမကို ကမန်းကတန်း ဖြတ်အကူး...
“ကျွီး...”

ကျွန်တော့်ဘေးကို ကားကြီးတစ်စီး ထိုးရပ်ပြီး မော်တော်
ယာတွေ ကားပေါ်က ဆင်းလာပါတယ်။

ရွှေသမင်စာပေ

“ကဲ... ငါ့ညီ ကားပေါ်တက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

အရာရှိ ဖြစ်ဟန်တူသူက...

“ငါ့ညီ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ကားလမ်း ဖြတ်ကူးလို့ ရုံးခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဗျာ... ဟို... ခဏနေရင် လိုက်လာလို့ မရဘူးလား ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲမှာ စစ်ဖြစ်နေလို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့လည်း ဘာလုပ်လုပ်ရမှန်း မသိ။

“မင်း ရုံးကျမှ ဖြေရှင်းလို့ မရဘူးလား”

“မရတော့ဘူး အစ်ကို”

“နီးနီးလေးပဲကွာ”

“တကယ် မရတော့လို့ပါ... အစ်ကိုရာ”

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတဲ့ အသံဝင်ရောက်လာပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလစ်တမတ်”

ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာ ‘လှည့်ကြည့်မိသည်။’

သားလေး... ကျွန်တော် ရှာဖွေနေတဲ့ သံယောဇဉ်အိပ်ပေမယ်...

“ညည်း သူတို့နဲ့ ခဏလိုက်သွားပါဟာ”

“ဘယ်လို...”

“ပြီးရင် ငါ ရှင်းပြမယ်၊ အစ်ကို ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

အရာရှိကလည်း စဉ်းစားပြီး...

“အေးလေ... ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လစ်ပြီ၊ ကဲ... သားလေး၊ ပြီးရင် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ကားပေါ်က ကျွန်တော်တို့လို အဖမ်းခံရသူတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြီးစိမ့်နဲ့ ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သားလေးက ကားပေါ်ကို ရဲရဲဝံ့နဲ့ တက်သွားပါတယ်။

ပြန်လာမယ် မလာမယ်မှန်း မသိဘဲနဲ့ အသာတကြည် တက်လိုက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့် သံယောဇဉ်လေးကို ကျွန်တော် ပို၍ မြတ်နိုးမိခဲ့ပါသည်။

အား... တွေးချိန်မရလိုက်။ ဗိုက်ထဲက ပို၍ ရစ်ရစ်နာလာပါတယ်။

အဲဒီလို ဗိုက်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ကျောက်တံတား ရဲစခန်းရှိရာကို သွားရပါတယ်။

• ဟိုရောက်တော့ အချိန်မီလို့ တော်ပါသေးတယ်။

အရာရှိက ကျွန်တော့်လည်း မြင်ရော ရယ်ရယ်မောမောနဲ့...

“မင်းကိစ္စ ဖြေရှင်းပြီးပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကဲ... သွားလိုက်”
ကျွန်တော် အပြီးနဲ့ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဒဏ်ငွေဆောင်ခဲ့
ရပါတယ်။ ရဲစခန်းကထွက်တော့ သားလေးက ရယ်ရင်း...

“အစ်ကိုနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ”

“ကဲ... နောက်မှ စကားပြော၊ တစ်ခုခု စားရအောင်”

“အတော်ပဲ... သားလည်း ဗိုက်ဆာနေတာ၊ ရှမ်း
ခေါက်ဆွဲ စားမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

သူနဲ့ ကျွန်တော် အနီးနားကဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ပါတယ်။
ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ကာနီးတော့...

“အောက်မှာ ကွမ်းတံတွေးပုံးတွေ ရှိမရှိ ကြည့်ဦး”

“ဟာ...”

သူမက ရှက်သွားပါတယ်။ သူမ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း
ဖြစ်တာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတာပါ။
တကယ် ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားကြရင်း ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးသည်။

“ညည်းကို ဟိုတစ်နေ့က ပလာဇာမှာ တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘယ်ပလာဇာလဲ”

ကျွန်တော်ပြောပြတော့ သားလေးက ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲဟ...”

“အစ်ကိုကလည်း သားအစ်ကိုတွေက အဲဒီ ဒုတိယ
ထပ်မှာ (Funcy) ဖန်စီဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်”

“ဟင်...”

ကျွန်တော်ရဲ့ အံ့အား သင့်သံကြောင့် သားလေးက
မျက်မှောင်ကုပ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်လည်း ဒုတိယထပ်မှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့
ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတာပဲ”

“အယ်... ဘယ်ဆိုင်လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော် ဆိုင်နာမည် ပြောပြတော့ သားလေးက...

“အဲဒီဆိုင်မှာ သားသူငယ်ချင်း ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟ”

“ဖူးဖူး... အစ်ကို သိလား”

ကျွန်တော် နဖူးကို လက်ဝါးနဲ့ရိုက်ရင်း...

“သေလိုက်စမ်းပါတော့ကွာ၊ အဲဒါ ကိုယ့်ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ”

“ဟင်... အစ်ကိုကို သားလာတိုင်း တစ်ခါမှမတွေ့ဘူး”

“ငါက ဆိုင်ကို တစ်ခါတလေမှ လာတာကိုး၊ နောက်
တော့ လာတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

သားလေးက အရိုးခံ မေးတော့ ကျွန်တော် ရယ်ချင်
သွားမိသည်။ တကယ်ဟာမလေး။

“သား ရှိမယ်ဆိုရင် ကိုယ် အမြဲရှိရတော့မှာပေါ့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကောင်မလေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ပြန်ပြီ။

“တကယ်ပြောတာ သားလေးရဲ့ ကိုယ် သားလေးကို ရှာနေတာ ကြာပါပြီ”

ကောင်မလေးက စားပွဲကို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်နေသည်။
တွေ့လိုက်တိုင်း အစားအသောက်မပျက် စားတတ်တဲ့ ကောင်မ
လေးဟာ ဆက်မစားနိုင်လောက်အောင် ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ကျွန်တော် သားလေးကို သနားသွားမိတယ်။

“နောက်တော့ သားလေးကို ပြောပြစရာရှိတယ်၊ ကဲ...
သွားကြမယ်”

“သားလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါ
တယ်။ နှလုံးသားတစ်ခုကို ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့လို့ ပြီးတော့ ပျောက်ဆုံး
နေတဲ့ ကျွန်တော့် နံရိုးတစ်ချောင်းကို ပြန်ရရှိလိုက်လို့။

တချို့က ပြောကြတယ်။ ချစ်သူ ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ နံရိုး
တစ်ချောင်းတဲ့။

“လာခဲ့စမ်းပါကွာ”

“ဟာ... မလာချင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သံလွင်ရာ...၊ ဘိုဘိုလည်း ရှိမှာပဲ၊
တော့ မိငြိမ်းလည်း ရှိတဲ့ဟာ၊ နောက်ပြီး ငါ့ငါ့ကောင်မလေး
မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးချင်တာ”

ရန်နိုင် စကားကြောင့် သံလွင်က ပြုံးနေပါသည်။ အဲဒါ
ကိုပဲ ရန်နိုင်က မကျေမနပ်နဲ့...

“မင်းက ဘာကိုပြီးတာလဲ ဟေ့ကောင်”

“မင်းစကားကို သဘောကျလို့ပါကွာ၊ အမှန် ငါကြားရတဲ့
စတင်အရဆိုရင် မင်းကောင်မလေးလို့ ပြောရမှာမဟုတ်ဘူး၊
မင်းရန်းမလေးလို့ ပြောရမှာ၊ ဒီမယ် ရန်နိုင်...”

သံလွင်က ရန်နိုင်ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ရှုံးမယ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကစားရမယ့်အတွက် အစ
တည်းက မကစားတာ ပိုကောင်းမယ်”

“ဪ... ဒါဆိုရင် မင်းကစားခဲ့တဲ့ပွဲတွေက နိုင်မယ်
မင်းသိလို့ ကစားခဲ့တဲ့ ပွဲတွေပေါ့၊ အေးပေါ့လေ... မင်းကတော့
အားရှိတာကိုး သံလွင်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး ရန်နိုင်၊ ငါ ကစားခဲ့တဲ့ ပွဲတွေက
နိုင် အရှုံး တွက်ပြီး ကစားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ လေ့ကျင့်
နိုင်ကြားရုံလောက်သာ လေ့လာခဲ့တာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ သားလေးကရော...”

ရန်နိုင်စကားက သံလွင် အပြုံးတွေ အေးမြမြ ထွက်လာ လာရုံလောက်ပါ။

“သားလေးကို ငါ ကစားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နေ့ဘတ်ထဲက အရသာကို သူ သိသွားအောင် အသိပေးတာ ကယ်လို့များ မင်းရဲ့ မိုးခါးခါးလို ငါ့ကို သားလေးက ကစားကွင်းသက်သက် သဘောထားခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ နှလုံးသားကတော့ အနည်းနဲ့အများ ထိခိုက်လာနိုင်မယ်ဆိုတာ ကြိုတွေးထားပါတယ်၊ ငါပြောတဲ့စကားကို မင်း သဘောပေါက် ရဲ့လား ရန်နိုင်၊ မင်း မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်ကို ကြို တွေးဖို့ ပြောနေတာ၊ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် ပေါ့ကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သံလွင်”

ရန်နိုင် စကားကြောင့် သံလွင်က ရန်နိုင်လက်မောင်း လှမ်းထိုးပြီး...

“မလိုပါဘူးကွာ”

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသလို ရန်နိုင်က လှမ်းမေးပါတယ်။

“ဘယ်သူလဲ...”

“ငါပါဟဲ့...”

“အဲဒီ ငါပါဟဲ့ကို မေးနေတာလေ”

ရန်နိုင်က သူ့အစ်မမှန်း သိလျက်နဲ့ သိသိကြီး အတည်နဲ့ မေးသည်။

“ဟဲ့... နင့်အဖေရဲ့ သမီး”

မမလှိုင်ရဲ့ ငေါတော့တော့အသံကြောင့် ရန်နိုင်ကလည်း...

“ဗျာ... အဖေက နောက်မိန်းမ အရင်ယူပြီး ဘယ်သူ့ကို မွေးလိုက်တာလဲ”

တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး မမက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ဝင်လာကာ သူ့မောင်ကို ခေါင်းခေါက်၏။ ပါးစပ်ကလည်း...

“နင့်ကို မွေးလိုက်တာလေ သေနာလေး၊ ကဲ... ငါ့စကား နားထောင်ဦး၊ သံလွင် ဒီမှာစားသွားမှာလားလို့ မေးနေတာ”

“စားရမှာပေါ့ မမလှိုင်ကလဲ...”

သံလွင် ဝင်ပြောမှ မမလှိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး တံခါးဆောင့်ပိတ်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မမလှိုင် မကျေနပ်အောင် အကျယ်ကြီး အော်ရယ်သည်။ ရယ်လို့ဆုံးမှ ရန်နိုင်က ကောက်ခါ ငင်ခါ...

“ကဲ... သံလွင်... စကားက လိုရင်းကို မရောက်ဘဲ ဘေးချော်ထွက်နေတယ်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ လာမှလား၊ မလာဘူးလား”

“လာမယ်ကွာ... လာမယ်”

စိတ်မရှည်သံနဲ့ သံလွင်က ပြောလာတာကြောင့်
ဟိုကောင်က...

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ... အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကြီးရဲ့”

ရန်နိုင် စကားကြောင့် အိပ်ရာပေါ်က ခေါင်းအုံးနဲ့ ဒီကောင်
မျက်နှာကို လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်
က အခင်ဆုံး၊ အရင်းဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မို့ ပြောမနာ
ဆိုမနာ ရှိကြသည်။

“ဖူးဖူး... ညီမလေး... ဘာစားမလဲ”

ဖူးဖူးက စာရင်းဇယား စာရွက်တွေ တိုက်ကြည့်နေရာမှ
ကျွန်တော် အခုလို ပြောလာတာကြောင့် အရမ်းအလုပ်များ
နေတဲ့ အိုက်တင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။
ပြီးတော့ သူ့အလုပ် သူ ဆက်လုပ်နေရင်းမှ...

“ဘာမှစားချင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် အခက်ကြုံရတော့ ခေါင်းကုပ်မိသည်။

“ဟိုလေ... ငါ့ညီမ မနေ့က ကြေးအိုး... အဲ...
ဟုတ်တယ်၊ ကြေးအိုး စားချင်တယ်ဆို”

ဖူးဖူးက စိတ်ရှုပ်ဟန်နဲ့

“ပြောမိလို့လား... ပြောမိရင်လည်း ဒီနေ့ ဘာမှ မစား
ချင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်ကွာ... ငါ့ညီမ ဟိုတစ်နေ့က အပေါ်ထပ်မှာ
တွေ့ခဲ့တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ လိုချင်တယ်ဆို”

“အခု မလိုချင်တော့ဘူး”

သူ့ကို အရေးမလုပ်သလို မသိချင်ဟန် ဆောင်နေသလို
နေနေတဲ့ ဖူးဖူးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြနေရသည်။ အစကဆို
ဖူးဖူးက ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ။

သူ့ကိုဆိုရင် ဂျီကျနေကျ။ တစ်ခုခု ပူဆာနေကျ။

“ဟဲ့...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ဖူးဖူး လှည့်ကြည့်လာတော့
သူမက မချိုမချင် မျက်နှာထားနဲ့...

“လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုလင်းရာ၊ မိယုနဲ့ ဖူးဖူး တွေ့ပြီးပါပြီ”

“ဟင်... ဘယ်တုန်းက...”

“သိတာပေါ့... ဟိုကလည်း ကိုလင်း အကြောင်းကို
သိသလိုနဲ့ မေးကတည်းက ကေန္တတော့ တစ်ခုခုပဲလို့တွေးမိ
ပြီးသား၊ ကိုလင်းနော် ညီမလေး သူငယ်ချင်းကိုတော့ မဟုတ်
ဘဲလှတ် လုပ်မယ်မကြုံနဲ့”

“ဟာ... နင်ကလည်း တကယ်ပြဿနာပဲ၊ ငါ သားလေး အဲလေ... ယုပါကို တကယ်စိတ်ဝင်စားတာဟာ”

“လာပြန်ပြီ”

“အဟုတ်ကို ယုံစမ်းပါဟာ၊ ငါ ချစ်တယ်လို့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောဖူးလို့လဲ၊ နင် အသိဆုံးပဲဟာ”

ဖူးဖူးက မယုံကြည်ဟန် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်ပါသည်။

“ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အပြီးသတ် ရွေးချယ်ထားတဲ့ တိုင်းပြည် တစ်ခုပါပဲ၊ သူ့ကို ဟောဒီ နှလုံးသားနဲ့ကို သိမ်းသွင်းမှာ”

ဖူးဖူးက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ဓာတ်ပြား အဆိုတော်လိုလို၊ ရေဒီယို အဆိုကျော်လိုလိုနဲ့...”

“အားကိုးမယ်နော် ညီမလေး”

“အင်းပါ... ကိုလင်း ဘက်ကလည်း ညီမလေးအတွက် ဟဲ...ဟဲ...”

“ဟာ...လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ငါ့မှာ ဒီညီမလေးတွေပဲရှိတာ” အပြတ်အသတ် ဖားပေးရသေးသည်။

“ကဲ...”

ဖူးဖူးက အစီအစဉ် စမည်သဘောနဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြတော့ ကျွန်တော်က သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အသံ မြည်အောင် ရိုက်လိုက်သည်။

ဖူးဖူးနဲ့ သူ့က ဝမ်းကွဲပေမယ့် အတွဲကညီသည်။ အိမ်က ညီမရင်း နှင်းသက်ကတော့ အေးတိအေးစက်ဖို့ အစပ်အဟပ် မတည့်ပါ။

“လာမယ့် စနေနေ့ ဖူးဖူး သူ့ကို ညာတာပါတေးနဲ့ မြေပဒေသာကျွန်းဆီ ခေါ်ခဲ့မယ်၊ ကိုလင်း စောင့်နေ၊ မလွဲစေနဲ့ နော်...”

“အေးပါ...”

စိတ်ကူး...အတွေး...အိပ်မက်တွေလည်း သားလေး ကို အပိုင်စား ပေးအပ်ရမှာ ကျေနပ်စရာပါ။

အမြန်ရောက်ချင်နေတဲ့ ပြက္ခဒိန်ထဲက နေ့ရက်ကို ကျွန်တော် ကြက်ခြေ မခတ်ချင်ပါ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လျှောက် သူမနဲ့ ပတ်သက်သည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်လေးမှာ သူမကို ရှာခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရတတ်သည်။ အဲဒီအခါ သူမ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနဲ့ လှစ်ခနဲပြီးပြတတ်တဲ့အခါ ဘုရားပေးတဲ့ ဆုလာဘ် လို တန်ဖိုးထားတယ်။

ပြီး...ကျွန်တော်ဟာ ညည အိပ်မက်တွေနဲ့ စကားပြော
တတ်လာပါတယ်။ သူမကို မတွေ့ရရင်တော့ အမုန်းနဲ့ အငြိုး
တွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နတ်ဆိုးနဲ့ ပိတ်ပင်တိုးခံရသလို
ညည အိပ်မက်အပျက်တွေနဲ့ အလဲထိုး လုံးထွေးနေခဲ့ရပါတယ်။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ သူမဆိုင်မှာ သူမ ကြိုက်တတ်
သည်ဆိုတဲ့ ပလာဇာထဲက Ice Coffee ကို ဝယ်ပြီး ချာတိတ်
တစ်ယောက်ကို သွားပို့ခိုင်းသည်။ ကောင်လေးက ခပ်တည်
တည်နဲ့ သွားချပေးပြီး ထွက်ခွာသွားတော့ သူမက အံ့သြဟန်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မလွမ်း
မကမ်းမှာ ရှိနေတာမြင်ရော သူမအစ်ကို အလစ်မှာ ကျေးဇူးတင်
ကြောင်း ပါးစပ်မဆို အပြီးတစ်ပွင့်ကို လှစ်ခနဲ ဖော်ပြပါတယ်။

အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်အတွက် သီချင်းဆို ချေ
သိပ်တဲ့ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်လို ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့
ကျွန်တော်ချစ်နေရတဲ့ ချစ်သူ။

လရောင်ရဲ့ ဆွဲအားလို ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံတွေကို
သိမ်းသွင်းနိုင်စေတဲ့ ချစ်သူ။

သူမကို ချစ်မိရစို့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

“ဟ... ရင်ခုန်သံ ကိုယ်တော်ကြီး ကြွချီလာပါလား”
မိငြိမ်းရဲ့ စကားနာထိုးသံနှင့်အတူ ဘိုဘိုကလည်း...
“သံလွင် ဆိုတဲ့ကောင်... သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေး
ပါလား”

မိငြိမ်းက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။
“နင့်အဖေနဲ့ အမေရော...”

“ပဲခူး သွားကြတယ်ဟ”
မိငြိမ်းနဲ့ စကားပြောနေရင်း ဘိုဘိုက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်သည်။

သူ မသိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မီးဖိုဆောင်
ဘက်က ထွက်လာတာမြင်တော့ မိငြိမ်းက လှင်းခေါ်သည်။

“သီတာစိုး... လာ... ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
ရဦးမယ်”

သီတာစိုး ဆိုသော ကောင်မလေးက မိငြိမ်း ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်သည်။

“သံလွင်... ဒါ... ငါ့သူငယ်ချင်း”
“ဒီကောင်နာမည်က လင်းသံလွင်လို့ ခေါ်တယ်”

ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ မပြောဖြစ်
ကြပေမယ့် အပြီးရောစွက်ထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ညှိမ့်ခဲ့ကြသည်။

“ခေါ်တုန်းကတော့ ခေါ်ပြီး ပျောက်ချက်သား ကောင်း နေတဲ့ကောင်၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဘယ်သူလဲ... သည်းသည်းလှုပ်လား”

“ဘာလဲဟ... သည်းသည်းလှုပ် ဆိုတာ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ မအူမလည် ဖြစ်ပုံကြောင့် သူတို့အားလုံးက ရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး... ရန်နိုင်ကို ပြောနေတာဟ၊ ဒီကောင် သူ့လေဒီကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်တတ်လွန်း အားကြီးလို့ ဒီနာမည် ပေးထားရတာ”

ဘိုဘို စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ရယ်မိပါသည်။

“ကဲ... ငါ အချိန်မရှိဘူး၊ လစ်တော့မယ်”

“ဟဲ့...ဘယ်လစ်မလို့လဲ၊ စားပြီးမှပဲသွားတော့၊ တော်ကြာ ရန်နိုင် သူ့ကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီး လာတော့မှာပဲဟာ”

“မစောင့်တော့ပါဘူး၊ မိငြိမ်းရာ၊ ငါ အချိန်သိပ်မရဘူး၊ မလာရင် ဒီကောင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့သာ ဝင်လာခဲ့တာ၊ ငါ သွားမယ်၊ မသိတာစိုး... ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စလေးရှိလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံးကနုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာ ခဲ့ပါတယ်။

သိတာစိုးနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းက နောက်ဖေးဆောင်ထဲ ဝင်သွား ပါတယ်။ ဘိုဘိုက အိမ်ရှေ့မှာ CD ဖွင့်ဖို့ CD တွေ ရွေးနေ စဉ် ရန်နိုင်နဲ့ မိုးခါး အိမ်ပေါ်တက်လာပါတယ်။

“ချက်လို့ ပြတ်လို့ ပြီးပြီလားဟေ့”

“မင်းတို့ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာကွာ”

ဘိုဘို စကားကြောင့် ရန်နိုင်က မိုးခါးဘက် မေးဝေါ့သည်။

“သူ့ကို စောင့်နေရလို့ကွ၊ မင်းသမီးက ပြင်လို့ဆင်လို့ မပြီးနိုင်တော့ဘူး”

ရန်နိုင် စကားကြောင့် မိုးခါးက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ရန်နိုင်နော်... ဘယ်သူ့မှ သူ့ကို မစောင့်ခိုင်းဘူး၊ လာခဲ့ပါမယ် ပြောတဲ့ဟာကို သူ့ဘာသာသူ စောင့်နေတာ၊ မကျေနပ်ရင် လဲသာသေလိုက်”

“မိုးခါးကလည်းကွာ... ကိုယ် ဘာများ ပြောမိလို့လဲ”

“ရန်နိုင် စကားက မိုးခါးကို အပြစ်တင်တဲ့ပုံစံ ပေါက်နေ တာကို၊ မကျေနပ်ရင် မိုးခါးနဲ့ အဆက်အဆံမလုပ်နဲ့၊ မတွဲနဲ့”

ရန်နိုင်က မိုးခါး ဘယ်လိုပြောပြော အပြုံးမပျက်။

ဘိုဘိုကတော့ မိုးခါးကို သိပ်အစာမကျေချင်ဟန်။

“မင်း အလိုလိုက် အလျော့ပေးနေ၊ တစ်နေ့ မင်း ဒုက္ခ ရောက်မယ်”

“နင် ငါတို့ကြား ဝင်မပါနဲ့ ဘိုဘို”

“ဟ... မပါလို့ ဖြစ်မလား။ နင် လုပ်ပုံတွေကရော အချိုးပြေလို့လား”

“အဲဒါ နင့်အပူ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရန်နိုင် ကျေနပ်မိုင်း ပြီးတာပဲ၊ ငါ့ရည်းစားက ရန်နိုင်၊ ဘိုဘို မဟုတ်ဘူး”

မိုးခါး စကားကြောင့် ဘိုဘို နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“အေး... နင် ရန်နိုင်နဲ့ ရည်းစား မဖြစ်သင့်ဘူး၊ တကယ်တမ်း နင် ရည်းစားဖြစ်သင့်တာက သံလွင်နဲ့ပဲ၊ အဲဒါမှ နင် ကောင်းကောင်းနောင်တ၊ရမှာ”

“နင်တို့ကောင်လောက်ကို ငါ့စာရင်းထဲမှာ မထည့်ဘူး ဘိုဘို”

မိုးခါး စကားကြောင့် ဘိုဘိုက အကျယ်ကြီး အော်ရယ် သည်။ ရန်နိုင်က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တစ်ယောက် လို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“သိပ်အပြောမကြီးနဲ့ မိုးခါး... နင့်လို အပြောကြီးတဲ့ လူ့စားမျိုးတွေ ဒီကောင်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာ အများကြီး မယုံရင် နင့်ရည်းစား ရန်နိုင်ကို မေးကြည့်”

“ဒီကောင် မရောက်သေးဘူးလား ဘိုဘို”

“လာသွားတယ် ရန်နိုင်၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ပြန်သွားပြီ”

“ဟာ... ဒီကောင်ကလည်းကွာ၊ သေဆံသချာချာ ပြော ထားလျက်သားနဲ့”

ဘိုဘိုနဲ့ ရန်နိုင် သံလွင် အကြောင်း ပြောနေရင်းမှာ မိုးခါးက သီတာစိုးတို့ရှိရာ နောက်ပေးဆောင်သို့ ဝင်သွားသည်။

ချက်ပြုတ်ပြီးစီးလို့ စားကြ သောက်ကြတော့ ဘိုဘိုနဲ့ မိုးခါး ပြန်တည့်သွားကြပါသည်။

အဝင်ဝမှာတင် ကားသမားကို ရပ်ခိုင်းပြီး ကမန်းကတန်း ဆင်းခဲ့ရတယ်။ ဂိတ်ပေါက်ဝမှာ ဝင်ကြေးပေးပြီး အထဲကို ဝင်တော့ သားလေး ကျွန်တော့်ကို တော်တော်စိတ်ဆိုးနေမှာ ပဲလို့ တွေးမိသည်။

လက်ကနာရီ ကြည့်တော့ ဆယ်နာရီခွဲ နေပါပြီ။ ချိန်းထား တာက ကိုးနာရီ။ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြန်များ ပြန်သွားပြီလားလို့ တွေးမိသည်။

ဖူးဖူးသိရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်။ မနေ့ကတည်းက ဖူးဖူး အချိန်းအဆက် ပြုလုပ်ပေးတာ တာ သေသေချာချာပါ။

မနက်ရောက်မှ အိမ်က မာတာမိခင်က အလှူတစ်ခုကို လိုက်ဖို့ ပြောတာနဲ့ နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန် ပို့ပေးရတာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်အဖေက ကားကို သွားစရာရှိလို့ ယူသွားခဲ့ရတာနဲ့ အကြောင်းပြချက် အမျိုးစုံလင်စွာနဲ့ နောက်ကျ ခြင်းမက နောက်ကျခဲ့ရသည်။

မနေ့က ပူးပူးက ပြေပဒေသာကျွန်းကို ကိုလင်း ကိုးနာရီ အရောက်သွားလိုက်ပါတဲ့။ အင်း... ဖြေရှင်းရမှာပေါ့လေ။

ဟော... တွေ့ပါပြီ။ ကမ်းစပ်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘောင်းဘီဝတ် ကောင်းကင် ငယ်လေး။

အနား ရောက်သွားတာတောင့် သူမက မျက်လုံးမှိတ် လက်ပိုက်ကာ MP-4 နဲ့ ဖိမ်ကျနေသည်။

နောက်ကနေ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို အသာမှိတ်လိုက်တော့ သားလေးက နားကြပ်ကို ဖြုတ်ကာ...

“ကိုလင်း...”

သားလေးရဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ကျွန်တော် ပြီးလိုက် သည်။ လက်ကို ရှုပ်လိုက်ရင်း ခုံတန်းကို ပတ်ကွေ့ကာ သူမ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အိမ်အလုပ်ရှိလို့ နောက်ကျသွားတယ် သားလေးရာ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

သူမက ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြသည်။ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ကို တကယ် မေ့လျော့တတ်တဲ့ အဖြူရောင် လေပြေလေးမှန်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။ သူမက သူမ လည်ပင်း ကုပ်ပိုးကို သူမ လက်ဖဝါးနုနုနဲ့ ပွတ်သပ်နေ တော့...

“ဘာဖြစ်တာလဲ သားလေး”

“ကိုလင်းမလာခင် ဟိုအပင်အောက်မှာ သွားထိုင်တာ ခူယားတွေ ကုပ်ပေါ်ကျလာတာ... အဲဒါ...”

“ပြစ်စမ်း...”

သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော် သူမ လက်ကို အတင်းဆွဲဖယ်တော့...

“ဟာ...”

ဟုတ်ပါရဲ့...။ ပွတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် အနီရောင် အကွက် ဖုတ်ဖုတ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ကို သနား သွားပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော် နောက်ကျခြင်း ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်တွေပါ။

ကျွန်တော် သူမဆံပင်ကို အသာကိုင်တွယ်ရင်း နည်းနည်း လုံးထွေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းနဲ့ တော့၍ အာဇ္ဇေပေးကာ သူမကို ကြပ်ထုပ်ထိုးသလို တို့ပေးသည်။ သူမက ငြိမ်သက်နေတယ်။

ချက်ချင်း မိုးတွေ အုံ့ဆိုင်းသွားသလို ရာသီဥတုဟာ
 မိုင်းဝပ်ဝပ်လေးနဲ့ ငြိမ်သက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဖြစ်က
 ကောင်းကင်ကြီးလည်း သက်ပြင်း ချမှာပဲ။ စက္ကန့်သံတွေကို
 ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ အားစိုက် နားထောင်ကြည့်ရင် ကြားနေ
 ရမယ့် ငြိမ်သက်မှု။ ရေပြင်ကို တိုက်ခတ် ဖြတ်သန်းလာတဲ့
 လေနုအေးက သဘောကောင်းခဲ့တယ်။

သူမက မျက်ဝန်းလေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေတယ်။ သူမ
 ကုပ်ပိုးဆီက အနီရောင် ပြေလျော့လာတယ်။ နောက်ပြီး သူမ
 ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက် မှီခိုနေခဲ့တယ်။ အိပ်ပျော်
 သွားတယ် ထင်ရလောက်အောင်ကို ငြိမ်သက်နေတာပါ။

“သားလေး...”

သူမက မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ အနည်းငယ် မေးဆတ်ပြသည်။
 ရင်ခွင်ထဲက သူမကို ငုံ့ကြည့်နေရတာ ကျွန်တော့်အဖေမှာ
 ဒီတစ်ခါသာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားနေရတယ်။ သားလေး
 ဆိုတာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင် ပန်းချီကားဆိုတာ သေချာပါတယ်။

“သိပ်ချစ်တယ်”

သူမက ပြီးတုံ့တုံ့နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်
 သူမ နှာခေါင်းလုံးလုံးကလေးကို အသာ ဆွဲညှစ်ရင်း...

“မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လေ...”

သူမက ခေါင်းခါပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

သူမက နှုတ်ခမ်း ကိုက်နေပြန်သေးသည်။ နောက်မှသာ
 ခပ်တိုးတိုးလေး ဆိုပါတယ်။

“ရှက်လို့...”

ဒီစကားက ကျွန်တော် မျက်ခုံး မြင့်တက်ရတာပေါ့။

“ဒါဆို မရှက်တတ်တဲ့ဂါထာ ပေးမယ်”

သူမက မျက်လုံးမှိတ်ထားဆဲ။ ပြီးတော့ ရယ်ချင်ဟန်နှင့်
 ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ မှေးစက်နေတဲ့ ချစ်သူ အသစ်
 စက်စက်လေးကို ကျွန်တော် ခါးကိုင်းကာ အနမ်းတစ်ခု ပေးမိ
 ခါတယ်။

“ဟာကွာ...”

မျက်လုံးဖွင့်လာပြီး ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်တွေကို ခပ်ဖွဖွ
 ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ကိုကို... သားကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ရော
 အုတ်ရဲလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ချစ်တယ် ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းပဲ
 ခြာဖူးတယ်။ အဲဒါ သားလေးပဲ”

သူမက ကျေနပ်သွားဟန် ရှိသည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း သူမကို ပြောမိသည်။

“ကိုယ် အစက အရမ်းရှုပ်တာ ဝန်ခံပါတယ်။ တစ်ချိန် ထဲမှာတင် ရည်းစားနှစ်ယောက် စားခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ခါတလေ ဆိုရင် ရည်းစားဟောင်းတွေရဲ့ နာမည်ကို မေ့မေ့နေတယ်”

“အဟုတ်...”

“တကယ် ပြောတာ၊ ကိုယ် ရည်းစားဖြစ်ရတာတွေက အရမ်းဆန်းကြယ်တယ်။ သူတို့ကို ကူညီမှု တစ်ခုခုပေးရင်း ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ အဲဒီရည်းစား အားလုံးဟာ ကိုယ့်နဲ့ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတော့ မိတ်ဆွေရင်းတွေလို ပြန်လည် ဆက်ဆံ ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား...”

သူမက ခေါင်းခါသည်။

“သူတို့က ကိုယ့်ကို အပျော်တွဲတာ၊ ချမ်းမြေ့ငြိမ်းက လွဲရင်ပေါ့”

“ချမ်းမြေ့ငြိမ်း...”

“ဟုတ်တယ်... သူက ကိုကိုကို တော်တော်ချစ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကွဲသွားရတာလဲ ကိုကို”

ကျွန်တော် သူမကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ရည်းစားဟောင်း တွေအကြောင်းကို နားထောင်ပေးသော ရည်းစားသစ်လေးက တကယ် အရိုးခံစိတ်ထားနှင့်ပါ။

“ချမ်းမြေ့ ကိုကိုနဲ့ တွဲလို့ ဘာအကျိုးရှိမှလဲ။ ကိုကို ချမ်းမြေ့ကို မချစ်တာ ချမ်းမြေ့ သိတယ်။ ကိုကို သူမမဟုတ် ပါဘူး။ ကျန်တဲ့သူအားလုံးကိုလည်း ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးဘူး”

“အဟုတ်”

“အင်း...”

“ဟ... အဲဒါဆို သာ လေးက ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့”

ညစ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောလာတဲ့ သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပါးကို မနာကျင်အောင် လိမ်ဆွဲမိသည်။ သူမက သဘောကျဟန် ရယ်သည်။

“သားလေးကို တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့အားလုံးကို ရှင်းပြပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။ ကိုကို အချစ်ကို တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ လေ။ နောက်ကြောင်း အရှုပ်တွေကို ကိုကို ရှင်းလင်းလိုက်တယ်။ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ သားလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ယုံကြည်နေ တယ်လေ။ သားလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ဆိုင်မှာ လာ၊လာထိုင်တတ်ပါ တယ်။ သားလေးကိုတော့ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ကျူရှင်က ပြီးသွားပြီ ကိုကိုရဲ့၊ သားလေးလည်း ကိုကိုနဲ့ ထပ်တွေ့လိုက်ရတော့ အရမ်းပျော်သွားတာ အမှန်ပဲ။ ဖူးဖူးကတော့ ကိုကိုနဲ့ ခဏခဏ စတာပဲ။ တစ်ခါကဆို သားလေး အရမ်းရယ်ချင်တာ၊ ကိုကို မေမေနဲ့ ညီမဆိုင်မှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လို့ ရင်းနှီးချင်တာနဲ့ ပါတိတ် နှစ်ခါသွားဝယ် ဖူးတယ်။ ကိုကိုညီမက ပလာဇာတစ်ခုထဲက ဆိုတော့ သိတာ ပေါ့။ ပြီးတော့ သားလေး ဒါတွေ မဝတ်တတ်တာလည်း သိတာပဲ။ ရွယ်တူဆိုတော့ သားလေးနဲ့ ရင်းနှီးသွားတာပေါ့။

ဖူးဖူးက ဘယ်လိုပြောထားလဲ မသိဘူး။ သားလေးကို ယောက်မလို့ ခေါ်ခေါ်တတ်တယ်။ ကိုကို မေမေက မသိတော့ အားနာလို့ ကိုကိုညီမကို လှမ်းဆူတာပေါ့ ကိုကို”

“ဗျာ...”

ကျွန်တော် ထူးသံကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ကို ထုရင်း...

“အရမ်း လိမ်မာနေပါလား... ဒါနဲ့ ကိုကို...ရည်းစား နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ချိန်းထားဖူးတယ်ဆို၊ အဲဒီ အကြောင်း ပြောပြပါလား”

သူမ စကားကြောင့် ပြန်တွေးမိကာ ရယ်ချင်မိသည်။

“အဲဒီနေ့က ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဘိုဘို ဆိုတဲ့ လူနောက် တစ်ကောင် ရှိတယ်။ သူက နှစ်ယောက်လုံးကို ကိုကို ချိန်းခိုင်း ထားတာပါဆိုပြီး အခု မြေပဒေသာကျွန်း ဒီဘက်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ပန်းခြံ ဟိုဘက်မှာ တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်း ချိန်းထားတာ ပေါ့။ ကိုကိုမှာ အခုမြင်နေရတဲ့ တံတားပေါ်ကနေ တစ်ယောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆီ စကားပြော၊ ဟိုဘက်ကိုပြေးလိုက် ဟိုဘက်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ် စကားပြော ဒီဘက်ကို ပြေးလိုက်နဲ့ အမောဆို့ မတတ်ဘဲ”

သားလေးက ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ တဟားဟား အော် ရယ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ ရယ်နေတာကို ငေးကြည့်ရင်း

ဈာတ်ခနဲ နှမ်းမိပြန်သည်။ အဲဒီခါ သူမက တပုန်းပုန်းနဲ့ ရင်ဘတ်ကို ထုပ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လစ်ရင်လစ်သလို ခိုးခိုး နှမ်းပါတယ်။

သူမကလည်း စိတ်မဆိုးတတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ဆိုးချင်တဲ့ပုံ ဟန်ဆောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မသိသလိုနဲ့ သူမကို ဟန်ဆောင် ချောရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က သူမကို နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဆက်ဆောင် ဝယ်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ကိုင်ရင်း သားလေးက ကြောင်တောင် ဆောင်နဲ့...

“ဘာလို့ ဝယ်ပေးတာလဲ ကိုကို”

“ကိုကိုက ဒီနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးအနံ့ အရမ်းကြိုက်လို့”

“ဪ...”

ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ ချက်ချင်းသဘော ပေါက်သေး။ နောက်မှသိတော့ ကျွန်တော် လက်မောင်းကို ခိတ်ဆွဲပါတယ်။ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဝယ်ပေးတဲ့ ခိုးဆိုင်က ထွက်ခွာတဲ့ ဖြုန်းဆို မိုးရွာပါတယ်။

သူမရဲ့ အရောင်လှလှနဲ့ ထီးလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ ယောက်အတွက် မိုးမစိုအောင် အကာအကွယ်မပေးနိုင်ရှာ။ မိုးနဲ့ပဲ ထီးကို ကျွန်တော် ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မြို့လယ်လမ်းမှာ တအားရွာနေတဲ့ကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ စုံတွဲရဲ့ မိုးကို

ဂရုမစိုက်ဘဲ လမ်းလျှောက်နေတာကို လူတွေက စပ်စုချင်ကြဟန်နဲ့ ကြည့်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော် သားလေးကို ကားငှားပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မိုးစိုစိုနဲ့ပဲ လက်ဖက်ရည် ဝင်သောက်လိုက်ပါသေးတယ်။

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို တန်းပြီးပြန်ပါလို့ ပြောတာကို ကိုကိုကလေ သားလေး စကားဆို ဘယ်တော့မှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

မြူစွမ်ပြတ်ကို အပူလျော့သွားအောင် သူမ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနဲ့ မှုတ်ပေးရင်း ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်နဲ့ ပြောနေသည်။

အိမ်မှာ ဖေဖေကတော့ မရှိ၊ ဆိုင်ရောက်နေသည် ဖေဖေက သူ့ကို စိတ်မချလို့ ညီမငယ် မေခကို ထားခဲ့သည်။

မေခက သားလေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ကိုကို ဘယ်လောက်ပေတယ်၊ ဘယ်လောက်ရှုပ်တယ် ဆိုတာ ယုဝါ မသိသေးဘူး၊ နောက်မှ ပြောပြမယ်”

မေခနဲ့ သားလေး ရင်းနှီးအမြန်လွယ်ပုံကို ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။ အခုနောက်ပိုင်း အိမ်မှာ ယုဝါ ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားကြားနေရပါတယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သားလေးက လူမှုရေး နားလည်တတ်ကျွမ်းတာတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အသိ။

“မနက်က မမလှိုင် ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကိုရန်နိုင်လည်း မိုးမိပြီး ဖျားလို့တဲ့၊ ညီမလေးလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ကိုကိုလည်း မနေ့က မိုးမိပြီး အခု ဖျားနေတယ်လို့”

“ဟုတ်လား... ပြီးရင် ရန်နိုင်ဆီ ကိုကို သွားလိုက်မယ်”

“ကိုကိုကလည်း ကိုယ်က ဖျားနေတဲ့ဟာ”

“အေးလေ...”

သားလေးစကားကို မေခက ထောက်ခံသည်။

“ကိုကို သိပ်အဖျားကြီးမဟုတ်ပါဘူး... ရပါတယ်၊ ရန်နိုင်သာ အစာအိမ်ဖြစ်ရတာနဲ့ ဖျားရတာနဲ့ ဒီကောင်က လူက ခပ်ပျော့ပျော့သမား”

“ယုဝါရေ... ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကိုကိုနဲ့ ကိုရန်နိုင်ဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတာ၊ သမီးရည်းစားတွေထက်တောင် ဆိုးတယ်”

“အဲဒါကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အောင်အောင်ဦးတို့ စုံတွဲရော ဒီကောင်ဆီ သတင်း

လာမေးနိုင်တယ်။ ကျွန်တို့ ကောင်တွေနဲ့ရော သားလေးကို
မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

ကျွန်တော်ပြောပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ကာ ရန်နိုင်အိမ်မှာ
ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ ရန်နိုင်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ မမလှိုင်
ဖုန်းလာကိုင်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်း အောင်အောင်ဦးတို့ စုံတွဲက
ရောက်နေပါပြီ။

ဖုန်းပြန်ချတော့ သားလေးက သူမ ကျောပိုးအိတ်ထဲက
မိုးကာအင်္ကျီ အသစ်တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီးပေးသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

သူ မေးတာကြောင့်...

“ကိုကိုက ထီးဆိုရင်လည်း ဆောင်းတတ်တာ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မိုးကာအင်္ကျီ ဝယ်ပေးထားတာ”

သားလေး စကားကြောင့် ကျွန်တော် သူမ ခေါင်းကို
အသာထုသည်။ မေခ,ကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို
ကျေနပ်ဟန် ပြုံးနေပါသည်။

မေခကို သားလေးက နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရန်နိုင်တို့အိမ် ရှိရာကို လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ပေါ် ရောက်,ရောက်ချင်း မမလှိုင်က ပြောသည်။

“ဟိုအုပ်စုတွေတောင် ရောက်နေကြပြီ၊ နင်လည်း

နေမကောင်းလို့ဆို မောင်လင်း”

“ဟုတ်တယ်... မမလှိုင်”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“အိမ်မှာ ဖျော်ရည်ဖျော်ဖို့ ရေခဲလိုနေတာနဲ့ ရေခဲတောင်
သွားပြီတာ...”

“နင်ဟာလေ... စကားအကောင်း ဘယ်တော့မှ မပြော
ဘူး၊ ဒါနဲ့ သူက...”

အိမ်ပေါက်ဝ, ကြီးမှာ စကား ကောင်းနေကြသည်။ မေမြတ်
ညိုက အိမ်အတွင်းဘက်က ထွက်လာရင်း...

“ကိုလင်းတို့များ ပျောက်ချက်သာ ကောင်းနေတယ်နော်”

“အလုပ်များနေလို့ပါဟာ”

“ဟဲ့... ငါမေးတာလဲ ဖြေဦးလေ”

“ကဲ... မမလှိုင်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်
ပေးဦး၊ ဒါနဲ့ ဦးလေးတို့ရော...”

သူသိချင်တာကို မဖြေဘဲ ညစ်ထားတာကို သိတဲ့
မမလှိုင်က မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ပဲခူး သွားကြတယ်၊ ဟဲ့... ငါမေးတာကို ဖြေဦးလေ”

သားလေးက ပြုံးနေပါတယ်။

“ဒါ... ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ရည်းစားလေ၊
ကိုရီးယားက မနေ့က ဖလိုက်နဲ့ပို့လိုက်တာ”

“ဪ... ရည်းစားဆိုလည်း ရည်းစားပေါ့၊ ငါတို့ကို
မိတ်ဆက်ပေးပုံ ထောက်တော့ ဒီညီမလေးက နင့်အတွက်
နောက်ဆုံးဖြစ်မယ်”

“ငါ့အစ်မကြီး ဒီတစ်ခါတော့ အဖြေမှန်ပါတယ်၊ ယုဝါ
ဒါက ကိုကို ပြောပြောနေတဲ့ ရန်နိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
အစ်မ အပျိုကြီး မမလို့ဝဲ”

“နင်ဟာလေ... အဲဒါကိုပဲ လာခလုတ်တိုက်တိုက်နေတယ်”
မေမြတ်ညိုနဲ့ယုဝါက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပါသည်။

“သူက အောင်အောင်ဦးရဲ့ ရည်းစား မေမြတ်ညိုတဲ့၊
မေမြတ်ညို... ဒါက ယုဝါတဲ့”

“ညီမလေးက ချောသားပဲ၊ ဟိုကောင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”
မမလို့ဝဲ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒီစကားကြောင့် ကျွန်တော့်ဦးလေး လူပျိုကြီး တစ်
ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ဟာ၊ တော်ပြီ... မိတ်ဆက်ပေး
တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ငါက နင့်ဦးလေးကို သိပ်ယူချင်နေ
တာကိုး၊ နင့်ကို ကြည့်ပြီးကတည်းက ကြောက်လွန်းလို့ပါ
မောင်လင်းရယ်”

ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုကောင်တွေရော မမလို့ဝဲ”

“အပေါ်ထပ်မှာလေ... တက်သာသွား၊ ညီမလေးက
မမတို့နဲ့ နေခဲ့၊ လုပ်အားပေးပါကွာ... အစားအသောက်လေး
စီစဉ်ရအောင်”

ယုဝါက အပြီးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ယမ်ယမ် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပဲ
လုပ်ပေး မမ၊ ထမင်းစားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“အေး... အေး... အဲဒီ အစာထဲ စိန်နဲ့ သံပုရာသီး
ထည့်ပေးထားမယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။
ရန်နိုင်အခန်းက တော်တော်ကျယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အခန်း
ထဲဝင်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာက ရန်နိုင်၊ လူမမာဘေးမှာ ဝင်လှဲ
နေတာက အောင်အောင်ဦး၊ ဘိုဘိုက စားပွဲပေါ်က လူနာ
အတွက် ဝယ်ထားတဲ့ ပန်းသီးတွေ၊ အိုဗာတင်းတွေနဲ့ အဆင်ပြေ
နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... လူမမာကို အသက်ထွက်အောင်
နှိပ်စက်နေတာလား”

“ဟာ... ခွေးကောင်၊ အခုမှ လာရသလား၊ ငါ သေမယ့်
ဆိုရင်တောင် အသက်မီမှာ မဟုတ်ဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့ ရန်နိုင်၊ ဖုန်းထဲမှာ မမလှိုင် ပြောပြီးပြီ၊ မင်းဟာမလေးကိုကြောင်ပြီး မိုးရေထဲမှာ စောင့်နေလို့ အအေး ပတ်တာဆို...”

ဘိုဘိုက နှာခေါင်းရှုံ့ပြတယ်။ အောင်အောင်ဦးကတော့...

“ဟုတ်တယ်... သံလွင်၊ သူ့ကို ချိန်းတယ်တဲ့၊ ဟိုက မလာဘူး။ ဒီကောင်မှာသာ မိုးရေထဲမှာ ငုတ်တုတ်၊ သေတာ တောင် နောင်ဘဝအထိ နှိပ်စက်မယ် ထင်ရမယ့် မိန်းမကိုများ သွားသံယောဇဉ် တွယ်နေသေးတယ်”

“မိုးခါးက ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ရန်နိုင်ရဲ့ လေပျော့ပျော့နဲ့ ပြောတဲ့အသံကြောင့် အားလုံး က တစ်ယောက် တစ်ပေါက် မေတ္တာပို့ကြသည်။

“ရန်နိုင်... အများ မိုးခါးရေသောက်တာနဲ့ မင်း လိုက် သောက်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းဟာမ ဘယ်လောက် နာမည် ကြီးသလဲဆိုတာ ငါ ကြားကြားနေရတယ်၊ မင်း မဟုတ်တော့ ဘူးနော်”

ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပြောပြော ထုံးစံအတိုင်း ဒီကောင် က အပြီးမပျက်။

ဪ... အချစ်အတွက် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အဆုံးခံနိုင် တယ်လို့ သစ္စာများ ဆိုထားသလားလို့ တွေးမိသေးတယ်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို ငါ သတင်းထူးတစ်ခု ပြောပြမယ်”

“ဘာလဲ...”

သုံးယောက်လုံး စိတ်ဝင်စားကြစွာ သူ့အပြောကို စောင့် နေကြသည်။

“ငါ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားပြီ”
ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဘိုဘိုက စတင်၍...

“ဒါများ ဆန်းသလား သံလွင်ရာ”

“အေးလေ... တန်းစီပြီး စာရွက်ပေါ် ချရေးရင်တောင် မင်းရည်းစားတွေက နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါကွာ”

သူတို့စကားတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ အောင် နားထောင် ပေးပြီးမှ ကျွန်တော် ဆက်ပြောခဲ့ရသည်။

“သူ့ကို ငါ ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးမှ ရည်းစားစဖြစ်တာ ဆိုရင် မင်းတို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ဟေ...”

“တကယ်...”

အားလုံး အံ့အား သင့်သွားကြသည်။ ဒီကောင်တွေ သဘောပေါက် မြန်ကြပါသည်။

“မင်း တကယ့်ရည်းစားအစစ် လားတာပေါ့”

“ကွန်ကရက်ကျွေးလေးရင်း သံလွင်”

“လေးစားတယ် ငလင်း”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ပြောဆိုကြပြီး သူတို့ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်ကြနဲ့ ဆူညံနေသည်။ ရန်နိုင်က တွေးတွေးဆဆနဲ့...

“မင်းပြောတဲ့ ဟိုကောင်မလေးလား သံလွင်”

“အင်း...”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ငါကတော့ သူ့ကို သားလေးလို့ ခေါ်တယ်၊ နာမည်ရင်း
က ယုဝါတဲ့၊ ငါ့ထက် ခုနစ်နှစ်လောက် ငယ်တယ်၊ ငါတို့
ပလာဇာကပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရန်နိုင်က မချင်မရဲနဲ့...

“ငါတို့အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးလေကွာ”

“လူစုံတုန်း တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့ရောပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်လည်း နောက်ချင်စိတ် ရှိတာကြောင့်...

“ငါ တစ်ရက် ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး... ခေါ်ခဲ့၊ အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့”

စကားပြောနေကြရင်း မေမြတ်ညိုက တံခါး လာခေါက်
ကာ...

“အထဲကလူတွေ အောက်မှာ စားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ”

“လာပါပြီ၊ ခင်ဗျ...”

အောင်အောင်ဦးက ငယ်ငယ်က ဆရာမခေါ်ရင် ထူးတဲ့
အသံနဲ့ ထူးတာကြောင့် ရယ်မိကြသေးသည်။

“လူမမာ ထလိုရလား...”

ရန်နိုင်က ထရပ်ကာ လုံချည်ပြင်ဝတ်ရင်း...

“ဒီလောက်ကြီးလည်း မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့အိမ်က
လူတွေက ဖြစ်နေတာကွာ”

“ဟ... မင်းအိမ်က မင်းကိုဆို သည်းသည်းလှုပ်လေ”
ဘိုဘိုကလည်း ခွင်ကြိုတုန်း ပြောသည်။

“အဲဒါ ဝင်ခံရတာ သံလွင်၊ ဒီကောင် မိုးခါးအပေါ်လည်း
အခုလိုပဲ သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတာ”

“ကောင်းတယ်... အဲဒါမှ နားလည်မှာ”

အောက်ထပ်ကို ဆင်း၍ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်တော့
မမလှိုင်နဲ့အတူ ထမင်းပွဲ၊ ဟင်းပွဲတွေ လိုက်ချပေးနေတဲ့ သားလေး
ကို မြင်တော့ ဒီကောင်တွေ စူးစမ်းဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က
မမလှိုင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြရင်း...

“ဪ... မမလှိုင် အသိပါ ဝိုင်းကူနေတာကိုး၊ အားနာ
စရာဗျာ”

မမလှိုင်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ရပါတယ်ဟာ... သူက ဒီလိုပဲ အမြင်မတော်ရင် ဝိုင်းကူ
ပေးနေကျ”

ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ကျွန်တော်က အဆင်သင့်ရာ
နေရာ ဝင်ထိုင်သလိုနဲ့ ယုဝါဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဒါလည်း

ဟိုကောင်တွေ မရိပ်မိသေး။ ကျွန်တော့်အတွက် ခေါက်ဆွဲ
မြုတ်ကို နွေးအောင် ဖွန်းနဲ့ ဖွေနှောက်မှုတ်ပေးတော့မှ ဟိုကောင်
တွေ ရိပ်မိကြသည်။

“ခွေးကောင်... ငါတို့ကိုတောင် ပတ်လိပ်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါကွာ... တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတယ် မပြောဘူး”

မကျေမနပ်နဲ့ ပြောလာတဲ့ ဒီကောင်တွေကြောင့် ကျန်တဲ့
သူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ယုဝါ... ဒီကောင်က မေမြတ်ညိုရဲ့ ချစ်ချစ် အောင်
အောင်ဦး၊ သူက ဘိုဘို၊ ဟိုမှာ ကြက်တုပ်ကွေး ဖြစ်နေသလို
ရုပ်နဲ့ကောင်က မမလှိုင်ရဲ့မောင် ရန်နိုင်တဲ့ သူ့ကိုတော့ ငါ
ထပ်ပြီး မိတ်မဆက်ပေးတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ခင်ဗျ...”

အောင်အောင်ဦး လေသံကြောင့် ရယ်မိကြသည်။ စားကြ
သောက်ကြ စကားပြောကြနဲ့ အဲဒီနေ့ဟာ ကြည်နူးစရာလေးပါ။
ယုဝါလည်း တော်တော်ပျော်ရွှင်နေပုံ ရတယ်။ မမလှိုင်နဲ့
မေမြတ်ညိုကလည်း သူမကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်
တွယ်တာတဲ့ ပုံစံကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

ဟိုကောင်တွေနဲ့ဆို ပြောမနာ ဆိုမနာ ငယ်ပေါင်းရင်း
ဖော်လို ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ အပြန် သားလေးကို ကျွန်တော်
ကားဂိတ်လိုက်ပို့တော့...

“ကိုကိုတို့အုပ်စုက ပျော်စရာလေးနော်၊ မမလှိုင်လည်း
သဘောကောင်းတာပဲ၊ မမ မေမြတ်ညိုလည်း သဘောကောင်း
တယ်၊ ကိုကိုတို့ အုပ်စုကျတော့ သားကို အရမ်းနောက်တာပဲ၊
နောက်တစ်ခါဆိုရင် သား လာခဲ့မယ်နော် ကိုကို”

“ခေါ်ရမှာပေါ့”

ကားပေါ်တင်ပေးတော့ သူမက စိတ်မချဟန်နဲ့ အစ်မကြီး
တစ်ယောက်လို အိမ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး နေဖို့ ပြီးတော့
အအေးမခံဖို့ စသည်ဖြင့် စုံအောင် မှာနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က
နောက်မိပါသေးတယ်။

“စိတ်မချရင်လည်း အိမ်မှာလိုက်ပြီး မေခနဲအတူ အိပ်ပါ
လား သားလေးရယ်”

သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လှမ်းရှိက်ရင်း လက်ပြကာ
ကားပေါ်တက်သွားပါတယ်။

နုလုံးသားကို သံကြိုးတုပ်
ချုပ်နှောင်ထားဖို့ မင်းအတွက်ဆို လိုအပ်မယ်။
အနမ်း ဆိုတာ
တစ်ခါသုံး ဆေးထိုးအပ်ထဲ
မာယာသွေး ရောထွေးထားတဲ့
စိမ်းကားရက်စက်တဲ့ ဇီဝဆေးဝါးလည်းမဟုတ်
ကျည်မဖောက်ဘဲနဲ့
ဝိညာဉ်ပျောက်ရသွားတာ
အဲဒီ အနမ်းပါ . . .

ပျင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အထပ်က ဆိုင်ခန်းတွေဘက်
လျှောက်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်ရဲ့
သားလေး မွေးနေ့၊ သူ့အတွက် ဘာဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ
စဉ်းစားရင်း လျှောက်ကြည့်မိသည်။ Funny ပစ္စည်းတွေ
ကြည့်တော့လည်း သိပ်မကြိုက်လှ။ သူမ ဘာကို နှစ်သက်လဲ
ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားရင်း ဆိုင်ပြင်ကနေ ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ပြီ...။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ အတွင်းဘက် ချိတ်ဆွဲ
ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်တွေ။ ပြီးတော့ အဲဒီအိတ်တွေထဲက
ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ မြင်သာစေတဲ့ ပန်းနုရောင်နဲ့ အနက်ရောင်
တွဲစပ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေး။ သားလေးက ကျောပိုး
အိတ်ဆို အရမ်းနှစ်သက်သည်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တိုင်းလည်း
အရောင်မတူညီတဲ့ ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးမဟုတ် တစ်လုံး
တော့ လွယ်ပိုးထားခြင်း။

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်တော့ အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်လေးတွေက ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုကြပါတယ်။

“အစ်ကို ဘာအလိုရှိလဲ”

ကျွန်တော်က ပန်းနုရောင်နဲ့ အနက်ရောင် တွဲစပ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေးကို ညွှန်ပြရင်း...

“အဲဒီအိတ်လေး ခဏပြပါဦးကွာ”

ကောင်လေးက ချိတ်နဲ့ လှမ်းဖြုတ်ပေးပါတယ်။ အနီးကပ်ကြည့်တော့ သူမ နှစ်သက်မိမှာ သေချာသလောက်ရှိပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

“ဒီအိတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးသောင်းနှစ်ထောင် အစ်ကို၊ အပျိုးအစား ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ ပြီးတော့ ဒီအရောင်က ဒီတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တာ”

“နည်းနည်းလျှော့ပါဦးကွာ”

ကောင်လေးက ရယ်မောပြီး အပြုံးချိုချိုနဲ့...

“ကျွန်တော့်ဆိုင်က တစ်ခွန်းဆိုင် အစ်ကိုရဲ့ ဈေးပိုမတင်ထားပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဈေးသူ ဈေးသားအချင်းချင်း ကျွန်တော် ပိုမရိုက်ရဲပါဘူး”

“အဖြောကတော့ ကောင်းတယ်ကွာ”

“မှန်တာပြော ချမ်းသာပါရစေ အစ်ကို”

“မင်းပြောပုံဆို ဆင်းရဲတဲ့သူတွေက မှန်တာမပြောဘူးပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ကောင်လေးက ရယ်၊ “ကျွန်း ခေါင်းကုတ်နေရှာသည်။

“ယူမှာလား အစ်ကို”

“ယူမှာပေါ့ကွ ခဏလေး”

ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိုးကွေ့စိတ်က ကီးချိန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

အတော်ပါပဲ... ကီးချိန်း လှလှလေးတစ်ခု ဝယ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ဘေးက ဇစ်မှာတပ်ပေးရင် သားလေး သိပ်သဘောကျမှာ။

ဟော... တွေ့ပါပြီ၊ အင်္ကျီအပေါ်ပိုင်းချွတ်၍ အောက်ပိုင်းကို သစ်ရွက်တွေပတ်၊ လုံကို ကိုင်ကာ မျက်လုံးပိတ် ရယ်မောနေသော အသားမည်းမည်း လူရိုင်းရုပ်ကလေးက တကယ့်ကို ရယ်ချင်စရာ။

အရုပ်လေးကို အခြားလူငယ် တစ်ယောက်ကို ထုတ်ယူခိုင်းပြီး တိုင်ကြည့်နေစဉ်...

“အဲဒီအိတ်က ဘယ်လောက်လဲ မောင်လေး”

“ဒါက ဝယ်ပြီးသားလူ ရှိတယ် အစ်မ၊ တခြားအိတ်တွေ ကြည့်ပါလား၊ ဟို... လည်သာအိတ်လည်း လှပါတယ်၊ ဖြတ်ကြည့်မလား အစ်မ”

“တို့က ဒါပဲလိုချင်တာ၊ ဝိုက်ဆံ မချေရသေးရင် တို့ ယူချင်တယ်”

“တကယ်မရလို့ပါ အစ်မရယ်၊ ဟောဟိုက အစ်ကို ရွေးပြီးသား ပစ္စည်းမို့လို့ပါ”

ဆိုင်ထဲမှာ ဈေးဝယ်သူဆိုလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်းမှန်း သိပေမယ့် ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ပါ။

ရှိုးကွေ့စံရှေ့က ကောင်လေးကို ကျွန်တော်က ပစ္စည်းဖိုး ရှင်းဖို့ ဘေတစ်ချက် တောင်းပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ကျလဲ ညီလေး”

“သုံးသောင်းခွဲ ကျတယ် အစ်ကို”

အဲဒီအချိန်မှာ သင်းယုံယုံ ရနံ့တစ်ခုရဲ့ အနီးကပ် တိုက် ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရတဲ့အပြင် မာယာနဲ့ ဆွဲငင် သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ အသံကိုပါ ပူးတွဲ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“ဒီမှာ...”

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ပါ။ ဒါပေမယ့် အင်္ကျီ လက် မောင်းစကို အသာဆွဲလိုက်တဲ့ အတွေ့ကြောင့် လှည့်ကြည့် မိသည်။

ရုတ်တရက် အငိုက်မိစေလောက်တဲ့ အလှမျိုးနဲ့ သူ့ အရွယ် မိန်းမပျို တစ်ယောက်။

အဓိကကတော့ မျက်လုံးတွေပဲ။ အဲဒီ မျက်လုံးတွေ အောက် ယောက်ျား ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ကျရှုံးခဲ့ပြီလဲ မေးလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့်... သူမ အလှက အေးမြမြ လမင်းရဲ့အလှ မဟုတ်။

မှန်တိုင်းတွေ၊ ကန္တာရတွေ၊ တောလဲသံတွေ ရောစပ် ထားတဲ့ သွေးပွက်ပွက် ဆူစေတဲ့ အလှမျိုး။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

သူမနဲ့ ကျွန်တော် မထင်မှတ်ဘဲ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိ ကြသည်။

မင်းက ရုပ်တည်တည်နဲ့နေရင် ခံစားချက်မရှိတဲ့ မျက်ဝန်း ပိုင်ရှင်လို့ ရန်နိုင်က ပြောဖူးသည်။ မင်းမျက်လုံးတွေက ယာကူဇာ တစ်ယောက် သူ့ဓားကိုကြည့်ပြီး ဓားအိမ်ထဲက ထုတ်နေသလို ခံစားရသည်တဲ့။

မျက်ဝန်းမဖယ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ရပေမယ့် သူမက မသိမသာ မျက်ဝန်း လွဲဖယ်သွားတာ ကျွန်တော် နှိပ်မိလိုက် တယ်။ သူမက စစ်ခင်းတဲ့ ဗျူဟာနဲ့ စတင်တယ်။

“ကျွန်မ ရှင်ရွေးပြီးသားအိတ်ကို လိုချင်တယ်၊ တတ်နိုင် ရင် ရှင် မဝယ်ပါနဲ့လား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ယုံကြည်ပုံရတဲ့ လေသံပိုင်ရှင်တို့နဲ့ အထာ။

“မဖြစ်လို့ပါ... ကျွန်တော်လည်း ဒီအိတ်ကို တွေ့တွေ့ချင်း သဘောကျလို့”

“ဒီအိတ်က မိန်းမတွေကိုင်ရင် ပိုလိုက်မယ်ထင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအိတ်နဲ့လိုက်မယ့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးမလို့ပါ”

သူမက မဲပြီး ပြီးသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီအိတ်ကို ကျွန်မ သဘောကျနေတာ ခက်တယ်”

“သူလည်း သဘောကျနိုင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“ရှင်က သူ့စိတ်ကို သိလှချည်လား”

ကျွန်တော်က ပြီးထွေထွေနဲ့...

“မေးကြည့်စရာ မလိုအောင် ကျွန်တော် သိတယ်”

“ကျွန်မ လိုချင်တဲ့အရာဆို မရခဲ့ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

သူမက ကြောင့် ကျွန်တော် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မိသည်။

“ရှင်... ဘာရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့် အထိန်းခတ်တဲ့ မိန်းမျိုးတွေပါတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ရွေးဖတ်တယ် ထင်တယ်၊ ဒါ... ကျွန်တော် ဝယ်ပြီးသားဗျ၊ ခင်ဗျားကို မပေးဘူးဗျာ...၊ ဘာလုပ်မလဲ... ရဲသွားတိုင်မလို့လား”

သူမက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။

“တော်ပြီဗျာ... မနက်ဖြန်အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ကူး လေးတွေတောင် ခင်ဗျားကို မြင်ရမှ ပိုအရပ်ဆိုးသွားတယ်၊ ကဲ... ညီလေးရေ... ရော့... သုံးသောင်းခွဲ ရေကြည့်”

ကောင်လေးက ပိုက်ဆံရေကြည့်သည်။

“ပြည့်တယ် အစ်ကို”

ကျွန်တော်က ထုပ်ပိုးပြီးသားအိတ်ကို ဆွဲယူရင်း သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဪ... ဟောင်းသွားရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အလကားပေးမယ်... စိတ်ချ”

“တောက်...”

ကျွန်တော်လည်း ပြောချင်ရာ ပြောပြီး ပေစောင်း ပေစောင်းနဲ့ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကော်ဖီဘားထဲမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း နာရီ ကြည့်တော့ ကျွန်တော် ကြိုစောရောက်နေတာ သတိထားမိပါတယ်။

Ice Coffee တစ်ခွက်သာ မှာပြီး ကျွန်တော် သူမကို စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ မနေ့ကဝယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ် ထည့်ထားတဲ့ စက္ကူအိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်ပါတယ်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငေးမိငေးရာ ငေးနေစဉ် ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တဲ့ ပုံရိပ်ကြောင့်...

“ကျစ်...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ပျက် လက်ပျက် အမူအရာကြောင့် သူမက သဘောကျဟန် ရှိသည်။

“ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို မြင်တာနဲ့ လန့်နေသလိုပဲ”

“လန့်တာမဟုတ်ဘူး... စိတ်ညစ်တာ ခင်ဗျားရဲ့ အဓမ္မဆန်တဲ့ အကြည့်တွေ၊ အပြောတွေကို စိတ်ညစ်တာ”

သူမက ကျွန်တော့်စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံ မပြ။ သူမ သိလိုသည်သာ ပြောနေ၏။

“ဒါ... မနေ့က ဝယ်လာတဲ့ အိတ်လား”

“ခင်ဗျား မကိုင်ပါနဲ့”

သူမက စက္ကူအိတ်ကို ကိုင်ဟန်ပြင်ရာမှ ကျွန်တော့် စကားကြောင့် မျက်မှောင် ကြုတ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီအိတ်က ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ပေးဖို့ အတွက် သီးသန့်ထားတာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးမှ ပေးကိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ဘူး”

သူမက ပြီးနေပြီ...

“ရှင်က ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားအောင် စကားလုံးတွေ ရွေးထားတာလား”

ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်း တွန့်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားထက် ချောတဲ့သူတွေနဲ့ ကျွန်တော် တွဲခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခင်ဗျား ယုံလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်သည်။

“အခုလို မျက်လုံးမျိုးတွေပေါ့ဗျာ...၊ လူတစ်ယောက်ကို ပစ္စည်းဝယ်သလို စစ်ဆေး စစ်တမ်းကောက်ချင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းတွေ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို တကယ် ဘုရားစူး မကြိုက်တာ၊ သစ္စာရေ သောက်ရဲပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

သူမ အေးစက်စက် တည်ငြိမ်သွားသည်။ မတ်တတ် ထရပ်တယ်။ ပြီးတော့...

“ရှင်နှလုံးသားကို ကျွန်မဘက် ယိုင်မလဲအောင် ငြိမ်ငြိမ် ကလေး နေခိုင်းပါ၊ နောက်မှ ဆုံကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က လက်ခါပြကာ ပြန်တော့သဘော ပြောမိသည်။ သူမ ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာမှာ သားလေး ဝင်လာပါတယ်။

ခုံဆွဲယူကာ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့် မျက်နှာကို အကဲခတ်မိဟန် တူသည်။

“ကိုကို... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်လည်း မနေ့ကနေ ဒီနေ့အထိဖြစ်ခဲ့တဲ့ ထိုမိန်းမ ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြမိသည်။

သူမက စကားဆုံးတော့ ရယ်မောရင်း...

“ကိုကိုက သိပ်စွဲတာပဲနော်”

အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်တော်က သူမ ဆံပင်တွေကို ဖွလိုက်ရင်း...

“ညည်း သဝန်မတိုဘူးလား”

သူမက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် သူမက တကယ့်ကို လေးလေး နက်နက် ပြောလာပါတယ်။

“ကိုကို မှတ်မိလား မသိဘူး။ ကိုကိုနဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ဆုံတော့ ကိုကိုက ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ သားလေးကို လမ်းဖြတ်ကူးလို့ ဖမ်းတဲ့ရဲကားပေါ် တက်ခိုင်းတာလေ။ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက ကိုကို ပြန်လာမယ် မလာမယ် မသိဘဲနဲ့ သားလေး တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ တက်သွားခဲ့သေးတာပဲ။ ကိုကိုနဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ သိပ်ရင်းနှီးကြသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမယ့် သားလေးစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုကို ယုံကြည်နေတာ ခက်တယ်”

“အဲဒီအတွက် ညည်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူစိမ်းတွေကိုး...”

မျက်စောင်းလှလှနဲ့ ပြောတတ်တဲ့ သူမရဲ့ အနုပညာ ဆန်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ ရင်ကွဲသွားအောင် လှပပါတယ်။

“ဒါ...ဘာတွေလဲ ကိုကို”

“ညည်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ”

သူမက အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး အထဲက ကျောပိုးအိတ် ကို ယူကြည့်ပြီးတော့...

“ဟာ... သိပ်မိုက်တယ် ကိုကိုရ၊ ကိုကိုကို အရမ်း အရမ်းကို ချစ်သွားပြီ”

“အစက ညည်းက နည်းနည်းပဲ ချစ်တာလား”

“ထင်တာပဲ”

သူမဘာသာပြောပြီး ရယ်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို သူမ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ဘူးလေး တစ်ဘူး ထုတ်ပေးပါတယ်။ ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ သတ္တုရောင် ပြောင်လက်နေတဲ့ ဖော်မီးခြစ်လေးတစ်လုံး၊ ကျွန်တော် ခြစ်ကြည့် တော့ စိမ်းပြာရောင် မီးညွန့်လေး တက်လာပါတယ်။

“အဲဒီ မီးခြစ် ခြစ်ရင် သားလေးကို သတိရပြီး ဆေးလိပ် လျှော့သောက်အောင်လို့ ပေးတာနော်”

ပြောလည်း ပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေး...

“ခဏနေဦး...”

သူမက ကျွန်တော့်လို Ice Coffee တစ်ခွက် သွားယူချ
လာပါတယ်။

“မုန့်မစားဘူးလား”

သူမက ခေါင်းခါပြရင်း...

“ကိုဘိုဘိုတို့ အုပ်စုနဲ့ ဆုံမှ စားတော့မယ်”

“ဘယ်တုန်းက ချိန်းထားကာလဲ”

“မနေ့က ဖုန်းဆက် ချိန်းထားတာ၊ ဒါနဲ့ အမ်သုံးလုံး
ဆိုတာ ဘာဆိုင်လဲ ကိုကို၊ ကိုဘိုဘို ပြောတော့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ဆို”

ဘိုဘို လူလည်လုပ်ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား... ကိုကို”

“ဟုတ်တာပေါ့... သားရဲ့”

“ကဲ... ကိုကို၊ ကော်ဖီခွက်နဲ့ ချီးယားလုပ်ကြရအောင်”

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မလေး စကား

ကြောင့်...

“ဟာ...ဆိုင်ထဲမှာ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုရ၊ အော်ဆဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊
ကဲ... ခွက်ကိုင်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်နဲ့ သူ ဖန်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ပြိုင်တူ စလိုက်
ပါတယ်။

“ချီးယား...”

“ချီးယား...”

“ခွမ်း...”

အားနည်းနည်း ပါသွားတဲ့အရှိန်ကြောင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်
စလုံး ကွဲသွားကာ ကော်ဖီရည်တွေ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဖိစင်လို
စင်၊ စားပွဲပေါ်မှာ ကျလိုက် ကျနဲ့ တချို့ဝိုင်းတွေက အထူးအဆန်း
လူတွေလိုထင်ကာ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြည့်ကြပါတယ်။

ပထမတော့ သားလေးနဲ့ ကျွန်တော်က ကြောင်တောင်
တောင်၊ နောက်တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ
ရယ်မိကြပါတယ်။

ပြီးတော့ ဝိတ်တာလေး တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ဖန်ခွက်
ဖိုး အပါအဝင် ကော်ဖီဖိုးပါ ရှင်းပေးလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတော့ တစ်အုပ်စုလုံး ခွက်ထိုး
ခွက်လန် ရယ်ကြပါတော့တယ်။ သားလေးလည်း ရယ်ပါတယ်။

“တော်တော်ဆော့တဲ့ အတွဲတွေ”

“ဟုတ်ပါ... ဒီကောင်တွေက သမီးရည်းစားမဟုတ်ဘူး။
အမြွှာလို ဖြစ်နေတယ်၊ ပူးကပ်နေတာပဲ၊ ခွဲမရဘူး”

ဒီကောင်တွေ စကားကြောင့် သားလေးက ပြောပါတယ်။

“အံ့မယ်... စကားရော ဖောရောနဲ့ လုပ်မနေပါနဲ့၊
ကိုဘိုဘို ပြောတော့ အစ်သုံးလုံး (မျိုးမြန်မာ)ဆိုတာ လက်ဖက်
ရည် ဆိုင်ဆို”

ဘီယာဆိုင်ထဲ ရောက်မှ အလိမ်ခံရမှန်း သိတဲ့ သူမ
စကားကြောင့် ဟိုကောင်တွေက ရယ်ကြပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လဲဟာ... နင့်ကိုကိုကို မသောက်ခိုင်းနဲ့ပေါ့၊
နင်ကမွေးနေ့ရှင်ပဲ၊ ငါတို့ကိုပြုရမှာ နင်တာဝန် မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ မမ မေ့ပြတ်ညှိတို့၊ မမရိုင်တို့
ကျတော့ ခေါ်မလာတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

သူမ စကားကြောင့် ရန်နိုင် ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ငါ့အစ်မ ခေါ်လာမှ မူးပြီး ထဘီစွန်တောင် ဆွဲပြီး
ရမ်းနေမှ နင်ပါ ထိန်းနေရမှာမို့လို့”

သားလေးက မျက်စောင်းထိုးသည်။ ဟိုကောင်တွေက
လည်း သူ့ကိုပဲ လိုက်ပြီးစ၊ နေပါတယ်။ ဒီကောင်တွေ သားလေး
အပေါ် တကယ် သံယောဇဉ်ရှိမှန်း သိကြတော့ ကျွန်တော်
ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။

“ကိုကို... ကိုကို မသောက်နဲ့နော်”

သူမ စကားကြောင့် ဟိုကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို
ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကြည့်ကြရင်း၊ ကျွန်တော်
မခံချင်အောင် ဘီယာခွက်တွေကို အမူအရာပိုစွာ သောက်ပြ
နေသေးသည်။

ဘယ်ရမလဲ... ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပါ။

“သားလေး... ကိုကိုကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘီယာ
ပေးသောက်ကွာ၊ များများတိုက်ရင် များများချစ်လို့ပဲ”

ဟိုကောင်တွေ ကြောင်သွားတယ်။ သားလေးလည်း
စဉ်းစားနေသေးတယ်။

“ချစ်တယ်... ချစ်တယ်... ကိုကိုသောက်...”

သူမရဲ့ အလောတကြီး စကားကြောင့် ဟိုကောင်တွေက
မခံချို မခံသာ ပုံစံတွေနဲ့ သူမကို ပြောလာပါတယ်။

“နင် ငတုံးမပဲ ယုဝါ”

“အေးလေ...”

ပြောလာတဲ့ စကားတွေကြောင့် သူမက ဘာပြန်ပြော
သလဲဆိုရင်...

“ဟာ... ကိုကို မချစ်ဘူးထင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊
အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

သူမရဲ့ အမှတ်မထင် စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်တော်
အရှိုက်ကို ထိသွားပါတယ်။

လက်ထဲမှာ မော့သောက်ရန် အသင့်ပြင်နေတဲ့ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချကာ...

“ငါ မသောက်ချင်တော့ဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို၊ သား ဘာအမှား ပြောမိလို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ကာ မေးနေတဲ့ သူမကြောင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြမိပြီး သူမ လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင် ကာ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ကိုကို သောက်ချင်စိတ် မရှိလို့”

ဟိုကောင်တွေလည်း မစ၊ နောက်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းချပါတယ်။ ဘိုဘိုက စပြောတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကိုတော့ လေးစားတယ်၊ ကယူးသဖြင့် သံလွင်ကိုပေါ့...။ သံလွင် ဆိုတာ နောက်ထပ် ကိုယ်ပွားတစ်ခု ထပ်ခွဲလာသလား ထင်ရအောင် ပြောင်းလဲ သွားတာ”

ရန်နိုင်ကတော့...

“ဟုတ်တယ်... မင်း ငါ့ထက် အများကြီး ကံကောင်း တယ် သူငယ်ချင်း၊ ယုဝါ ဆိုတာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိရ ပေမယ့် ငါတို့အတွက်တော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက်ပဲ”

တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေ့နေတဲ့ အောင်အောင်ဦး ကိုယ်တိုင်ကတောင်...

“မင်းတို့ချစ်ခြင်း နှင်း ဂင်များစွာ တည်တံ့ပါစေကွာ”

သားလေးက ကြည်နူးကျေနပ်ဟန်နဲ့ ပြီးတော့ မျက်ရည် ဝေ့နေတဲ့ အပြီးဖြင့်...

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေလို့ သား ဆုတောင်းပါတယ်”

အချစ်စစ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မကျရှုံးတဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခု လို့ ကျွန်တော် မှတ်ယူထားပါတယ်။

မေတ္တာတရားက အဲဒီတိုက်ပွဲ အလယ်က ထိန်ထိန်လင်း နေတဲ့ လမင်း...။

“ဟလို... ကိုလင်းလား”

“အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

ဆိုင်ထဲမှာ ပူးပူးနဲ့ သားလေးအကြောင်းကို စဉ်းစား နေတုန်း ကျွန်တော့်ဖုန်းဆိုလို့ သားလေးဆီကပဲ ထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့...

“ချမ်းမြေ့ပါ...”

“ဪ... ချမ်းမြေ့လား။ ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ”

“အောက်က LUV ဆိုတဲ့ ဆိုင်က ဆက်နေတာ၊
ကိုလင်း ဆင်းလာခဲ့ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချမ်းမြေ့”

ကျွန်တော်လည်း သားလေး မြင်မှာ စိုးရိမ်မိတာကြောင့်
မေးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ကိုလင်း”

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတော့...

“ကိုလင်းဟာ ချမ်းမြေ့အပေါ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို
တောင် မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် အခုလာခဲ့မယ်... စောင့်နေ”

ဖုန်းချပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ ဖူးဖူးက စူးစမ်းချင်ဟန်
ရှိသည်။

“ဖေဖေ လာရင် အပြင်ခဏသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ဖူးဖူး”

“ယုဝါဆီလား ကိုလင်း”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အသိတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဖူးဖူးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီး...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း
ပေးပါတယ်”

“ဟာ... နင်ကလည်း... နင် သားလေးကို သွားမချွန်
နေနဲ့ဦး”

“အဲဒါကျတော့ ငါတို့အစ်... က ကြောက်တတ်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်က လက်သီး ထောင်ပြပြီး အောက်ထပ်က
LUV ဆိုတဲ့ ဆိုင်လေးကို ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ နေ့ခင်း
နေ့လယ်မို့ ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေပါတယ်။

ဆိုင်ရဲ့ ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာ ချမ်းမြေ့ကို တွေ့ပါသည်။
ချမ်းမြေ့ ရှိရာသွားပြီး ဝင်ထိုင်တော့...

“ကိုလင်း... ဘာသောက်မလဲ၊ လက်ဖက်ရည်ပဲလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကျွန်တော့်အကြိုက်ကို
သိနေတဲ့ ချမ်းမြေ့က ကျဆိမ့်တစ်ခွက်လို့ လှမ်းမှာပေးပါတယ်”

“ကဲ... ဆိုပါဦး၊ ချမ်းမြေ့ အရေးတကြီးကိစ္စ...”

ချမ်းမြေ့က အောက်နှုတ်ခမ်း ပါးပါးကို ဖိကိုက်သည်။
နောက်တော့...

“ကိုလင်းနဲ့ လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ချမ်းမြေ့ ကိုလင်း
စကားတွေကို ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိတယ်၊ ဟုတ်တယ်... ချမ်းမြေ့
ရှုပ်ခဲ့ ပွေ့ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ဘာမှအကျိုးထူးမလာတဲ့ အပြင်
ချမ်းမြေ့ပဲ သိက္ခာကျလာတယ် ဆိုတာ သိလာတယ်၊ တစ်နေ့
အိမ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူတယ်၊ ချမ်းမြေ့ အဲဒီလူကို
လေ့လာကြည့်မယ် ပြောမိတော့ အဲဒီလူနဲ့ တွေ့ပေးတယ်၊

သူ့နာမည်က ကိုကိုလတ်တဲ့၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသား တစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီလူနဲ့ ဆုံတော့ အဲဒီလူ ကိုယ်တိုင်က ချမ်းမြေ့အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိဟန်ပြပါတယ်။ ချမ်းမြေ့လည်း သူ့အပေါ် ငြင်းပယ်စရာ မရှိအောင် ဟာကွက် မတွေ့တော့။ ပြီးတော့ ချမ်းမြေ့ ထည်တည်တုံတုံ နေချင်တာလည်း ပါတာ ပေါ့လေ။ အဲဒါနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကို သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ မစေ့စပ်ခင် သူနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာ များလာတော့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့အထိ ရင်းနှီးလာတယ်။ ချမ်းမြေ့အပေါ်ကို သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိဟန်တွေ ပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လအကြာမှာ သူ့သတင်းတွေ ကြားရတယ် ကိုလင်း။”

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပေးမိတယ်။

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက ချမ်းမြေ့နဲ့ သိပါတယ်။ ရှင်ရှင်းပြောရရင် ချမ်းမြေ့နဲ့ တစ်ချိန်က ငြိမ်သက်တစ်ယောက်ပဲ”

“ချမ်းမြေ့... ချမ်းမြေ့လူကို မမေးကြည့်ဘူးလား”

ချမ်းမြေ့က နာကျင်စွာ ပြီးသည်။

“သိပ်ပြောတာပေါ့ ကိုလင်းရယ်။ သူက မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ငြင်းတယ်။ ဒါ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ မလိုတမာ စကားပေါ့တဲ့လေ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိသည်။

“ချမ်းမြေ့... ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ”

“ချမ်းမြေ့ အကူအညီလိုရင်ပြောမယ် ကိုလင်း။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတဲ့အခါ ကိုလင်း ချမ်းမြေ့ကို အဖော်လိုက်ပေးဖို့ပဲ”

“စိတ်ချပါ... ချမ်းမြေ့ရယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ချမ်းမြေ့ ကျေနပ်သွားဟန် ရှိသည်။ စကားအနည်းငယ် ပြောပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ ကြပါတယ်။ ဆိုင်က ထွက်တော့...

“ကားမပါဘူးလား ချမ်းမြေ့”

“ဟင့်အင်း... မပါဘူး ကိုလင်း။ ရတယ်... တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်တော့မယ်”

ကျွန်တော် ကားတစ်စီး လှမ်းတားပေးပြီး ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“သွားမယ်... ကိုလင်း”

“အိုကေ...”

ကျွန်တော် ချမ်းမြေ့ ပါသွားတဲ့ တက္ကစီ ထွက်သွားမှ တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ကူးလာခဲ့မိသည်။ တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ရောက်တော့ သွားလေးက သူ့ကို အသင့်စောင့်နေတာ တွေ့ရ တော့ သူ စိုးရိမ်သွားတယ်။ သွားလေးမျက်နှာက သိပ်မကောင်း ချင်ဟန်။

“သားလေး ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

သားလေးရဲ့ ဝမ်းနည်းသံနဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်
ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ကိုယ့်အသိနဲ့ တွေ့နေလို့ သားလေး”

“ကိုကိုအဆက်ဟောင်း မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ဖြေရှင်းရ ခက်သွားရင်း...

“ဒါ ဖူးဖူးလက်ချက် မဟုတ်လား”

“သူများကို သွားဆွဲမထည့်နဲ့ ကိုကို၊ သားလေးကိုယ်တိုင်
မြင်နေရတာနော်”

ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး နီးရာဆိုင်ကို ခေါ်ကာ
ဖြေရှင်းပြရသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်မှ ပိုဆိုးပါတော့တယ်။ အစက သဝန်
မတိုဘူး ထင်ရတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါတယ်။
ငိုတာကလည်း ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက မင်းသမီးလို လှတ၊ ပတ
ငိုတာမဟုတ်။ အသံထွက်ပြီး ငိုတာပါ။ တစ်ခါ တစ်ခါ နှာရည်
တွေထွက်လို့ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီကို လှမ်းသုတ်သေးသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခါးကို လှမ်းဖက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲက
လူတွေက မြန်မာပြည် ထုံးစံအရ ပိုင်းကြည့်တာပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း ရှက်မနေအားပါ။ သူမကို မနည်းချော
ရပါသည်။ စိတ်ပြေသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။

“ကိုကို သားကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်...တဲ့”

အဲဒီစကားကြောင့် နူးညံ့တဲ့ကြီးတွေကို ခိုင်မြဲခြင်းသတ္တိ
ရှိခဲ့တာ ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် အကိုင်းအခက်တစ်ခု ဆိုရင် သားလေးဟာ
ကျွန်တော့်ပင်ကိုင်းများက ကျွန်တော့်သစ်ကိုင်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်း
အတွက် ဂုဏ်သရေရှိ ပန်းလေးတစ်ပွင့်။

မမွေးဖွားချင်လည်း နေ... မကြွေလိုက်ပါနဲ့ ပန်းကလေး
ရယ်...။

“မင်း တယ်အချိန် သွားမှာလဲ”

“ညရထားနဲ့ ရန်နိုင်”

“ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

အဝတ်အစားတွေ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ပိုင်းကူထည့်ပေး
နေသော ရန်နိုင်ကို ကျွန်တော်က...

“ဒုက္ခရှာမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ဆိုင်က ကိုကံမြင့်လည်း
ပါတယ်၊ မင်း အပြန်ပိုးချပ်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါက မင်းတစ်ယောက်တည်း ထင်လို့ ဘာကိစ္စနဲ့လဲ”

“အိမ်က ဒယ်ဒီကြီးကွာ၊ မန္တလေးမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ထပ်ဖွင့်မလို့ ဟိုမှာက လူခံရှိတယ်လေ၊ ငါတို့က နေရာအကွက် အကွင်း သွားကြည့်တာ၊ ပြီးတော့ စကားပြောစရာလေးတွေ လည်း ရှိတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြွတ် စဉ်းစားရင်း...

“သိပ်တော့မကြာဘူး ထင်တယ်၊ မသကာ သုံးလေး ရက်ပေါ့”

“မင်းရဲ့ အမြွှာလေး သိသွားပြီလား”

ကျွန်တော်က လက်ခါပြသသည်။

“သွားခါနီးမှ ဘူတာက ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဒါဆို ညနေ ငါလာခဲ့မယ်၊ ဆိုင်လေး ဘာလေး ထိုင်ပြီးမှ မင်းလစ်ပေါ့ သံလွင်”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ဟိုကောင်တွေပါ ခေါ်လိုက် လေ”

“အေး... ဒါဆို ငါ အိပ်ပြန်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ဒီကောင် ထွက်သွားပါတယ်။ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်နေရင်း

ကျွန်တော်နဲ့သွားမယ့် ကိုကံမြင့် ရောက်လာပါတယ်။ ဖေဖေ ပေးလိုက်တဲ့ ဝိုက်ဆံနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ လာပေးတာပါ။ စာရွက်စာတမ်းတွေ စစ်နေရင်း ဖုန်းပြည်သံကြားတော့ ဖုန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ဟလို... လင်းသံလွင် စကားပြောနေပါတယ်”

“ကိုလင်းလား... ချမ်းမြေ့ပါ”

“ဆို... ချမ်းမြေ့”

“ညနေ လေးနာရီလောက် အားလား ကိုလင်း”

ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားရပါတယ်။ ရထား ထွက်မယ့် အချိန်နဲ့ ကိုကံကြည့်ရင်း...

“နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ဆို ကိုယ့် အားပါတယ်၊ ဒီညရထားနဲ့ ကိုယ့် မန္တလေးကို သွားရမှာမို့လို့ ချမ်းမြေ့ရဲ့”

“အဲဒါဆို မိပါတယ် ကိုလင်းရယ်”

“ပြော...”

“ညနေ လေးနာရီ ကိုလင်း ထွက်ခဲ့၊ အဲဒီကအပြန် ဘူတာကို တန်းသွားလိုက်ပေါ့”

“ဘယ်လာမှာလဲ ချမ်းမြေ့”

“..... ဟိုတယ်၊ ဆက်ဆက်နော် ကိုလင်း”

“အိုကေ... ဒါပဲနော်၊ လေးနာရီအထိ ဂိတ်ပေါက်ဝကပဲ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

“ကောင်းပြီ... ကိုလင်း”

ဖုန်းပြန်ချပြီး ကိုကံမြင့်ရှိရာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ညနေ ဘယ်သူ လိုက်ပို့မှာလဲ ကိုကံမြင့်”

“အဲ... အေးချိုတို့ လိုက်ပို့မယ်ပြောတယ် ကိုလင်း”

“ခင်ဗျားမှာ ကားပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“ပါတယ် ကိုလင်း”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဆိုင်ကိုပြန်ရင် ကျွန်တော့်အိတ် ယူပြီး အေးချိုဆီ ဝင်ပို့လိုက်၊ ညနေ ခင်ဗျားကို လာကြိုရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အိတ်ကို အေးချိုပဲ ယူလာခိုင်းလိုက်၊ ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဘူတာပဲ တန်းလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

“ဖေဖေကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ဗျာ”

“စိတ်ချပါကွာ”

ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကံမြင့် ထွက်သွားတော့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ သုံးနာရီမခွဲခင် အိမ်က ထွက် လာခဲ့သည်။ လမ်းရောက်မှ ရန်နိုင်းကို ဝင်မမှာခဲ့ရတာ သတိ ရမိသည်။

ဟိုတယ်ဝင်ပေါက်မှာ သူမကို တွေ့ပါသည်။

“လာ... ကိုလင်း၊ သူတို့ဝင်သွားတာ ချမ်းမြေ့ မြင်လိုက် တယ်”

“ချမ်းမြေ့ကိုရော သူတို့ တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး ထင်တာပဲ”

သူမနဲ့အတူ ဟိုတယ်ထဲ ဝင်လာရင်း ခန်းမဆီ ဦးတည် သွားလိုက်သည်။

ခန်းမထဲမှာ ဒင်နာပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်မည်။ ချမ်းမြေ့နဲ့ သီကြ ပေမယ့် သူနဲ့က သူစိမ်းဆန်ဆန်၊ ချမ်းမြေ့က အနားရောက် လာတဲ့ ဝန်ထမ်း လူငယ်ဆီက ဝိုင်တစ်ခွက် လှမ်းယူသည်။ သူကတော့ ဘီယာခပ်ပျော့ပျာ့ မှာလိုက်သည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှာ အတူဝင်ထိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်မိသည်။ မီးရောင် ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်နှင့် တစ်ချက် တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လက်လက်သွားတဲ့ စပေါ့လိုက်မီးရောင်တွေကြား ရယ်သံတွေနဲ့ မာယာတွေ ရောနှောနေသည်။ အခန်းတွင်းက လေထုဟာ ဟန်ဆောင်မှုတွေ သိပ်များလွန်းနေမယ်လို့ တစ်ခဏတော့ သူ တွေးမိသည်။

“ဟိုတက်ဝိုင်းထောင့်စွန်းက စားပွဲဝိုင်းမှာ သူတို့ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ခပ်စွေစွေ ကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လူတစ်ယောက် သူတို့ကို ကျောပေးထားတာ တွေ့မိသည်။

နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ တစ်နာရီလောက် သူ နေလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

“ကိုလင်း... ခဏထာ လူအုပ်ကြားထဲမှာ လာရင်းနဲ့ သူတို့ဆီ မသိမသာ သွားကြည့်ရအောင်”

သူမက လက်ကမ်းပေးတော့ သက်ပြင်းချကာ သူမကို တွဲထူပေးရသည်။ အဲဒါတောင် သူမက ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် ခွာချော်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပုံလဲကျသေးသည်။

ဒီခန်းမရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့အမှုအရာကို စိတ်စင်စား ဟန် မပြကြ။

မျက်နှာချင်း နှစ်ခုက အရမ်းနီးကပ်နေတယ်။ ခပ်ဟဟ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ သူမရဲ့ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ကြားရ လောက်အောင် နီးကပ်လွန်းပါတယ်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲက အလိုဆန္ဒကို ကျွန်တော် မြင်နေရပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ပါတယ်။

သူမက ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ခါးပေါ် တင်ပေး ပြီး ရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ လူအုပ်ကြားထဲမှ မြတ်ကာ အဲဒီဝိုင်းဆီ သွားခဲ့ကြပါတယ်။

ကျောပေးထားတဲ့ စုံတွဲနဲ့ အနီးကပ်ထုံး နေရာရောက် တော့ သူမက မပွင့်တပွင့် ခေါ်လိုက်တယ်။

“ကိုလတ်”

ကျောပေးထားတဲ့ စုံတွဲက လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ ချမ်းမြေ့ မျက်နှာက အမူအရာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ချမ်းမြေ့ကို ကြည့်မိတော့ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ခြင်းတွေ ငြိတွယ်နေပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ချမ်းမြေ့”

သူမက သက်ပြင်း ချတယ်။ ခေါင်းခါယမ်းတယ်။

“ကျွန်မတို့ အလှည့်စားခံလိုက်ရပြီ ကိုလင်း၊ လာ...”

ကျွန်တော့်လက်ကို သူမက ဆွဲပြီး ခန်းမထဲက အမြန် ထွက်သည်။

ဟိုတယ်အပြင် ရောက်တော့ ကားထားရာ ပါကင် ဆီသွားသည်။ ကားတွေနား ရောက်တော့ သူမ ရပ်တန့်ရင်း အလိုမကျစွာ...

“တောက်...”

သူမက နာနာကျင်ကျင်ကို တောက်ခေါက်ပါတယ်။

“သူတို့ကား မရှိတော့ဘူး ကိုလင်း”

ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ။ ကာယကံရှင်မှ မဟုတ်တာ။ သူမလည်း ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။

ကားပေါ်မှာ သူမဆီက စကားသံ တစ်ခွန်းတလေတောင် မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ ဘူတာ

ဆင်ဝင်အောက် ရောက်တော့ ကျွန်တော် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး
သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ဝှတ်ဘိုင်... ချမ်းမြေ့”

သူမက အင်အားနည်းသူ တစ်ယောက်ရဲ့ မပီမသပြီးတဲ့
အပြီးတစ်ပွင့် ချွေပြပြီး လက်ပြကာ ကားမောင်း ထွက်ခွာ
သွားခဲ့ပါတယ်။

သက်ရှိတွေ ကျောက်စွပ် ဖြစ်သွားတဲ့ညပါ။
အလိုမဲ့ တံခါးကနေ ခုန်ဝင်လာတာ
ငါတားထားတဲ့စည်းက ဖြတ်ကျော်လာတာ
ချေကြည်တွေ ခြောက်ခန်းသွားအောင် သူဖြတ်နှင်းတာ
စောင်းကြိုးတွေ တင်းမာလို့
‘ထောင်း’ခနဲ ဖြတ်တောက်သွားတာ
ကကြီးကောင်းတဲ့ သူယောင်မယ်ရဲ့ ချစ်ခြင်း
လောကဟာ အလှမဲ့သင်္ချိုင်းမှာ
အို... ငါ့ကို ပေးသနားပါ
ဥပေက္ခာ...

ရန်ကုန်မြေကို စေ့နင်းချင်း သူ့ရင်တွေ မီးဟုန်းဟုန်း
တောက်လောင်နေပါတယ်။ သူ့ပြန်ဖို့ တစ်ရက်အလိုမှာ ဖေဖေ
ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါတယ်။

“သား သူငယ်ချင်း မောင်ရန်နိုင် ဆုံးပြီတဲ့”

ဒါ... ဖေဖေ တမင်သက်သက် နောက်လိုက်တာလား။
နောက်ပြောင်လိုက်တာ ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းခဲ့
မိပါတယ်။

သူ ပြန်လာမယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ပါ။ ဘူတာ
ထဲက ထွက်တော့ ကျောပိုးအိတ်ကို စလွယ်သိုင်းရင်း အငှားကား
တွေရှိရာဆီ သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး... ဘယ်လဲ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ သူတို့အသံ ဦးသိန်းစိုး။

“ဟာ... အတော်ပဲ...၊ ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်မောင်း
ပေးပါ”

“အေး...အေး...”

ကားထဲ ရောက်တော့ အရှိန်နဲ့ ဘူတာထဲက ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

“ရန်နိုင် ရှာပနကိုလား ကိုလင်း”

“ဟုတ်တယ်”

လက်မှနာရီကို ငုံကြည့်ပြီး ဦးသိန်းစိုးက...

“ဒီအချိန်ဆို အိပ်မှာ မိနိုင်တယ် ထင်တယ်”

“မိနိုင်လောက်တယ်”

ကားလေးက တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေတယ်။ ရင်မှာ
ပူလောင်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းက တရိပ်ရိပ်။ အံ့ကို တင်းတင်း
ကြိတ်မိရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဦးသိန်းစိုး”

“မဆုံးခင် တစ်ရက်လောက်က သူတစ်ယောက်တည်း
ဆိုင်ထဲမှာ သောက်နေတယ်လေ၊ ငါတောင် နောက်ခဲ့သေးတယ်။
သူ့မျက်နှာက ခပ်နွမ်းနွမ်းပဲ၊ မနက် မိုးလင်းတော့ ရန်နိုင်
ဆုံးတယ် ကြားရတာပဲ၊ ဒီကောင် အရက်နဲ့မတည့်တာလည်း
မင်းတို့ အသိဆုံးပဲ၊ သူ့မှာ အစာအိပ်ရောဂါက ရှိပြီးသား၊
အရက်နဲ့ မတည့်တာတွေ သွားစားမိပြီး အစာအိပ် အချဉ်

တည်တဲ့ သဘောပေါ်ကွာ၊ ဆေးရုံကိုပို့တဲ့ တစ်လမ်းလုံး သွေးအန်တယ် ဆိုလား ပြောကြတာပဲ၊ သူ့အစ်မ မိလှိုင်ဆို ဆုံးဆုံးချင်း ရူးသွားမလား ထင်ရတယ်”

မျက်ဝန်းအိမ်က ပူနွေးလာပြီး မျက်ရည်တွေ စိုတက်လာ ပါတယ်။ ရန်နိုင်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ ကားရဲ့ ဘရိတ် အုပ်လိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ဆူညံသွားပါတယ်။ ဘေးအိမ်က အိမ်စောင့်ပေးနေတဲ့ အဒေါ်ကြီးက...

“မောင်လင်း... အသုဘ လာလိုက်ပို့တဲ့ ကားတွေ သွားပြီကွယ့်၊ နာရီဝက်လောက် ရှိပြီ”

ကျွန်တော် ဦးသိန်းစိုးဆီ ကြည့်တော့ နားလည်သဘော ပေါက်စွာ ကားကို ပြန်ကွေ့၍ ပြန်ထွက်သည်။ သင်္ချိုင်းမြေ တည်ရှိရာ ရေဝေးယုသန်သို့ ကားလေးက တစ်ခိပ်ခိပ် ပြေးလွှား နေပါသည်။

“သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ... ငါတို့ မိလောက်ပါတယ်”

ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရန်နိုင်နဲ့ ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့တာတွေ၊ ဒီကောင်ရဲ့ သည်းခံနိုင်တဲ့ အပြုံးနဲ့ ရယ်မောနိုင်ပုံတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်နေခဲ့ရသည်။

သုသာန်မြေထဲ ဝင်လာရင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ရှိရာ ရှေ့က ကားထားရာ ကွက်လပ်ကိုကြည့်တော့ ရန်နိုင် နာမည်နဲ့ နာရေး ကားတွေ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားရဲ့အရှိန် ဘရိတ်အုပ်သံ

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကားဆီ အကြည့်တွေ စူးပြုလာပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက အသံ ထင်တယ်။

“ဟာ... လင်းသံလွင် ကက်လာပြီ”

“တော်သေးတာပေါ့... အချိန်မီရုံလေး”

ကျွန်တော် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ကျောပိုးအိတ် တန်းလန်းနဲ့ ဖျာပနာကားရာ ခန်းမဆီသို့ အပြေးသွားမိသည်။ လူအုပ်ကြီးက ရှဲပေးပါတယ်။ မမလှိုင်က ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့...

“မောင်လေးရေ... မင်းသူငယ်ချင်း ရောက်လာပြီလေ”

မမလှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး ငိုပါတယ်။ ရန်နိုင် အမေ ကတော့ မေ့မြောသွားပါတယ်။ အနီးနားကလူတွေက ရန်နိုင်အမေ အန်တီဆွေကို သယ်ထုတ်သွားကြတယ်။ ရန်နိုင် ဖခင် ဦးလေးအောင်က သူ့သားကို ဂူဂူကြီး ငေးကြည့်နေတယ်။ ဦးလေးအောင် ဘေးမှာ ကျွန်တော့်အဖေကို တွေ့တယ်”

နောက်ပြီး ကျွန်တော် မထင်မှတ်တဲ့မြင်ကွင်း။ ရန်နိုင် လဲလျောင်းနေပုံက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသူလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းရင်းနားမှာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့ သားလေး။ နောက် တစ်ယောက်က ကျောပိုးအိတ် ဝယ်ခဲ့တုန်းက တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှည့်မကြည့်။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသလို ရန်နိုင်
မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရှာပါတယ်။

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပါတယ်။ ဘိုဘို
က ကျွန်တော်ပုခုံးကို လာပုတ်တယ်။

“ကဲဟေ့... အသုဘ ချမယ်”

ကြေးစည်သံ ကြားရပါတယ်။ ငိုသံတွေ တစ်ပြိုင်တည်း
စုရုံးထွက်လာပါတယ်။ စတင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပူဆွေး
သောကကို ရေမြှုပ်ပိုး တစ်လုံးနဲ့ ပေါက်ခွဲလိုက်သလို လေပြေ
တွေထဲမှာ စီးဆင်းခဲ့ကြပါတယ်။

“ရန်... နိုင်...”

သူ ကြီးအော်လိုက်တဲ့အသံက နာကျင်မှုတွေနဲ့ လုံးထွေး
နေပါတယ်။ လည်ချောင်းထဲ မီးတစ်စ မြှုပ်နှံထားသလို အခဲရ
ခက်တဲ့ ဝေဒနာ။

“ဂျိမ်း...”

အသံမြည်အောင် ဖွင့်လိုက်တဲ့ တံခါးအနောက်မှာ မင်း
နောက်ဘဝတစ်ခု ရွှေ့ဖို့ မီးတောက်တွေ စောင့်ကြိုနေတယ်။
အဲဒါတွေက မင်းအတွက် အေးမြနိုင်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်နေ
တယ် သူငယ်ချင်း။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ။ လက်မပြ
နှုတ်မဆက်ဘဲ အချိန်မကျဘဲ မင်း ထွက်ခွာသွားတာတော့
အရမ်းကို ဆိုးလွန်းပါတယ်။ မင်းအလွှက် ငါ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲ

ခြင်းနဲ့ လောင်မြိုက်ခံရတဲ့ ပန်းပွင့်တွေ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်
ပူပွင့်နေပါတယ်။ ဘယ်နှစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ည ဘယ်လောက်
နှစ်ပေါင်းများစွာအထိ ကြာရှည်နေမလဲ ငါ မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။
သေချာတာက ငါ ဝိညာဉ်ရှိနေတဲ့အထိ...။

ရက်လည်တဲ့ ညမှာ ကျွန်တော်တို့ စုမိနေကြတယ်။
အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ လူကြီးတွေ
ကတော့ အောက်ထပ်မှာ။ လရောင်က လင်းနေပါတယ်။
ကျွန်တော်၊ အောင်အောင်ဦး၊ ဘိုဘို၊ နောက်ပြီး စိုးသီဟနဲ့
ဂူခုန်း။

ကျွန်တော် လမင်းကို မော့ကြည့်နေဆဲမှာ အောင်အောင်
ဦးက ပြောလာပါတယ်။

“ငါ အခုမှ သတိထားမိတယ်၊ သားလေးနဲ့ မင်း
တွေ့သေးလား”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချပါတယ်။

“အသုဘ ပို့တုန်းကတော့ ခဏပဲ တွေ့လိုက်တယ်၊ အားလုံး ပူဆွေးသောက ရောက်နေ အလုပ်ရှုပ်နေကြတော့ သေသေချာချာ စကား မပြောလိုက်ရပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့ ကျတော့ မန္တလေးက အလုပ်ကိစ္စ လက်ကျန်တွေ ဆိုင်မှာ သွားရှင်းနေရတော့ နောက်ကျသွားတယ်၊ ငါလာတော့ သူ ပြန်သွားပြီတဲ့”

“မင်း သတိထားမိလား လင်း”

ဘိုဘိုက တွေးဆဆနဲ့ ပြောတော့ ကျွန်တော် ဘိုဘိုကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်မိသည်။

“ဘာကိုလဲ ဘိုဘို”

“မင်းနဲ့ သူကြားမှာ သွေးအေးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဈာပနကြောင့်လားတော့ ငါ မသိဘူး သံလွင်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

သက်ပြင်းချရပါသည်။

ဟုတ်တယ်...။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတိထားနေမိတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်မယ်လို့တော့ သေချာ မတွေးခဲ့မိပါ။

“ကဲ... ရှေ့... နင်တို့ အိပ်ချင်ပြေဆေး”

မိုးခါးခါးလို့ ဈာပနာပြီးမှ သိခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့အနားမှာ ထိုင်သည်။ တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲမှုကို ချုပ်တည်း

ထားပုံရတဲ့ သူမရဲ့ ဟန်အမူအရာက တစ်ခုခု လောင်မြိုက်ခြင်း ခံထားရသလို။

“ဒီကောင် လူ့လောကက ထွက်သွားတာ မယုံနိုင်စရာ ပဲနော်၊ သူ့အစိုက်က ဒီအနားမှာရှိသလို ခံစားရတယ် ရန်နိုင်”

အောင်အောင်ဦး စကားဆုံးတော့ မိုးခါးဆီမှ ကြိတ်ငိုရွက် လာတဲ့ အသံကို ကြားခဲ့ရသည်။

ခေါင်းကိုငုံထားပေမယ့် မျက်ရည်စက်တွေက ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ တစ်ပေါက်ပေါက်၊ တစ်သိမ်သိမ် လှုပ်ခါနေတဲ့ ပခုံးနဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သူ့ဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်း စာမိပါတယ်”

“ကို၊ကလည်း စကားကို မဆင်မခြင်...”

မေမြတ်ညိုက အောင်အောင်ဦးကို လှမ်းပြောသည်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြပါတယ်။

လှေကားအစပ်မှ တက်လာတဲ့ မမလှိုင်က သူတို့အနား ရောက်လာရင်း မဝီမသ အပြီးနဲ့...

“မင်းတို့ အိပ်ကြလေ၊ မနက်စောစောထပြီး ဘုန်းကြီး သွားပင့်ရမှာ”

“ရတယ်... မမလှိုင်”

ဘိုဘို စကားကြောင့် မမလှိုင် အားလုံးကို လိုက်ပုံ ကြည့်ရင်း...

“မင်းတို့ကိုမြင်တော့ မောင်လေးကို သတိရမိတယ်ကွာ”
မမလှိုင် စကားဟာ ထပ်ဆင့် ကြေကွဲစရာ ကောင်းပါ
တယ်။

တအောင့်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက ရန်နိုင်
အခန်းမှာ ဝင်အိပ်ကြပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေက မမလှိုင်
အခန်းမှာ ဝင်အိပ်ကြတယ်။

အကုန်လုံး အိပ်စက်နိုင်ကြပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အိပ်
မပျော်။ ဟိုလိုဗို ဒီလိုဗိုရင်း အိပ်စက်မရတဲ့အတူတူ ဝရန်တာဘက်
ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဝရန်တာမှာ ကျွန်တော့်ထက် အရင်ရောက်
နေသူ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အပြာရောင် ခပ်မှိုန်မှိုန်
အလင်းဝှက်ဝှက်အောက်မှာ မိုးခါးခါးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး
ရပ်နေပါတယ်။

သူမနဲ့ လက်တစ်ကမ်း အလိုမှာ ကျွန်တော် ဝင်ရပ်နေခဲ့
မိပါတယ်။

နာရီဝက် ကြာတဲ့အထိ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
စကားမဆိုကြ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ခံစားရယူရတဲ့ အရသာကို ပိုမှီနှစ်သက်
လာတယ်။ အဲဒီတိတ်ဆိတ်မှု ပျောက်ဆုံးသွားမှာကို သူမလည်း
လိုချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သူမဆီက သက်ပြင်းသံ သဲ့သဲ့ကိုကြားရပြီး လှည့်ထွက်
သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီညတစ်ညလုံး မအိပ်စက်ခဲ့ပါဘူး။

“ဘာ... မိုးခါးခါး ဆေးရုံတင်ထားရယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ငြိမ်းငြိမ်း”

“အိပ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံ သောက်မိလို့တဲ့ သံလွင်”

“ဟာ... မဖြစ်သင့်တာ”

ငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ သီတာစိုးက သူ့ကို အားကိုးတကြီး မော့
ကြည့်သည်။ ဖူးဖူးက ကွန်ပျူတာ ရိုက်နေရာမှ သူ့ကို လှမ်း
ကြည့်ပါတယ်။ ဖူးဖူးရဲ့ အကြည့်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ပါတယ်။
သားလေးရဲ့သတင်းက လုံးဝ အစရှာမရခဲ့။ ပလာဇာကိုလည်း
လုံးဝမလာတဲ့။ စိတ်ရှုပ်မှုတွေကြားက လေပူကို မှုတ်ထုတ်
ပစ်မိသည်။

“သတိရချင်း နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်လို့ပြောတယ်
သံလွင်”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် အငိုက်မိသွားရပါတယ်။

“သူ့အဖေနဲ့ အမေ ကိုယ်တိုင်က နင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါတို့ဆီက စုံစမ်းပြီး ဝါတို့ကို သွားခေါ်ပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်”

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိခဲ့ပါ။

“မိုးခါးခါးက အခုအချိန်မှာ သနားစရာပါဟာ၊ ရန်နိုင် သတင်း ကြားပြီးကတည်းက သူ့ အခုလို ဖြစ်သွားခဲ့တာဟာ ငါတို့တောင် မထင်ဘူး သံလွင်”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ရုံပဲ ရှိခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တော် သူမတို့ နှစ်ယောက်နဲ့အတူ သူမကို ကုသရာ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ တစ်ရုံကို လာခဲ့ပါတယ်။

ဆေးရုံထဲက သီးသန့်ဆန်လွန်းတဲ့ အခန်းတစ်ခုတွင်းမှာ သူမကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။

တော်တော်လေးကို ဖြစ်လိုက်တာပဲလို့ တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်း။

နှုတ်ခမ်းတွေ သွေးဆုတ် ဖြူလျော့နေပါတယ်။ မျက်လုံး တွေက စိတ္တဇ ဆန်လွန်းတဲ့ အရိပ်တွေ။

“သံလွင်...”

သူမရဲ့ မဝိမသ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ရှေ့တိုးသွား တော့ သူမရဲ့ အဖေနဲ့ အမေလို့ ထင်ရတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်က နောက်ဆုတ်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ဘေးကနံ့မှာဝင်ထိုင်ရင်း သူမရဲ့ လက်အစုံ ကို ဆုပ်ကိုင် အားပေးမိတယ်။

“မိုးခါး ဆေးရုံတင်ရတာ ကိုယ် အခုမှ သိခဲ့ရလို့ပါ။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ မိုးခါး ကိုယ်တို့အားလုံးရှိတာပဲ၊ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူး...”

မဝိမသ ရွတ်ဆိုသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြီးပြတဲ့ သူမရဲ့ အပြုံးဟာ အားနည်းနေသူလို မဝိမသ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဆေးရုံကို တစ်နေ့နှစ်ခေါက်လောက် ရောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းတော့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လောက် ကျွန်တော် သွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် နောက်ထပ် မသွား ဖြစ်တော့။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမှာ ပူးပူးနဲ့ ထမင်းအတူ စားနေတုန်း...

“ဒါနဲ့ သားလေးသတင်း နင် ဘာကြားရလဲ ပူးပူး”

စားလက်စဖွန်းကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်နေရင်းက ကျွန်တော့် စကားကြောင့် သူမက ဖွန်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ထုတ်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ ပြီးပါသည်။

“နင် ဘာပြီးတာလဲ ပူးပူး”

“ဪ... ဒီယုကို ကိုလင်း၊ အခုမှ မေးဖော်ရတာ ကြောင့်ပါ”

“ဒါက ငါ အလုပ်များနေတာကိုးဟ”

ကျွန်တော့် အဖြေကြောင့် ပူးပူးက ပါးစပ်အုပ်ကာ ကြိတ်ရယ်သည်။

ရယ်လို့ဆုံးမှ...

“ဘာကိုလဲ ကိုလင်း၊ မိုးခါးခါး ဆိုတဲ့ မိန်းမဆီ သွားနေ ရတဲ့ ကိစ္စလား”

“ဒါက လူမှုရေး...”

ကျွန်တော့်ကို စကားဆက်ခွင့် မပေး။ ပူးပူးက ခေါင်းခါ ကာ တားသည်။

“တော်ပါတော့ ကိုလင်းရယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး က ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆိုတာ မတွေးမိ လောက်အောင် တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် ကိုလင်း စိတ်ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

“ဒီမှာ ကိုလင်း... ကိုရန်နိုင် ဈာပနထဲက ဒီယု ကိုလင်း အပေါ် နာကျင်နေတာ”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ၊ ငါက ဘာလုပ်နေ လို့လဲ”

“အဲဒါကတော့ ကိုလင်း အသိဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့”

“အခု သားလေး ဘယ်မှာလဲ”

ပူးပူးက ဈားလက်စကို ရပ်တန့်ရင်း...

“တောင်ကြီးလိုလို... လားရှိုးလိုလို ကြားတာပါ။ သူတို့ အမျိုးတွေ ရှိတဲ့နေရာဆိုမှာတဲ့”

“ဘာတွေလဲကွာ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပူးပူးက ကျွန်တော် စားထားသမျှ ပန်းကန်တွေကို ဆွဲသိမ်း ယူသွားပါတယ်။

ဘယ်လိုအငြိုးတွေနဲ့ သေသေချာချာ အကွက်ဆင်နိုင်ခဲ့ သလဲလို့ ကံကြမ္မာ ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး မေးကြည့်ချင်တယ်။

“ဘယ်သူလို့ ထင်လဲ”

နောက်ကွယ်မှ ခပ်တိုးတိုး မေးလာပေမယ့် ကျွန်တော် ပြီးလိုက်ပါတယ်။

“မိုးခါးခါး...”

ကျွန်တော် အဖြေကိုပြောရင်း သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

နေ့လယ် နေ့ခင်း ကျွန်တော့်ကို ပျင်းမှာဖိုးလို့ ကောင်းကင်က နတ်သမီး တစ်ယောက် အပျင်းပြေ လွှတ်လိုက်တာ များလား။

သူမ သိပ်လှလွန်းတယ် ဆိုတဲ့ အဖြေကိုထုတ်ဖို့ အဲဒီအဖြေကို ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေက သက်သေလား။

ကျွန်တော်နဲ့ သူမကို ဆိုင်ထဲက ဝန်ထမ်းအားလုံးက လေ့လာ အကဲခတ်နေသည်။

ဒီအထဲမှာ ပူးပူးက အဆိုးဆုံးပါ။

“အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က...”

“လာလေ... ဆိုင်တစ်ခုခု သွားရအောင်”

“သွားလေ... သံလွင်သဘော”

ကျွန်တော်နဲ့သူမ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာရင်တော့ နောက်အပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြမှာ သိပါသည်။

“ရောက်တော့...”

“လို့လဲ” ဘာသောက်မလဲ... ဘာစားမလဲ”

သူမက လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းပေါ် တင်ရုံတင်ရင်း...

“အင်း...ရတယ်၊ ဂျူးစိတစ်ခုခုနဲ့ မုန့်တစ်ခုခု ယူလာပေး။ သံလွင် ကြိုက်တာ ယူလာပေး”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ငွေရင်းကာ ဂျူးစိနဲ့ မုန့်တစ်ခုကို ယူလာခဲ့ပါတယ်။

“မိုးခါးခါး တော်တော်ပြန်ကောင်းလာတာပဲ”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သံလွင်ကျေးဇူးကြောင့်လို့ ဒယ်ဒီရော မာမီရော ပြောကြတယ်၊ မိုးခါးလည်း သံလွင်ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး... မိုးခါးရယ်”

“မလိုပေမယ့် ဒယ်ဒီတို့က သံလွင်ကို တစ်ရက် ထမင်းစားဖိတ်ကျွေးချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ လာခဲ့နော်”

“ဟာ... ကိုယ် အဲဒီလိုမျိုးတွေ မနေတတ်ဘူး မိုးခါးရဲ့”

သူမက နှုတ်ခမ်းစုချင်သည်။

“မလာလို့တော့ မရဘူးနော် သံလွင်၊ မိုးခါး တာဝန်ခံပြီးပြီ”

ကျွန်တော် ငြင်းလို့မရနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ။

“ဆေးရုံ မရောက်ခင် တစ်လျှောက်လုံး ဆေးရုံသတိရရချင်း မိုးခါး လူ့လောကမှာ မနေချင်အောင် စိတ်တော့

တွေ အရမ်းကျနေခဲ့တယ်။ ဆေးရုံမှာ သတိရရချင်း သံလွင်ကို သတိရလာခဲ့တယ်။ ပိုပြီး အားကိုးလာခဲ့တယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...”

သနားစရာ မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်သည်။

သိပ်ပျော့ညံ့လွန်းတဲ့ နှလုံးသားကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ ကျွန်တော် သူ့ကို အပြောပြန်မပေးခဲ့ပါ။

“သူက အဲဒီလို ပြောတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်က ခင်မြန်မာ လက်ဖက်ရည် ဝိုင်လေးမှာ ကျွန်တော်၊ ဘိုဘို၊ အောင်အောင်ဦးတို့ ညနေပိုင်း လဲမိကြရင်း မိုးခါးရဲ့ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောမိသည်။

“အခုအချိန်ကျတော့လည်း သူ့မှာ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေမှာပေါ့။ မင်းကို အားကိုးတယ် ဆိုတာလည်း သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

ဘိုဘိုက တွေးတွေးဆဆ...

“မင်းမှာ ရည်းစားရှိတာ မိုးခါး သိလား”

“သိတာပေါ့... သူ့နဲ့စဆုံကတည်းက ငါ သားလေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကြောင့်လေ။ အဲဒီထဲက ငါ ပြောခဲ့ပြီးသား”

ဘိုဘိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

“အင်း... မိုးခါးကတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ ရန်နိုင်ကို သူ မချစ်ဘူးဆိုတာ ရန်နိုင် ကိုယ်တိုင်လည်း သိတာပဲ။ သံယောဇဉ် ကြောင့်သာ ရန်နိုင်ကို လက်ခံထားတာ။ အခု မင်းနဲ့ တွေ့တော့...”

“မင်းမှာလဲ ဒုက္ခ၊ သားလေးက ဒုက္ခကတစ်မျိုး၊ မိုးခါး ဒုက္ခက တစ်မျိုး”

“အဲဒါကြောင့် လင်းသံလွင်လို့ ခေါ်တာ အောင်အောင်ဦး ရ၊ ဒီကောင်က အဲဒီဘက်မှာ စန်းသိပ်ရှိတာ”

“စန်း မရှိချင်ပါဘူးကွာ... ငါ နားမလည်တာတစ်ခုကို သိချင်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ... သံလွင်”

အောင်အောင်က စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

“သားလေး ငါ့ကို ဘာကြောင့် လမ်းခွဲသွားတာလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ဒီကောင်တွေလည်း ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကိုပဲ ငါတို့လည်း သိချင်တာ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါရင်း...

“သားလေးကိစ္စက မင်းတို့တင် မဟုတ်ပါဘူး။ မမလှိုင်နဲ့ မေမြတ်ညို၊ နောက်ပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ ငါ့ညီမ မေခတို့လည်း ငါ့ကို တစ်မေးတည်း မေးနေကြတယ်။ မမလှိုင်နဲ့ မေမေဆို တစ်သံတည်း တစ်လေတည်းပဲ ဘိုဘို၊ ငါနဲ့သူ စိတ်ကောက် ကြလို့လားတဲ့၊ အေး... စိတ်တောက် စိတ်ဆိုးရင် တရားခံက ငါပဲဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့”

ဟိုကောင်တွေက ရယ်မိကြပါသည်။

“သူ့စိတ်ဓာတ် ပြန်နိုင်မလာတဲ့ အထိတော့ မိုးခါးကို မင်း ထိန်းသိမ်းပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒါပေမယ့်...”

ဘိုဘိုက စကားကို ရပ်တန့်ထားတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

“နုလုံးသားကိုတော့ မပါစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မမေးသင့်မှန်း သိပေမယ့် နောက်ကျသွားခဲ့သည်။

“မိုးခါးခါး ဆိုတာ အခုအချိန်မှာတော့ ရေမြွေပဲ၊ တစ်ချိန်က သူဟာ အဆိပ်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ ငါ သတိပေးတာ သံလွင်”

အဆိပ်...

ကျွန်တော် မိုးခါးတို့အိမ်မှာ ထမင်းလက်ဆုံ သွားစားတဲ့ နေ့က သူမရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လိုလေသေး မရှိအောင် ညှည်ခံပါသည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိတတ်တဲ့ မိုးခါးရဲ့ အဖေ၊ အမေရဲ့ စရိုက်ကြောင့် အနေအထိုင် မခက်လှပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ မိုးခါး မာမိက ကျွန်တော့်ကို မိုးခါးနဲ့ တစ်မျိုးထင်နေပုံ ရသည်။ စချင်နောက်ချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းအပေါ် ကျွန်တော်က မျက်နှာပူဟန် ရှိပေမယ့် မိုးခါးက အပြုံးမပျက်။

မိုးခါးနဲ့ ကျွန်တော် ဈေးအတူသွား၊ ရုပ်ရှင် အတူကြည့် ကြရင်း သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့လို့ စတတ် နောက်တတ်ရင် သူမက မဖြေရှင်းပြပါ။

ကျွန်တော်က အားနာလို့ သူမကို ပြောမိရင် သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြီး၍ကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ...သံလွင်က မိုးခါးတွဲနေတာကို မကျေနပ်လို့ လား” တဲ့။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို သူမ ရောက်ချလာပါတယ်။ ပထမတစ်ရက်ကတော့ မေမေ၊ မေမေနဲ့ မေခတို့က သားလေး ကြောင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေရှာတာပေါ့။

နောက်ရက် နောက်ရက်တွေမှာတော့ မေမေနဲ့ မေခက ပြောလာပါတယ်။

“ကိုကိုနဲ့ ယုဝါ ပြဿနာဖြစ်ကြလို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြ ပြီဆို”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ သားရယ်၊ ယုဝါနဲ့ လမ်းခွဲပြီးမှ မိုးခါးနဲ့ တွဲတာလား၊ ဒါကတော့ သားသဘောလေ၊ မင်းတို့ ကိစ္စတွေက မေမေတို့ ဝင်ပါလို့ မရဘူး”

နောက်ပိုင်းမှာ မိုးခါးဟာ အိမ်ရဲ့ ကဏ္ဍအတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ အရေးပါလာပါတယ်။ မိုးခါး ဆိုတဲ့ အသံတွေ အိမ်မှာ ကြားကြားလာရပါတယ်။

နောက်တော့ မေမေ၊ မေမေတို့ကို သူမအိမ် ထမင်းစား ခေါ်သွားတဲ့ အဆင့်အထိကို တိုးတက်လာတယ်။

တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်ဟာ အဝင်အထွက် စိပ်လာတယ်။ ကျွန်တော် မသိသလိုနေပေမယ့် အိမ်မှာကြားနေရတဲ့ အသိုင်း အဝိုင်းနှစ်ခုရဲ့ စကားတွေက သူမနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နီးစပ်စေ ချင်တဲ့ သဘောတွေ ဆောင်လာပါတယ်။

ဘိုဘိုတို့က ပြောတယ်။

“မင်း ရုန်းမထွက်နိုင်လောက်အောင် မိုးခါး မင်းကို ချည်နှောင်လိုက်ပြီ၊ မင်း... ဘာလုပ်မလဲ၊ ရုန်းထွက်မလား၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်မလား”

ကျွန်တော် ငြိမ်သက်နေမိတယ်။

“မင်း ရန်နိုင်အတွက် တွေးနေတာလား၊ ရန်နိုင်အတွက် ဆိုရင် မင်း ထည့်မစဉ်းစားနဲ့၊ ရန်နိုင်ကို မိုးခါး ချစ်တာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ သေတဲ့လူကလည်း သေပြီပဲ၊ မင်း တွေးသင့် တာက ယုဝါနဲ့ မင်းကိစ္စပဲ။

မင်းနဲ့ သူ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိမရှိကို မင်း တွေးရ မယ်၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြတာ ငလင်း”

ဘိုဘိုပြောပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်က မိုးခါးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စေ့စပ်ကြဖို့ စကားစ၊လာပါတယ်။

“မိုးခါး ဘက်ကရော ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ သဘောတူရဲ့လား မေမေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မေမေက ရယ်ပါတယ်။

“မေမေတို့က မိန်းမသားချင်းပါ သားရယ်၊ မိုးခါး သားအပေါ် စိတ်ညွတ်နေတာလည်း မေမေ သိတာပေါ့”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ငြိမ်သက် တွေဝေနေပုံကြောင့် မေမေက သက်ပြင်းချတယ်။

“အေးလေ... မင်းတို့ချင်း စကားပြောကြည့်ကြပေါ့” ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောကြဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်။

ဒီနေ့ ကျွန်တော် မိုးခါးနဲ့ စကားပြောကြဖို့ ချိန်းဆိုထားတဲ့နေ့ပါ။ ရွှားရွှမ်းအတွင်းက ကျွန်တောင် ထိုင်နေကျစားပွဲမှာ ကွန်ပျူတာ ပွင့်ထားပြီး ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေတာကို ပူးပူးက လှမ်းကြည့်နေတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

ပူးပူးက ကျွန်တော့်ဆီ ‘လျှောက်လာပါတယ်။

“ကိုလင်းနဲ့ မိုးခါး စေ့စပ်ကြတော့မယ်ဆို”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“ကိုလင်း ယုဝါကို မေ့နိုင်လို့လား”

ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသလို စကားတစ်ခွန်း။

အဲဒီစကားတစ်ခွန်း ပြောပြီး ပူးပူး လှည့်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ပူးပူး ထွက်သွားပေမယ့် ဒီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေ ကျန်ခဲ့တာ ပူးပူး ကတော့ သိမည်မထင်။ အစွဲလမ်းဆုံး ပုံပြင်တွေနဲ့ ကြည်နူးစရာ ဝင်ရိုးတန်းမှာ သားနဲ့ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာ အားလုံးကတော့ သိမည်မထင်။

ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေတဲ့ ကံကြမ္မာတွေ...

ရိုးရိုးလေး လမ်းလွှဲပေးလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်...

ဒီအရာအားလုံးကိုပဲ စိတ်လျှော့ နာကျင်လိုက်ရမလား။

ဒါမှမဟုတ် အဖြစ်အပျက်အတိုင်းပဲ ရေနုနဲ့ မျှောလိုက်ရမလား။

စာမလာ လူချင်းမတွေ့ဘဲ တစ်ဖက်သတ် နာကြည်းလမ်းခွဲတဲ့ သားလေးရဲ့ အထင်မှားမှုက ဘာလဲ။

သား နာမည် တစ်ခွန်းကြားတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲက သမိုင်းမှာ မြားရိုင်းတွေ စိုက်ဝင်နေတာ ချစ်သူလေး သိပါစေ။

မော့ပန်း နွမ်းနယ်နေတဲ့ ကောင်းကင်အောက်က ချစ်သူကို လွမ်းလို့ မျှော်စင်တစ်ခု တည်ဆောက်ထားတာ သား သိခဲ့သင့်တယ်ထင်တယ်။

ရင်ဘတ်မြေပြင်... ပြီးတော့ ဆန္ဒမျှော်စင်...။

နောက်ဆုံး ပြောခဲ့ရရင် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ မျှော်စင်ပေါ် တက်ပြီး ချစ်သူ လာရာလမ်းကို မကြည့်ရဲတဲ့ ဘဝ။

ဒါတွေ အားလုံးဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ...။

ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေနုအေး၊ ရေစပ်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေး၊ ကျွန်တော် ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ မိုးခါးက ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေပြင်စပ်က ဝရန်တာမှာ မတ်တတ် ရပ်နေပါတယ်။

ဒီနေရာ ဒီရှုခင်းတွေ မြင်တိုင်း သားကို ကျွန်တော် သတိရတာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အပြစ်တင်သင့်တယ်။

သား သိရင်တော့ တွေဝေနေတဲ့လူလို့ စွပ်စွဲခဲ့ဦးမယ်။

မိုးခါးက ကျွန်တော့်ထံ ပြန်လျှောက်လာပါတယ်။ ထိုင်ခဲ့မှာ ပြန်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးထောက်ကာ ငေးကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတွေချုံ့ကာလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်ပြင်းတွေချပြီး နှစ်သိမ့်နေရတာ ဘယ်သူမှ မသိ။

“မိုးခါးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတွေက စေ့စပ်ဖို့ပြောတာ မိုးခါး သိတယ်နော်”

မိုးခါးက ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေရာမှ ကန်ရေပြင်ဘက် မျက်နှာလွှဲသည်။

“သိတယ်... သံလွင်”

“ကျွန်တော် မိုးခါးဆန္ဒ သိချင်တယ်”

တစ်ဖက်သတ် မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက မိုးခါး စိတ်ဆိုးသွားမလားမသိ။

“ကျွန်မ မာမီတို့ကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါတယ်”

တစ်ခဏ ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်”

မိုးခါး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် ချစ်ခဲ့ရသူက တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိခဲ့တယ်”

“ယုဝါလား သံလွင်”

ကျွန်တော် သူမကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။

“အံ့ဩနေလား သံလွင်၊ ဒါ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။
မိုးခါး အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မိုးခါး ရာဇဝင်ကို သံလွင်လည်း
သိမှာပါ။ နောက်ဆုံး ရန်နိုင်ကို လက်ခံခဲ့တာက အစပေါ့။
ရန်နိုင်ကို သံယောဇဉ် သက်သက်နဲ့ မိုးခါး လက်ခံခဲ့တာပါ။
မိုးခါးလေ...”

တိုးတိတ် ဖျော့လျော့သွားတဲ့ သူမရဲ့အသံကြောင့် သူမ
ကို ကြည့်မိတော့ ပြိုကျတော့မယ့် မျက်ရည်တွေကို ထိန်းသိမ်း
ရင်း ပြီးလိုက်တဲ့ အလှပဲစားချက်။

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်။ သူမက မျက်ဝန်းကို
မှိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် ဆင်းသက်
လာတယ်။ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားခဲ့တယ်။ သူမက မျက်ရည်တွေ
ကို မသုတ်ပစ်ပါ။

“မိုးခါးရင်ထဲမှာ ပြိုသိပ်ထားရတဲ့ ဆန္ဒက မီးဟုန်းဟုန်း
တောက်လောင် ခံစားနေရသလိုပဲ၊ မိုးခါးရဲ့ဘဝမှာ ဒါ ပထမဦးဆုံး
အချစ်ကို စတင်ခံစားခဲ့ရတာပါ”

သူမ ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်ပြီး မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ပါ
တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု မှီကိုင်မိမိ ချပစ်ခဲ့တယ်။ မတ်တတ်
ရပ်လိုက်တယ်။

သူမက မျက်ရည်တွေ သုတ်အပြီး မော့ကြည့်တော့
ကျွန်တော် အပြီးနဲ့ သူမကို လက်ကမ်းပေးနေတာ မြင်ရတော့
အံ့အားသင့်ဟန် ရှိသည်။

နောက်တော့ သူမ လက်ဖဝါးကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ
အပ်နှင်းသည်။

စိတ်ထဲကတော့ ပြောမိတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ သားလေး
ရယ်လို့...။

“မင်း တကယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့”

ဘိုဘိုက ပြောပါတယ်။ အောင်အောင်ဦးက ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်နေတယ်။

“ငါ မှားသွားလား”

ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားကြောင့် ဘိုဘိုက ကျွန်တော့်ကို
သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်နေခဲ့တယ်။

“မင်း တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတာပဲ လေင်း”

“ဘာကိုလဲ အောင်အောင်ဦး”

“ဪ... အစက မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ
မင်းလုပ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စရဲ့ အရှုံးအနိုင်ကို မင်း နောင်တစ်ကား

မဆိုခဲ့ပါဘူး။ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုဟောင် ငါတို့ အားကျခဲ့တယ်။ အခု မင်းလုပ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စအပေါ်မှာ တွေဝေနေသူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားတွေ ပြန်ပြောနေတော့...”

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားတယ်။

“မင်း ယုဝါအပေါ် စိတ်မပျက်သေးပါဘူး။ အကောင်းဆုံးကကွာ မင်း ယုဝါကို ယတိပြတ် မေ့လိုက်တော့”

“မေ့လိုက်ရမယ်...”

ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိတော့ ဘိုဘိုက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“မင်းပဲ ပြောခဲ့တယ်။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အခြေအနေ အပေါ်မှာပဲ ရပ်တည်ရမယ်ဆို၊ ကဲ... စိတ်ညစ်စရာတွေ မေ့ထားလိုက်ပါကွာ၊ ဪ...ဒါနဲ့ မင်းသိပြီးပြီလား လင်း”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်စွာ လမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်တဲ့ ဘိုဘိုစကားကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အာရုံ တွေကို ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

“ဘာလဲ ဘိုဘို”

“မင်းအချစ်ဟောင်းကြီးလေ...”

“ဘယ်သူလဲ”

“ချမ်းမြေ့ငြိမ်း”

ချမ်းမြေ့ငြိမ်း ဆိုတော့ ကျွန်တော် မန္တလေးမသွားခင် တစ်ရက်ကို သတိရလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချမ်းမြေ့ငြိမ်း သူတို့အမျိုးတွေရှိတဲ့ ကနေဒါကို သွားပြီလို့ ငါ ကြားခဲ့တယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ငါ မန္တလေးမသွားခင် မှာတောင် သူနဲ့ တွေ့လိုက်သေးတယ်ဟာ”

“အေးလေ...သူလည်း ဝဋ်လည်တာပဲလို့ ပြောတယ် ကွ၊ သူ့ အေးအေးဆေးဆေး နေတော့မယ်ဆိုပါမှ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘိုဘို”

အောင်အောင်ဦးက ဒီကိစ္စတွေ မသိတာကြောင့် သည်။

“အိမ်က စေ့စပ်ထားတဲ့ ငနဲက သူ့ကို ချစ်လှပါသည်၊ ကြိုက်လှပါသည်ပေါ့၊ နောက်တေ တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ရှုပ်တယ်လေ၊ အဲဒါကို သူ”
“ချမ်းမြေ့ငြိမ်း သောင်းကျန်းတာပေါ့၊ သူတို့ချင်း”
အဆင့်ထိ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့၊ ရှက်တာနဲ့ တူပါင် ချက်ချင်းထွက်သွားပါလေရော၊ သူနဲ့ စေ့စပ်ထား ချမ်းမြေ့ ထွက်သွားတော့မှ တစ်ဖက်က လည်း အဲဒီလူကို ခွာလိုက်တယ်လေ၊ ဟိုလူ ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားရတာပေါ့”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပဲကွာ”

“လာကွာ... ရန်နိုင်တို့အိမ် သွားရအောင်”

၁. ကျွန်တော်စကားကြောင့် ဘိုဘိုက မျက်လုံးပြူးသည်။

၈၀. “ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒီကောင်ကိုလည်း သတိရလို့၊ မနေ့က မမလှိုင်နဲ့
ကား အိမ်လေးဘာလေး လာကြပါဦးတဲ့”

ဆုံးက ဒါဆိုလည်း သွားလေ”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပေးပြီး ရန်နိုင်တို့
ခ ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ဘဲလံ

“ဒဲ တံခါးဖွင့်ကာ ခြံထဲဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။ တိုက်ရှေ့
အပေါ်မှာ မမလှိုင်က တံခါး လာဖွင့်ပေးရင်း...

မေ့ထားလိုက်ရေ... ပေါ်တော်မူကြီးတွေ ဘယ်က မျက်စိလည်
အခြေလဲ မသိဘူး မေမေ”

လွဲလိုက်တဲ့ ၁ အမေက အတွင်းဘက်က ထွက်လာပြီး...
တွေကို ပြောကလည်းကွာ... မင်းတို့သူငယ်ချင်း မရှိတော့

“ဘာလို့၊ မင်းတို့ကို မြင်တော့ ငါ့သားလေးကို

“မင်းဒဲ”

“ဘယ် တစ်ဝေဝေနဲ့ ပြောလာတော့ မမလှိုင်က

“ချမ်းမြေ့နဲ့...

ချမ်းမြေ့... ဒါတွေ မပြောပါနဲ့၊ သူတို့ အနေခက်ကြ
တစ်ရက်ကို ဘာဘဲ နေကြဦးမယ်”

“ဟာ... လာမှာပါ မမလှိုင်ရာ”

“နင့်ကိုမြင်တော့ ငါယုဝါကို သတိရလိုက်တာဟယ်၊
နင် သူနဲ့ ထပ်မတွေ့တော့ဘူးလား မောင်လင်း၊ နင့်သတင်းတွေ
ငါ ကြားပါတယ်နော်”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွား
တာကို မြင်တော့ မမလှိုင်က...

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဟယ်၊ ဟဲ့... နင်တို့ ထမင်း
စားပြီးမှ ပြန်ကြနော်”

“ဟာ... စားရမှာပေါ့ မမလှိုင်၊ စိတ်ချ... စားပြီးမှပြန်မှာ၊
မစားဘဲနဲ့ပြန်တာ ထုံးစံမရှိဘူး”

“အေးပါ... မစားနိုင်လို့ကတော့ တုတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး
စားခိုင်းမှာ”

မမလှိုင် အပြောကြောင့် ရယ်မိကြပါသည်။

“မမလှိုင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုကောင့်အခန်းမှာပဲ သွားနေ
လိုက်တော့မယ်”

“သွား မောင်လေး၊ ပြင်ဆင်ပြီးမှပဲ တက်ခေါ်လိုက်မယ်”
ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ် တက်ကာ ရန်နိုင် အခန်းဆီ
သွားသည်။

ရန်နိုင်အခန်း ရောက်တော့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ
အထဲဝင်မိကြသည်။

ရန်နိုင် ရှိစဉ်ကအတိုင်း မပြောင်းမလဲ ပြင်ဆင်ထားတာ တွေတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရင်ထဲ နှင့်စရာ။

(မိုးခါးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်း ငါ့ကို အပြစ်တင်နေမလား ရန်နိုင်။)

အခန်းထဲ ရောက်တော့ မတိုင်ပင်ရဘဲ ဘယ်သူမှ စကားမဆိုကြ။

အောင်အောင်ဦးက ရန်နိုင် အိပ်ရာပေါ်လှဲသည်။

ဘိုဘိုက နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ သင်္ကြန်မှာ ရေစိုတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ဂျစ်ကားနောက်ခံထားကာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံအကြီးကြီးကို ငေးကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဒီကောင့် စာရေးစားပွဲရှေ့ကုန်မှာ ထိုင်ပြီး မှန်ပေါင်သေးလေးနဲ့ တင်ထားတဲ့ ဒီကောင့်ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့် နေမိသည်။

(မင်းကတော့ အပြစ်ကင်းကင်းနဲ့ရယ်မောနေမယ် ရန်နိုင်၊ ငါနဲ့ မင်းက မိုးခါးရဲ့ ဝဋ်ကြွေးအကျဉ်းသားတွေဆိုတာ အခုမှ သေချာသိနေခဲ့ရပါပြီကွာ။)

ဓာတ်ပုံစတန်းလေးကို ပြန်ချထားရင်း စာကြည့်စားပွဲ ပေါ်က စာအုပ်တွေ လာလှန်မိသည်။

ဒီကောင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို တွေ့တော့ ကောက်လှန် လှောမိသည်။

နေ့စွဲအလိုက် ရေးထိုးထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ။

ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းတွေ ရေးထားတာလည်း ပါတယ်။ အများဆုံးကတော့ မိုးခါးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက် တွေပေါ့။

နေ့စွဲ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုရဲ့ အောက်မှာ...

(မိုးခါး ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်ဘူး ဆိုတာ ကိုယ်သိပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးခါးရယ်၊ မိုးခါး မချစ်ပေမယ့် မိုးခါးရဲ့ အနီးဆုံးမှာ သံယောဇဉ်တစ်ခုနဲ့ နေခွင့်ရရင်ပဲ ကျေနပ်နိုင်ပါ တယ်)

ဒီစာသားတွေ ဖတ်မိတော့ ရန်နိုင်ကို ကျွန်တော် သနားသွားခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ် နေ့စွဲတစ်ခု အောက်မှာ...

(ယုဝနဲ့ သံလွင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း သူတို့နဲ့ အတူ ကြည့်နူးခဲ့ရပါတယ်။ ယုဝက သံလွင်ကို တော်တော် ချစ်တာပါ။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းအတွက် ယုဝကို ကျေးဇူးတင်မိ သည်။ ယုဝဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ညီမလေးအရင်း တစ်ယောက်လိုပါပဲ။)

ယုဝ၊ အပေါ်ထားတဲ့ ဒီကောင်ရဲ့ ခံစားချက်တွေ။

စာရွက်တွေ ထပ်လှန်မိသည်။

“ဟင်...”

စာကြောင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါတယ်။

(ယုဝါ ညီမလေး မင်း မဂိုဗိုနဲ့ကွာ၊ မင်းသိသံတွေကို ငါ မကြားရက်ခဲ့တာ တကယ်ပါ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှဟာ မင်းအပြစ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ယုဝါကတော့ ပြောတယ်။ ဒီကိစ္စတွေကို ကိုကို မသိပါစေနဲ့တဲ့၊ ငါ မင်းကို ဘယ်လို ပြောထွက်မှာလဲ သံလွင်။)

နေ့စွဲကို ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်တော့ ဒီကောင် ဆုံးသည့်နေ့စွဲ။

ဒီကောင်အကျင့်ကို ကျွန်တော် သိတာကြောင့် စာရွက် အပေါ်ထောင့်က စာရေးတဲ့ အချိန်ကာလကို ကြည့်မိသည်။

AM ၁၁:၃၅ တဲ့။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အံ့အားသင့်ပုံတွေကြောင့် ဘိုဘိုက မေးလာ ပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သံလွင်”

“ဟေ့ကောင်... ရန်နိုင် ဆုံးတာ ဘယ်အချိန်လဲ”
ဘိုဘိုက စဉ်းစားနေစဉ် အောင်အောင်ဦးက ဝင်ပြော သည်။

“ညရစ်နာရီ ငလင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ... လာကြည့်စမ်း”

ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်နား ပိုင်းလာပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်ထောက်ပြရာ မှတ်တမ်းစာပိုဒ်ကို ကြည့်ပြီး...

“ဟာ... ဘာတွေဖြစ်ဟာလဲ”

စာအုပ်ထောင့်က နာရီဇယားကို ဒီကောင်တွေ ကြည့် သည်။ နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး ကိုယ့် နေရာ ကိုယ်ပြန်နေကာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငြိမ်သက်နေ ခဲ့ကြသည်။

“မင်း ရန်နိုင်အပေါ် ဘယ်လိုထင်လဲ သံလွင်”

“ငါ မသိဘူး ဘိုဘို”

“ငါတို့မသိတဲ့ ကိစ္စတွေ အဲဒီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဖြစ်သွားကြတာ သေချာတယ်နော်၊ ငါတို့ ဒီကိစ္စကို သိအောင် ချီးစားမှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ဧဝုလည် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေ ခေါင်းထဲမှာ ညှပ်ကျပ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာ သိဖို့ ဘယ်က အစ၊ရှာ ဆုတ်ရမယ် မသိခဲ့။

“မင်း ယုဝါကိုတွေ့ရင် အဖြေသိရပြီ သံလွင်”

(သားလေးရယ်...မင်း ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ဖုံးကွယ် စားရတာလဲကွာ...)

ခဏကြာတော့ မမလှိုင်က တံခါးလာခေါက်ကာ ထမင်း စားကြဖို့ လာပြောသည်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ရင်ထဲကို ပုတ္တောတွေ လာပစ်ထည့်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထဲမှာ ဒီအကြောင်း အရာဟာ အမြဲရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်က အစ၊ ရှာထုတ်ရမယ် မသိမှန်း သိခဲ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းကြဖို့ဆိုတာ အခက်အခဲ ရှိခဲ့တာပေါ့။

ဖူးဖူးကို ယုဝါရဲ့ လိပ်စာကို မေးကြည့်တော့လည်း မသိဘူးလို့ ငြင်းဆန်ခဲ့ပါတယ်။ လားရှိုးတို့၊ တောင်ကြီးတို့မှာ ရှိတဲ့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကို ယုဝါရဲ့နာမည် ပြော ပြပြီး စုံစမ်းခိုင်းတော့လည်း အကြောင်းပြန်ကြားချက် မကြားရ သေးပါ။

မိုးခါးခါးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နေ့စဉ် တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ မိုးခါးဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့မှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်နှာ တစ်ချက်မညှိအောင် သူ့ရဲ့အလိုက်သိမှုနဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်အောင် သိပ်ကို ဂရုစိုက်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာခဲ့ ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ‘လင်း’လို့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

“မိုးခါး လင်းနဲ့ အဲမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်ပြီ လင်းရယ်”

ကျွန်တော်က မိုးခါးကို မရည်ရွယ်ဘဲ နှစ်သိမ့်မိခဲ့တယ် ထင်တယ်။

“စိတ်ချပါ... မိုးခါးရယ်၊ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော့် အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း နှစ်ခုလုံး ဟာ သူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို သိခဲ့ကြပါတယ်။

အတွဲညီတယ်၊ လိုက်ဖက်ကြတယ် ပြောတတ်ကြတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်နဲ့ မိုးခါး စုပါမတ်ကက် တစ်ခုကို သွားကြတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် ဝယ်ပြီးသားပစ္စည်းတွေထည့်တဲ့ တွန်းလှည်းလေးကို တွန်းလာရင်း ပစ္စည်း အမျိုးအစားကြည့် လိုက်၊ လက်တွန်းခြင်းထဲ ထည့်လိုက်ပေါ့။

ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ် ပစ္စည်းတွေကို ရွေးနေရင်း အမှတ် မထင် ဟိုးအဝေးက အရိပ်ကလေး တစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့မိခဲ့တယ်။

“ဟင်...”

(သားလေးနဲ့ တော်တော်တူတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်။)

ကျွန်တော်လည်း မိုးခါးကို မပြောမဆိုနဲ့ တစ်ကွေ့တစ်ဖက် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တဲ့ အရိပ်ကလေးရှိရာဆီ အမြန်သွားခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကျွန်တော် ခုနမြင်ရတဲ့ အရိပ်ကလေးဟာ လုံးဝ ရှာမရအောင် အစ၊အနု ပျောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် မိုးခါးဆီ ပြန်လှည့်လာတော့ မိုးခါးက မေးပါတယ်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ အသိတစ်ယောက် တွေ့လို့”
“ဪ...”

သူမက ထပ်မမေးတော့။ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီးပြီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ကောင်တာဆီ တွန်းလှည်းလေးကို တွန်းလာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် ဘိုဘိုနဲ့တွေ့တော့ ယုဝါလို့ထင်ရတဲ့ ကောင်မလေး အကြောင်းကို ပြောပြမိခဲ့တယ်။ ဘိုဘိုက ဓာတ်ပုံတချို့ကို ထုတ်ပြတယ်။

“ဒါက လားရှိုးက ကိုအောင်သန်းနဲ့ လွင်မင်းတို့ဆီက အဲဒီမှာရှိတဲ့ ယုဝါဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သုံးယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ”
ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်တော့ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်။

“ဒါက စိုင်းလေးနဲ့ ထွန်းထွန်းတို့ ပို့လိုက်တဲ့ ယုဝါတွေပဲ”
ဒီဓာတ်ပုံတွေလည်း မဟုတ်ကြ။ စဉ်းစားနေမိကြရင်းက ဘိုဘိုက ပြောလာပါတယ်။

“တောင်ကြီးနဲ့ လားရှိုး ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”
“မင်းမေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က...”

ဘိုဘိုက အလေးအနက် စဉ်းစားနေရင်းက...

“မင်းကို တမင် လွှဲပြောနေတာလား။ ဥပမာ... မင်း ယုဝါကို စူပါမတ်ကက်မှာ ယုဝါလိုလို တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ မင်းတွေ့ခဲ့တာဟာ တကယ်ဖြစ်နေရင်ရော့ ငါ ဆိုလိုတာက ကကွာ ယုဝါ တမင် မင်းကို ဟိုးအဝေးကြီးကို လွှဲပြောထားပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိနေတယ် ဆိုရင်...”

“ဖြောက်...”

အောင်အောင်က လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးသည်။
“ဟုတ်တယ်... သူ ဒီကနေ ဘယ်မှသွားမှာမဟုတ်ဘူး”
ကျွန်တော် ယုဝါကို အမြန်ဆုံးတွေ့မှ ဖြစ်မည်။ ပြဿနာကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်ရမည်။

မင်းက ပုန်းတဲ့သူ သားလေး...
ကိုယ်က ရှာဖွေရမယ့်သူ...

“ကိုလင်းကို ဖူးဖူး စကားပြောစရာ ရှိတယ်”

ဖိုင်းတွဲကို သူ စစ်ဆေးနေရင်းက ဖူးဖူးစကားကြောင့်...

“နင်ကလည်းဟာ... မောင်နှမ အချင်းချင်းကို စကား ပလ္လင်ခံ နေရသေးတယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်မော နောက်ပြောင်ကာ ပြောပေမယ့် ဖူးဖူးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့...

“အခု ဖူးဖူး ပြောမှာက ယုဝါအကြောင်း”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။

“အမှန်က မိယုက ညီမလေးကို မပြောဖို့ ကတိတောင်း ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုလင်းကို ကြည့်ပြီး ဖူးဖူး သနားလာ တယ်၊ ပြီးတော့ ယုဝါ ပြောတာ အဟုတ်လားဆိုတာ ဖူးဖူး လည်း သံသယ ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“ဘာလဲ... ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ဖူးဖူးက စာအိတ်မာမာ တစ်ခုကို ကမ်းပေးသည်။

စာအိတ်ပေါ်မှာ ယုဝါသို့...လို့ စာရေးထားတယ်။

စာအိတ်ကို ကျွန်တော်ဖွင့်တော့ စားပွဲပေါ်ကို ဓာတ်ပုံ တွေ ကျလာခဲ့တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး...

“ဟာ...”

ကျွန်တော် မထင်မှတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ။ ဘယ်အချိန် ကလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ချမ်းမြေ့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင် စကားပြောနေကြပုံ၊ ကျွန်တော် ချမ်းမြေ့ကို အုပ်မိုး ဖက်တွယ် ထားပုံ၊ ကျွန်တော် ချမ်းမြေ့ခါးကို ဖက်ထားပုံတွေ။

“ပြဿနာရဲ့အစက ဒီဓာတ်ပုံတွေပဲ ကိုလင်း၊ ကိုလင်းနဲ့ ချမ်းမြေ့ ပြတ်သွားကြပြီဆို၊ ယုဝါ အဲဒီမှာ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲခဲ့တယ်”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေ တာလဲ”

“ဒီဓာတ်ပုံတွေက သက်သေပဲလေ ကိုလင်း”

“ငါပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးဟာ”

ကျွန်တော် ဖူးဖူးကို ရှင်းပြခဲ့ရတယ်။ မန္တလေး မသွားမီ ကျွန်တော်နဲ့ ချမ်းမြေ့ ဆုံတွေ့ပုံ၊ ချမ်းမြေ့ကို ကားပေါ် တင်ပေးပြီး တစ်ဖက် ကားလမ်းမှာ သွားလေးကို တွေ့ခဲ့ပုံ၊ နောက် မန္တလေးသွားမယ့်နေ့မှာ ချမ်းမြေ့ခေါ်လို့ အဲဒီဟိုတယ်မှာ သူနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အရှုပ်အရှင်ကို သွားဖြေရှင်းခဲ့ ကြတာ၊ အဲဒီလူက တစ်ပတ်ရှိက်သွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေ ကျွန်တော် ရှင်းပြခဲ့ရတယ်။

ဓာတ်ပုံထဲက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို လည်း ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

“ဟာ...ဒါဆို ကိုလင်းနဲ့ မိယုကြားမှာ ခလောက်ဆန်တဲ့ လူ ရှိနေပြီနော်၊ အဲဒါ... ဘယ်သူလဲ”

“ဟုတ်တယ်... သိပ်ကို သေချာနေပြီ”

ဖူးဖူးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပုံနဲ့...

“နေဦး... ဖူးဖူး မှတ်မိပြီ...၊ ကိုလင်းကို ချမ်းမြေ့ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်တော့ ဖူးဖူးလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မိယုတို့ ဆိုင်ကို သွားခဲ့တယ်၊ မိယုနဲ့ စကားပြောနေကြရင်း ဖုန်း မြည်လာတယ်၊ အဲဒီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် နားထောင်ပြီး ကတည်းက ဖူးဖူး ကိုတောင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ အောက်ကို အမြန်ဆင်းသွားတာ ကိုလင်း”

“နင်ပြောတာ တကယ်လား”

“တကယ်ပြောတာပါဆို၊ ဒီကိစ္စက ညာနေရမှာလား”

“တောက်... ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ”

“သိပ်လည်း ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့တော့၊ ဖူးဖူးလည်း မိယု ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ရအောင် စုံစမ်းပေးပါမယ်၊ အဲဒီနေ့က ဖူးဖူးကို ဒီဇာတ်ပုံတွေပေးပြီး ကိုလင်းကို မပြောဖို့ မှာထားတယ်၊ ကိုလင်းဘက်က ဖွင့်မပြောမချင်း သူ ကြိတ်မှိတ် မြို့သိပ်နေ မယ်တဲ့”

“နင် အစောကြီးကတည်းက ငါ့ကို ပြောပါလား”

“ဟာ... အဲဒီတုန်းက ကိုလင်းကို ညီမလေး အရမ်း စိတ်ဆိုးတာပေါ့၊ ယုဝါကိုလည်း ကတိပေးထားတော့ ပြောချင် ပေမယ့် ပြောလို့မှ မရတာ”

မြို့သိပ် ကြိတ်မှိတ်နေရတဲ့ သားလေးရဲ့ ဝေဒနာကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

ဒဏ်ရာရပြီး ဒဏ်ရာ မရှိမှန်း ဟန်ဆောင်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိန်းကလေး...။

“ဟာ... တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပဲကွာ၊ ယုတ်မာလိုက် တာ”

“ဒါ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူး သံလွင်... မင်းကို အကွက်စေ့စေ့ လုပ်ကြံတာ”

ဒီကောင်တွေလည်း တော်တော် ဒေါသဖြစ်နေပါတယ်၊

“ခက်တာက ချမ်းမြေ့က လစ်သွားပြီ၊ ချမ်းမြေ့ ရှိရင် လည်း အကောင်းသား၊ ချမ်းမြေ့ကိုယ်တိုင် ယုဝါကို ရှင်ဖြူရင် ပြီးရော”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ဘိုဘိုက...

“အဲဒီအတွက် မပူနဲ့၊ ချမ်းမြေ့နေတဲ့နေရာ ငါ သိတယ်၊ သူ့အိမ်သွားပြီး ဟိုက ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းပြီး ယူဝါကို ဆက်သွယ်ခိုင်းလိုက်၊ ဟုတ်လား...”

“နောက်တစ်ခုက ကိုကိုလတ်...၊ သူ့ဆီက ငါတို့ သတင်းတွေ ရနိုင်တယ်၊ သူ့ဆီကို မင်းသွား၊ ဟုတ်လား...၊ မင်း သူနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြည့်...”

အောင်က ငါ့ဦးနှိုး ဘိုဘိုက အစီအစဉ် စ၊ ဆွဲသည်။ ဘိုဘိုက ထပ်မံ ဖြန်တယ်။

“ငါ မိုးခါးကို သံသယရှိချင်ပြီ သံလွင်...”

“ငါလည်း အဲဒါ ပြောမလို့...”

ဒီကောင် နှစ်ကောင်ရဲ့ စကားကို ကျွန်တော် လက်ခံ သည်။

“ငါလည်း အဲဒါတွေ့နေတာ... ငါ့ဆီဝင်လာတဲ့ ပုံစံက သိပ်မရိုးသားဘူးလို့ အခုမှ တွေးမိတယ်လေ... အရမ်းလည်း လွယ်နေတယ် ထင်စရာ...”

“ငါတို့ ရင်ဆိုင်ရမှာက ပြဿနာ နှစ်ခုနော်...၊ မင်းနဲ့ ယူဝါရဲ့ ပြဿနာ၊ နောက်တစ်ခုက... ရန်နိုင်နဲ့ ယူဝါရဲ့ ပြဿနာ”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ် ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီ ပြဿနာနှစ်ခုက အဆက်အစပ်ရော မရှိနိုင်ဘူး လား...”

“ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့...၊ သံလွင်ပြောမှ ငါ သိတယ်၊ မိတယ်၊ အဲဒါပဲကွ...တစ်ယောက်တည်း ပြဿနာကို ဖြေရှင်း ရတာထက်စာရင် အားလုံး ဝိုင်းစဉ်းစားတော့ ပိုအကွက်မြင် တယ်ဆိုတာ မှန်တာပဲ...”

အောင်အောင်ဦးကတော့ ပြောပါတယ်။

“မင်း ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးကို ခု ခါးကို မင်း လုံးဝ မပြောမိစေနဲ့ ဟုတ်လား... အားလုံးသိရတာမှ မင်း ပြောသင့် ဆုံးဖြတ်သင့်တာကို ဆုံးဖြတ်၊ ဟုတ်လား သံလွင်...”

“စိတ်ချပါ...အခုတော့ ဟန်ဆောင်ဇာတ်ရုပ်နဲ့ပဲ သရုပ် ပီအောင် နေပြရမယ်လေ...”

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ တွေးမရအောင် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေတဲ့ ငါ့နလုံးသား ကံကြမ္မာကွ ယတြာချေမရှ၊ ဇာတ်ရိုက် ဇာတ်ဆင် လုပ်လို့မရအောင် အရမ်းကြမ်းတမ်းနေတာ ဘယ်သူ ကြောင့်လို့ အပြစ်ပြောလို့ မရအောင်ဘဲနော်...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ တွေးဆဆ စကားကြောင့် ဘိုဘိုက ပြော လာပါတယ်။

“တစ်နေ့တော့ အားလုံးပြီးသွားမှာပဲ၊ ပွဲပြီးမှီလည်း သိပ်အချိန်ကျန်တော့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်မလျော့နဲ့ သံလွင်”

“စိတ်ကတော့ မလျော့ပါဘူး၊ နှလုံးသားကတော့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျချင်နေပြီ”

သူတို့နဲ့ စကားပြောပြီး အပြန်လမ်း တစ်လျှောက် မေ့ပျောက်ခွင့် မရှိတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ကျွန်တော့် ချစ်သူလေးကို တမ်းတမ်းတတ လွမ်းခဲ့ရပါတယ်။

ဝေးကွာခြင်း သွေးပူတွေနဲ့ ရင်ဆူအောင် လွမ်းလို့ ကိုယ့်နှလုံးသားက ‘ဖြောက်’ခနဲ ကျိုးသွားချင်စရာပါ ချစ်သူ။ ချစ်တဲ့ သားလေးရေ...

တစ်နေ့မှာ မင်းနဲ့ ငါ ဝေးကွာသွားကြမယ်လို့ ဘယ်လို ထင်ရက်မှာလဲ...

တစ်နေ့မှာ ခန္ဓာရင်အိမ်အောက်မှာ အပ်ဖျား တစ်ထောက် စာ မကျန်အောင် အလွမ်းတွေ ပြည့်နေမှာ ဘယ်သူထင်မှာလဲ။

တကယ်တမ်းဆို သူနဲ့ ကျွန်တော် စတွေ့ဖူးတဲ့ လိုင်း ကားကြီးကိုလည်း လွမ်းတယ်။

ကွမ်းတံတွေတွေ ပေကျံလို့ ရေလောင်း ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ရေခွက်ကလေးကအစ ချစ်သူတွေ စပြစ်ဖို့ ခူယားကောင်တွေ ခုန်ဆင်းလို့ ယားယံနေတဲ့ ကုတ်သား ဖြူဖြူလေးကိုလည်း လွမ်းတယ်။ လွမ်းစရာရှိလို့ လွမ်းမိတာပါ ချစ်တဲ့ယုဝါ...။

“အခုနောက်ပိုင်း ကြည့်ရတာ လင်းပုံစံက တစ်မျိုးပဲ၊ အာဖြစ်နေတာလဲ”

အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က လရိပ် နေရိပ် အလင်း အမှောင်ကို ကျမ်းစာတစ်အုပ်လို အကောင်း ဆုံး ဖတ်တတ်တဲ့ သူမကြောင့် ကျွန်တော် သူမကို ငေးမော ဖြည့်မိသည်။

အလှဆုံးအရာတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သူမ မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်း အားလုံးဟာ တကယ်တမ်း လေ့လာကြည့် တော့ ခူးထောက် ဦးညွှတ်ချင်စရာ ကောင်းအောင် လှပခဲ့တာ သေချာပါတယ်။

“အလုပ်ပင်ပန်းလို့ပါ... သား...အဲ...”

စကားပြော မှားသွားတော့ သူမ ပျက်ခနဲ မော့ကြည့် သည်။

သူမ မျက်လုံးထဲမှာ ချက်ချင်း တိမ်ညိုတွေ အုံ့ဆိုင်း သွားတယ်။

ကျွန်တော် သူမကို ညင်သာစွာ သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း...

“ဆောရီးနော်... မိုးခါး”

“ရပါတယ်”

သူမက အသံတိမ်တိမ်နဲ့ ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ဆက် ပြောပါတယ်။

“လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က စပြီးချစ်ရတာ တော်တော် ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ အခုမှပဲ မိုးခါး သဘောပေါက်တော့တယ် လင်းရယ်”

နောင်တနဲ့ အသိကို ဆက်နွယ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ဆိုရင်း သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လောင်မီး တိုက်နေတဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မနိုင်မနင်း ထမ်းပိုးထားခဲ့ရပါပြီ မိုးခါး ရယ်လို့ ပြောလိုက်ချင်သည်။

ရှန်ပူရနဲ့ မာနတောက်တောက်နဲ့ လင်းမြနေအောင်လှတဲ့ သူမရဲ့အလှ... ဒါတွေဟာ အချစ်နဲ့ မသက်ဆိုင်စွာ သီးသန့်စီ ခွဲထွက်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိခဲ့ပါပြီ။

“လင်းသာ မိုးခါးကို ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် မိုးခါး ရှားသွား နိုင်လား၊ သေသွားနိုင်လား ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အခါခါ မေးကြည့်ဖူးတယ်၊ အဲဒီစကားဟာ အပိုစကား မဟုတ်ဘူး လင်း...”

“ကျွန်တော် ထားခဲ့မယ်လို့ရော မိုးခါး၊ ထင်နေလား”
ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးမိသည်။ ကျွန်တော် စကားကြောင့် သူမက အတည်ပြောနေတာလား၊ နောက် ပြောင်ပြီး ပြောနေတာလား ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကျွန်တော်ကို တန်ပြန်ကြည့်တယ်။

နောက်တော့ သူမ သက်ပြင်းချပါတယ်။

အမြဲတမ်း ထိုင်နေကျ ဒီနေရာမှာ အမြဲတမ်း တိုက်ခတ် နေတဲ့ လေပြေ၊ ဒီနေ့ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲနေသလို ခံစား ရတယ်။

လေပြေကတော့ မနေ့က လေပြေတွေ မဟုတ်တာတော့ သေချာပါတယ်။ ကောင်းကင်က ညနေစောင်းကို သရုပ်ပြ တယ်။

ကိုယ့်ချစ်သူလို့ ယူဆခွင့်မရှိတဲ့ အခြားတစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲထားပြီး ကိုယ့်ချစ်သူကို လွမ်းနေရတဲ့ မပြတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနေတာ ယုဝါ သိပါ့မလား...

-0-

ဘဝတစ်ခုလုံး ထမ်းပို့ပြီး

ခြေရာထန် ခရီးဆက်

ဘယ်အရပ်မှာ သူ နေပါသလဲ။

ရွှေသမင်စာပေ

အခန်း (၃)

ရှေ့ကကား မောင်းထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မသိမသာ ကပ်လိုက်လာပါတယ်။

သားလေးရဲ့ အစ်ကိုက သူ့နောက်က ကျွန်တော် လိုက်လာတာ သိမယ် မထင်ဘူး။ သားလေး ပြောတဲ့အရဆိုရင် ဒါ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်ရသည်။

မီးပွိုင့်တစ်ခု မိရုံကလွဲလို့ ဘာပြဿနာမှမရှိပါ။ ဒီလိုနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် မောင်းလို့အပြီးမှာ အိမ်ရာတစ်ခုထဲကို မောင်းဝင်သွားခဲ့တယ်။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ကား ခြံတစ်ခြံ ဝင်သွားပြီး ကျွန်တော်ကတော့ ခြံနံပါတ်ကို မှတ်ထားကာ တစ်ဖက်လမ်း ကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

နောက်တစ်ရက် မနက်နိုးနိုးချင်း ကားကို လမ်းမကြီးပေါ် ရပ်ကာ ကျွန်တော် ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမတို့ခြံရဲ့

ရွှေသမင်စာပေ

ခပ်လှမ်းလှမ်း အုတ်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူ့အစ်ကို ထွက်လာတာ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ သူ့အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သွားပါတယ်။ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် အပြင်ခဏ ထွက်စားတာကလွဲလို့ ကျွန်တော် ညနေ ငါးနာရီအထိ ဒီနေရာက တစ်ရွေ့မှ မခွာခဲ့ပါဘူး။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ကြာလာတော့ ဖေဖေက အလုပ်ကို မလာဘဲ ပျက်ကွက်ခြင်းကြောင့် ဆူပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဖေဖေတင် မကပါ။ မိုးခါးကလည်း လာတိုင်းမတွေ့၍ “လင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ” လို့ မေးလာပါတယ်။

သုံးရက် မြောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဆီကို ကျွန်တော် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ညှဉ်သည်တစ်ခု ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒါက သားရဲ အစ်ကိုသုံးယောက်ပါ။ ကျွန်တော် အုတ်ခုံပေါ် ထိုင်ကာ ခဏတာအချိန်လေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သားရဲ အစ်ကိုသုံးယောက်က ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အစ်ကို အကြီးဆုံးဖြစ်ဟန် တူသူက ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ အုတ်ခုံကို ခြေထောက်တစ်ဖက် တင်ရင်း...

“ညီလေးနာမည် လင်းသံလွင်လား”

နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ရင်း သက်ပြင်းချမယ် အလုပ်မှာ နောက်တစ်ယောက်က ကျွန်တော် မထနိုင်အောင် ပခုံးကို ဖိထား၏။

ဒါကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်နာမည် လင်းသံလွင်”

စကားအဆုံးမှာ အလယ်က တစ်ယောက်က...

“မင်း ငါ့ညီမနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်...”

စကားဆက်ခွင့်မပေး။

“မင်း မရှက်ဘူးလား လင်းသံလွင်၊ မင်းမှာလဲ စေ့စပ်ထားတဲ့ချစ်သူ ရှိနေတဲ့ဟာကွာ၊ ငါ့ညီမလေးလည်း မင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပြီ၊ မင်းက ငါ့ထက် အငယ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော် သားနဲ့ အမြန်တွေ့ရဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟာကွာ...”

“ဖြောင်း...”

“ဟေ့ကောင်တွေ... မလုပ်နဲ့...”

“ခွပ်...”

“အ...”

ကျွန်တော် နှာခေါင်းမှာ သွေးတွေ စွန်းပေသွားသလို လူလည်း ချာချာလည် မူးနောက်သွားသည်။

အုတ်ခုံပေါ်မှ မြက်ခင်းပေါ် လွင့်ကျသွားတဲ့ အရှိန်က ဘယ်ဘက်လက်မောင်းနဲ့ နံရိုးတစောင်းအတိုင်း နာကျင်သလို ခံစားရသည်။

အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်သူက စိတ်မသက်သာလို ကြည့်သည်။ အငယ် နှစ်ယောက်က သွေးဆာနေတဲ့ ဒေါသတွေနဲ့ ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် အားယူကာ ပြန်ထသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က အမှားအယွင်း ရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ အချစ်နဲ့ သားကို ချစ်မိတာတော့ သေချာပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဘယ်လောက်ဆုံးရှုံးမှုတွေ ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ အစ်ကို”

“ဟာကွာ...ဒီကောင်...”

“ဟေ့ကောင်... တော်စမ်း...”

တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားကာ ကျွန်တော့်ဆီ ဒုတိယအကြိမ် ရန်ပွဲကို ထပ်မံဖန်တီးမည်အလုပ် အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်သူက ဆွဲထားကာ ဟန့်သည်။

“ကဲ... ညီလေး... မင်းလည်း ပြန်တော့၊ မင်းဘက်က စစ်မှန်တဲ့ အချစ်ရှိခဲ့ရင် မင်းတို့ချင်း ပြေလည်မှာပါ။ အခုတော့ ညီမလေးလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... ကိုကြီးကလဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်းတို့ ခြံထဲဝင်”

အငယ်နှစ်ကောင်က ပေစောင်း ပေစောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ခြံထဲဝင်သွားသည်။

“ကဲ... လာ... ညီလေး”

“ဘယ်လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးသည်။

“မင်းကို အစ်ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ စိတ်ချပါ... ကျွန်တော် အမှုမဖွင့်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ထိုအစ်ကိုကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“မင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာ ငါ့ညီတွေပါကွာ၊ တကယ်အမှုဖြစ်လည်း မင်းရှေ့မှာတင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ကျေကျေနပ်နပ်

အဖြစ်ကို ခံပါမယ်၊ အခု မင်းကို စေတနာအပြည့် အစ်ကို သက်သက်ကူညီတာ၊ လာပါ... ပေး...မင်းကားသော့”

ကျွန်တော် ကားသော့ကို ထိုအစ်ကိုကြီးကို ပေးလိုက် သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကိုကြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်ကာ မနီး မဝေးက ခြံကိုသွားသည်။ ခြံတံခါးကို ခလုတ်နှိပ်တော့ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပါတယ်။

ပြီးတော့ ချောင်းကြည့်ပေါက်က လှမ်းကြည့်ပြီး ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးပါတယ်။

“သီရိ ရှိတယ်မဟုတ်လား ဒေါ်ချစ်”

“ရှိတယ် မောင်မင်းနိုင်”

ကားကို တိုက်ပုလေးရှေ့အထိ မောင်းဝင်လာပါတယ်။

“ဆင်း... ညီလေး”

ကျွန်တော်ရော သူပါ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ အိမ် ထဲက အသက်သုံးဆယ်စွန်းကာစ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာ ပါတယ်။ ကျက်သရေရှိကာ တည်ငြိမ် အေးချမ်းတဲ့ အလှနဲ့ ထိုအစ်မကြီးက...

“ကိုမင်း... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ပြီးရင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါမယ်၊ သူ့ကို ဆေးထည့်ဖို့ သီရိ စီစဉ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုမင်း”

မြန်ဆန် သွက်လက်စွာဖြင့် ဒေါ်ချစ်လို့ အမည်ရတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို မသိရိက အမြန်ဆုံး စီစဉ်စရာရှိတာကို စီစဉ် ခိုင်းသည်။

“ဒီနေ့ သီရိ ဂျူတီအော့စ် ဆိုတာ ကိုမင်းသိလို့ ဒီကိုပဲ လာခဲ့လိုက်တာ”

ဒဏ်ရာကို ဆေးကာ ဆေးထည့်ပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ ကိုမင်းနိုင်က မသိရိကို အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြသည်။ မသိရိက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ကရုဏာသက်ဟန် ရှိသည်။

“ငါ့ညီကို အစ်ကို တစ်ခုပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို”

ကိုမင်းနိုင်က မသိရိကို ကြည့်သည်။ ကိုမင်းနိုင်က မသိရိကို တော်တော်ချစ်မြတ်နိုးဟန် ရှိသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ သီရိနဲ့က လူငယ် ဘဝကတည်းက ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကွ”

မသိရိက ခေါင်းငုံ့သည်။

“သီရိ အဖေနဲ့ အစ်ကိုအဖေနဲ့က လုံးဝ မတည့်ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်၊ အဲဒီလူကြီးတွေရဲ့ အငြိုးအမျက်ဟာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းစည်းရေးအတွက် အဓိက ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ သီရိအဖေနဲ့ အမေက နိုင်ငံခြားမှာ၊ သီရိကို သူတို့ မှီကိုခေါ်

ပေမယ့် သီရိက မလိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီအတွက် ကတိတစ်ခု ပေးခဲ့ရတယ် ငါ့ညီ”

“ဘယ်လိုကတိလဲ အစ်ကို”

နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်ဟန် ရှိသည်။ ကိုမင်းနိုင်ရဲ့ မျက်နှာ...

“သီရိနဲ့ လက်ထပ်မယ့် လူဟာ ကိုယ် မဖြစ်စေရပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိ”

“ဗျာ...”

ကာယကံရှင် မပြောနဲ့... ကျွန်တော်ပါ သူတို့အစား နာကျင်စေခဲ့ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြင်ပအသိုင်း အဝိုင်းက အရောင်ဆိုး ခြယ်လှယ်ကြိုးကိုင်ခွင့် ရှိသလားဆိုတဲ့ အတွေး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဝင်ရောက်လာပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ်တို့အဖြစ်နဲ့ ထပ်တူ ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ ကိုယ်ပြောတာ ငါ့ညီ၊ မင်း မသိသေးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ မသိသေးတဲ့ အချက်က မင်းနဲ့ ညီမလေးကို ဝေးကွာစေတာပဲ”

“ဘာလဲ အစ်ကို”

ကိုမင်းနိုင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုယ် ထပ်ပြောခွင့် မရှိတော့ဘူး။ မင်းဘက်ကသာ သေသေချာချာ စုံစမ်းပါ”

တွေဝေပုစ္ဆာတွေ ကျွန်တော် လျှောက်မယ့် လမ်းမှာ ရှောင်ကွင်းလို့ မရအောင် ပြန်ကြံနေခဲ့ပြီ။

မင်းနဲ့ နီးရဖို့ ဘေးသွားတွေ ကြက်ခြေခတ် ခင်းလို့ မလျှောက်ရဲအောင် အသံဆိုးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်လည်း ခေါင်းငုံ့လို့ တွန့်ဆုတ်သွားမယ့် အသိစိတ် ငါ့ကိုယ်မှာ အရိပ်တောင် ကပ်မထင်ခဲ့ပါဘူး ယုဝါ...။ ငါ ကြိုးစားပါ့မယ်။ တို့တစ်တွေရဲ့ ဒီပွဲက လောင်းကြေး ကြီးတယ်လေ။

“စိတ်ချပါ... အစ်ကို၊ ကျွန်တော် သားနဲ့ နီးစပ်ဖို့ အသက်နဲ့ထပ်တူ ကြိုးစားမှာပါ။ ကျွန်တော် သွားဦးမယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုကို လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“သွား... ညီလေး၊ အစ်ကို သီရိနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့”

“မသိရီ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

မသီရိက ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြပြီး...

“မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေပါစေကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ”

ကားကို ခြံထဲက မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကြောင့် အိမ်က စိတ်ပူစွာ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်က လူမှားပြီး ရန်ဖြစ်ခံခဲ့ရတာပါလို့ လိမ်ညှာ ရှင်းပြခဲ့သည်။

မိုးခါး ရောက်လာတော့ သူမရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်ကာ မျက်ရည်
ဝဲပုံကြောင့် ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်မှု ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘိုဘို တို့ကိုတော့ ကျွန်တော် အကြောင်းစုံ ပြောပြခဲ့
သည်။

“ကိုမင်းနိုင်က သဘောထား ပြည့်ဝသားပဲ”

ကျွန်တော်လည်း လက်ခံသည်။ အောင်အောင်ဦးက
တော့ ပြောပါတယ်။

“ကိုမင်းနိုင် မင်းအကြောင်းတွေကို တော်တော်များများ
သိထားတာပဲ၊ သူပြောတဲ့ အကြောင်းကို မင်း နောက်ထပ်
မေးကြည့်ပါလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

“သူ့ဆီကတော့ လုံးလုံးသိရဖို့တော့ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်
ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရ ကျပ်နေပါတယ်။

သားကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒက ရင်ထဲမှာ
မုန်တိုင်းတစ်ခုလို မွေ့နှောင့်နေပါတယ်။

“မိုးခါး သွားဦးမယ် လင်း”

“ပြန်တော့မလို့လား”

“မပြန်လို့မဖြစ်ဘူး လင်းရဲ့၊ ဝင်စရာလေးတစ်ခု ရှိသေး
တယ်”

မိုးခါးက နှုတ်ဆက်သည်။ ဖူးဖူးကတော့ မိုးခါးနဲ့
ဆက်ဆံရေး ခပ်တန်းတန်း။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ရန်စောင် စောင်းမြောင်းခြင်း မရှိကြပေမယ့် စိမ်းကား အေးစက်
တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ကျွန်တော် သတိထား
မိသည်။

“ကိုလင်း ထမင်းစားတော့မလား”

“စားမယ်လေ”

“ကိုလင်း စားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

အခုတစ်မျိုး ခုနတစ်မျိုး ပြောလာတဲ့ ဖူးဖူး စကားကြောင့်
ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်သည်။

ဖူးဖူးက ရယ်ရင်း...

“နောက်မှာ ဝင်လာတဲ့ လူတွေကို လှည့်ကြည့်ပါဦး
ကိုလင်းရဲ့”

ကျွန်တော် ဖူးဖူး စကားကြောင့် လည်ပြန် လှည့်ကြည့်
တော့ ဆောင့်ကြွား ဆောင့်ကြွားနဲ့ ဝင်လာတဲ့ ဘိုဘို၊ အောင်
အောင်ဦးနဲ့ ဂူခန်း။

“ဟ... ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည် လမ်းမှား လာတာလဲ”

“မရောက်တာကြာလို့ ဈေးပေါ် ပတ်ကြည့်ရင်း သူယောင် မယ်လေးတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာ၊ မထူး ပါဘူးကွာ ဆိုပြီး မင်းကို ညှဉ်းရအောင် ဆိုတဲ့အတွေးက ထပ်ရလာတယ်”

“ဪ... သိပ်ပေါင်းဖို့ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း တွေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တစ်အုပ်စုလုံး ရယ်ကြပါသည်။

“ကဲ...ဖူးဖူး၊ ကိုလင်း လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အပေါ် ထပ်က Snack Bar မှာ ရှိမယ်၊ အရေးကြီးရင် လာခေါ်လိုက်”

“သိပ်အရေးတကြီးကိစ္စ မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် ဖူးဖူးကို ပြောပြီး ဒီကောင်တွေနဲ့အတူ အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ စက်လှေကား ရှိရာကို လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ စက်လှေကားရှိရာကို အသွားမှာ ကိုမင်းနိုင်တို့ ဆိုင်ရှေ့က အဖြတ်မှာ ဘိုဘိုက ဆိုင်ကို ကျော်လွန်ပြီးမှ...

“ဟေ့ကောင်... ခဏနေဦး”

“ဘာလဲ...”

“ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့လား”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ဘာလဲ... သားကို တွေ့လို့လား”

“ဘယ်ကလာ အထဲမှာ ကိုမင်းနိုင်နဲ့ မိုးခါး စကား ပြောနေကြတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်တယ်ဟ”

“ဘိုဘိုရာ ဈေးရောင်းသူနဲ့ ဈေးဝယ်သူ စကားပြောတာ ဆန်းသလားဟ”

အောင်အောင်ဦးက အခုလို ဝင်ပြောတော့ ဘိုဘိုက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန် ရှိ၏။

“မဟုတ်ဘူး... ဈေးရောင်းသူ ဈေးဝယ်သူ စကား ပြောနေကြတဲ့ ပုံစံတွေ သူတို့မှာ မရှိဘူး”

“မင်းတို့ ခဏနေကြဦး”

ကျွန်တော် ဆိုင်ရဲ့ထောင့်အစွန်း မှန်ကာထားတဲ့ကြားက နေ အတွင်းကို ခေါင်းငဲ့ ကြည့်မိသည်။ ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြော နေတဲ့ မိုးခါးရဲ့ စကားတွေကို ကိုမင်းနိုင်က စိတ်ပျက်ဟန်ရှိတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုမင်းနိုင်က ပြော ပါတယ်။

အဲဒီအခါ မိုးခါးက နှုတ်မင်းကို တင်းတင်းကိုက်ရင်း ကိုမင်းနိုင်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ခုခုကို ပတ်သက်နေနိုင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မိပ်စားမိလာတယ်။ ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်း က ဟိုကောင်တွေဆီကို ပြန်လျှောက်လာပါတယ်။

“မင်းတို့ အချိန်ရတယ်နော်”

“ရတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပေါ်ထပ်က ဆိုင်မှာ မင်းတို့စောင့်နေ၊ ငါ ပြန်လာ
ခဲ့မယ်”

“မင်းက ဘယ်လဲ...”

အောင်အောင်ဦးက လှမ်းမေးတော့...

“ပြန်လာရင် အကြောင်းစုံ ပြောပြမယ်ကွာ”

ကျွန်တော် ကားပါကင်ထားရာ အစွန်ဆုံး ဘေးပေါက်ဆီ
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားပါကင်ထဲ ရောက်တော့ မိုးခါးရဲ့ ကားနားမှာ မှီရပ်
နေပါတယ်။ သိပ်ကြာအောင် မစောင့်လိုက်ရပါ။ မိုးခါးက
ဒေါသ အရှိန်မပြေသေးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူမကား ရှိရာဆီ
လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကားနားရောက်တော့ ကားရဲ့ တစ်ဖက်
အကွယ်ကန ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“မိုးခါး...”

သူမ ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့။
ကျွန်တော် သူမ မြင်သာအောင် လူလုံး ထွက်ပြန်လိုက်တယ်။

“ဟင်...”

သူမ မျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားပါတယ်။ တကယ့်
ခဏလေးပါ။

ရွှေသမင်စာပေ

ချက်ချင်း မျက်နှာကို ပြင်ဆင်လိုက်နိုင်ကာ ရယ်ရယ်
မောမောနဲ့...

“လင်းက ဒီမှာ ဘာကလုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း ပုံမှန်ပါပဲ။

“ဪ... အသိတစ်ယောက်ကို ကားဆီ လိုက်ပို့
ပေးရင်း မိုးခါးရဲ့ကား တွေ့တာနဲ့ မပြန်သေးဘူး ထင်လို့
လိုက်ရှာကြည့်နေတာ”

သူမက မသိမသာ မျက်ခုံး လှုပ်ခတ်သွားတယ်။

“လမ်းမှာ အသိတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်စကား ပြောနေလို့
လင်းရဲ့”

သိပ်ကို သေချာတဲ့ အဖြေလားလို့ သူမကို ကျွန်တော်
မေးကြည့်ချင်သည်။

မင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းပါတယ် မိုးခါးခါး။

“ခုန ဟိုဘက်နားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မိုးခါးနဲ့တူသလိုပဲ၊
တစ်ယောက်ကို တွေ့မိသေးတယ် ထင်တယ်”

သူမက ရယ်သံချိုချိုနဲ့...

“လင်းက မိုးခါးကို သိပ်စွဲလမ်းနေလို့ ထင်မှာပါ။ အဲဒီ
ဘက် မိုးခါး မရောက်ပါဘူး”

“အဲဒါတွေထားပါလေ၊ မိုးခါး သွားစရာတစ်ခုရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကဲ...သွားပြီ... ဘိုင်ဘိုင်”

ရွှေသမင်စာပေ

သူမက အမူအရာ မပျက်သလို ကျွန်တော်လည်း ဟန်ဆောင် ကောင်းခဲ့ရတာပေါ့။ သူမ ကားလေးထွက်သွားရာကို လက်ပိုက်ငေးကြည့်ရင်း သူမကား ကွယ်ပျောက်သွားပြီဆိုတော့မှ ပလာဇာထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ကိုမင်းနိုင် ဆိုင်ဆီရောက်တော့ စားပွဲတစ်လုံး ရှေ့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချရင်း ငေးငိုင်နေတဲ့ ကိုမင်းနိုင်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် သူ့ရှေ့ ရောက်တာတောင် ကိုမင်းနိုင် မသိပါ။

“အစ်ကို...”

ကျွန်တော့် အသံကြောင့် ကိုမင်းနိုင်က ဖြည်းဖြည်းစွာ မော့ကြည့်တယ်။

“ဪ... လင်းသံလွင်”

ကျွန်တော် သူ ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲရှေ့ကနံ့မှာပဲ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါတယ်။

“ဆို... ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော် တည့်တိုးပဲ မေးပါတယ်။

“အစ်ကိုနဲ့ မိုးခါး သိလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ ချက်ချင်းပြန်မပြောသေးပါ။ နောက်မှ ခေါင်းညိတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။

“သိတယ် ဆိုပါတော့”

“ဒီမေးခွန်းကို ပြေပေးတဲ့အတွက် သိပ်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ် အစ်ကို”

ဒီစကားလေး တစ်ခွန်း... ကျွန်တော် ကျေနပ်သွား ပါတယ်။ Snack Bar ထဲ ရောက်တော့ ဘိုဘိုက ဘယ်သွား တာလဲ၊ ဘာသွား လုပ်တာလဲ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခုနဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊ မေးခဲ့တာတွေကို ပြောပြတယ်။

“မင်း မေးသင့်ပါတယ်။ အခုဆို အဖြေထွက်မလာတာ တောင် အဖြေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်မှာ နေနေရတယ်လို့ ငါတော့ ခံစားရတာပဲ လင်း”

ဒီကောင့်စကားကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်နဲ့ အချစ် အံ့ဝှက်ထဲက အဖြေဟာ ထောင့်ချိုးတစ်ခုရဲ့ ဟိုဘက် သည်ဘက်မှာ ရှိသည်ထင်သည်။

ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ နံရံတစ်ခုရဲ့ ဟိုဘက် သည်ဘက်မှာ မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲလေ။

“ဗျာ... သဘောတူလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ အမှန်ဆို မိုးခါးနဲ့ကျွန်တော် တိုင်ပင်ရမယ့် ကိစ္စ၊ ဒါ... သူ သက်သက် ကျွန်တော့်အပေါ် အကောက်ကြတာ၊ ပြီးတော့ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်းတဲ့၊ ဒါ...ဘာသဘောလဲ မေမေ သူ ဒီကိစ္စကို ဘာလို့ မရိုးမသား လုပ်ရတာလဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဖေဖေရဲ့ အသံက ဟိန်းထွက်လာပါတယ်။ ဖေဖေက ဒေါသ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မေမေကတော့ ဘာမှဆက်မပြော။

“ဒါ လူကြီးတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်၊ မိုးခါး ဘာမှပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းအိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စမှာ ငါတို့စွက်ဖက်ပြီး အတင်းပေးစားနေလို့လား၊ အေး...မိုးခါးဆိုတာ မင်းသဘော ကျလို့ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့သူ၊ မင်းရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးလေးကို ငါတို့က မင်းနဲ့ ပေါင်းစည်းဖို့ စီစဉ်နေတာ ငါတို့မိဘတွေက မှားသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းရွေးနေလား သံလွင်”

ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့မိတာ အမှားတစ်ခု။

သနားမိတဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခု။

အဲဒီအရာတွေ စွဲမိသွားတော့ တစ်ဖက် ပြိုင်ဘက်က အဲဒီအရာတွေကို ခိုင်းလွှားတစ်ခုလို လုံးချေ ကာကွယ်ရင်း ကျွန်တော့်အား အနိုင်တိုက် နင်းချေခဲ့တာလို့ နောင်တနဲ့အတူ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

“မိုးခါးခါးရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ငါတို့ မင်္ဂလာရက်ကို စီစဉ် ပြီးသွားပြီ သံလွင်...၊ နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုကို မင်း မီးမပွေးပါနဲ့”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ပြောအပြီး ရှိုးရွမ်းသို့သွားရန် ကားဆီ လျှောက်သွားပါသည်။

မေမေက ကျွန်တော်ကို ဖျောင်းဖျသည်။ ညှိမလေးက တော့ ဘာမှပြန်မပြော။

ကျွန်တော် မိုးခါးခါးဆီ ဖုန်းဆက်ကာ တွေ့နေကျ နေရာကို ချိန်းဆိုခဲ့သည်။

သူမက ကျွန်တော့်ထက် ကြိုတင် ရောက်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းခဲ့ပါတယ်။ သူမ ဆိုတာ အန္တရာယ်တစ်ခုလို့ ရိပ်မိနေကာ ခံစားတတ်လာတယ်။ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုး ပေးလာမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် လည်း မသိသေး။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ကျွန်တော် သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တော့ အပြီးနဲ့ ခေါင်းခါ ပြသည်။ သူမဆီက သင်းပျံ့ပျံ့ ရနံ့က လွှမ်းလာတယ်။

မာယာတွေ ချွန်းဖွင့် တိုက်စစ်ဆင်ပုံက လှတယ်။

အပြီးတွေကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သုံးတယ်။ ရနံ့တွေ ကို ကြိုးတစ်ချောင်းလို တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် ရစ်ပတ်တွယ်လာ အောင် ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

နောက် အဆိပ်တစ်ခွက်လို လှပတဲ့ အနမ်းတွေ...။

ပျားရည်ချိုလို့ ထင်မိတဲ့ အသံတွေ...။

မိတ္တူယံထားတဲ့ သူမကို ကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲထည့်တော့
မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် တစ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထွေးထားရသလို
ခံစားရသည်။

သားရေ... ငါမှားပြီ၊ ငါရဲ့ ခံစားမဲ့တဲ့ဉာဏ်နဲ့ တစ်ခဏ
ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် မှားလိုက်တဲ့ အမှားက မင်းနဲ့ငါ ဝေးကွာ
သွားဖို့ ဖြစ်စေပြီလား။

“လင်း... မိုးခါးကို ပြောစရာရှိနေတယ် မဟုတ်လား။
ဥပမာ လက်ထပ်ဖို့ အလောတကြီး စိစဉ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ...”

သူမ မေးလာတဲ့ အမေးက စိတ်ကသိကအောက်
ဖြစ်ချင်စရာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သိသိကြီးနဲ့ အကျောကြီး
မေးလိုက်သလိုပါ။

ချစ်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာလည်း အနိုင်လိုချင်
တဲ့ ဒီမိန်းမရဲ့စိတ်ကို နားမလည်။ ပျော့ညံ့ပုံလည်း ရတယ်။
ခေါင်းကြောမာပုံလည်းရတဲ့ မိန်းမ။

စိတ်ထဲက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲလိုက်သည်။

“အေးလေ... ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မဟုတ်
ဘူးလား”

သူမက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှ ခွာသည်။ (အပူသက်သာ
လိုက်တာ။)

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်လုံး မခွာစတမ်း
ကြည့်မိကြသည်။ (အဲဒီ အကြည့်တွေထဲမှာ နားလည်မှုတွေ
ကွာခြားမှာပါ။)

“လက်ထပ်ပွဲ နီးလာလေလေ... လင်း မိုးခါးအပေါ်
သွေးအေးသွားလေလေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မိုးခါး သိချင်
တယ်”

ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဖြေရတော့တာပေါ့။

“လက်ထပ်ပွဲကို ကိုယ့်ကို အသိမပေးဘဲ အမြန်စိစဉ်
လိုက်တာ ဘာသဘောလဲ မိုးခါး၊ အဲဒီအဖြေရရင် ကိုယ်
ပြန်ဖြေမယ်”

သူမ နှုတ်ဆိတ်သွားတယ်။ နောက် တိုးတိုးဆိုတယ်။
ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ သူမဆီက ဒီလိုလေသံမျိုး မကြား
ခဲ့ရဘူး။

ရေပြင်ကို ကြည့်ပြီး အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေသူလို ပြောနေတဲ့
သူမ အသံ...။

“ကံကြမ္မာကို စိတ်မချဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိုးခါး လင်း
အပေါ်မှာတော့ အသက်တမျှ ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ယုံပေးပါ”

နေဝင်ချိန် ရောက်ပြီ...။

ဆည်းသာက အလွမ်းနဲ့ ခမ်းနား တောက်ပနေပါတယ်။

နေ့ရက်တွေ တတိတိနဲ့ ကုန်ဆုံးလာတယ်။ ကျွန်တော် ပြဿနာအားလုံးရဲ့ အဖြေကို မရနိုင်သေးပါ။ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြိုကျ အက်ကွဲနေခဲ့တယ်။

ဘိုဘိုကတော့ အားပေးပါတယ်။ ဒီည ဖုန်းဝင်စရာတစ်ခု ရှိလို့ ငါ နောက်ကျမယ်တဲ့။

သွားနှင့်လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က မျိုးမြန်မာကို လိုက်ခဲ့ကွာလို့ ဘိုဘိုကို ပြောတော့ ဒီကောင် မျက်ခုံးပင့်တင် ပါတယ်။

“သိပ်စိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါတို့ အားကိုး စရာ တစ်ခုတလေတော့ တွေ့မှာပဲ”

ဘယ်လောက်ပဲ အားပေး အားပေး ကိုယ့်သေတွင်းထဲ ကိုယ်ဆင်းရဲမယ့်နေဟာ နီးကပ်လာပြီ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိနေသည်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကိုရောက်လာတော့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုမျိုးက အံ့သြဟန်ပြသည်။

“မင်း တစ်ယောက်တည်းပါလား၊ မင်းတို့ မရောက်တာ ကြာပြီနော်”

ကိုမျိုးကို မြင်တော့ ရန်နိုင်ကို သတိရမိသည်။

“ရန်နိုင် မဆုံးခင်ကတည်းကဆိုတော့ တော်တော်ကြာပြီ ကိုမျိုး”

ကိုမျိုးက သက်ပြင်းချကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အသိတစ်ယောက် နှစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘီယာ နှစ်ခွက်လောက် သောက်အပြီးမှာ ကိုမျိုးက ကျွန်တော့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဝိတ်တာလေး တစ်ယောက်ကို...

“ငါ့အတွက်ပါ တစ်ကျားချကွာ၊ မင်း ဘာအပြည်းစားမလဲ”

“တော်ပြီ... ကိုမျိုး၊ ဒီမှာလည်း မှာထားတာတွေ များ တယ်”

“ဟိုကောင်တွေ လာမှာလား သံလွင်”

“ဖုန်းဝင်စရာတစ်ခု စောင့်နေတာပြီးရင် အောင်အောင်ဦး ရယ်၊ စိုးသီဟရယ်ကို ဝင်ခေါ်ပြီး လာမယ်တဲ့”

ကိုမျိုးက “အုပ်စုလိုက်ပါလားကွာ” လို့ ဆိုပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကျွန်ုပ်စီ မော့သောက်အပြီးမှာ...

“ငါ ရန်နိုင်ငံအတွက် တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ ငါ့ဆိုင်မှာ သောက်ပြီး ဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ”

“ဒါကလည်း ကိုမျိုးရယ်၊ သူ့မှာ ရောဂါ နဂိုအခံရှိနေတဲ့ဟာ... ဒီကောင် မဆင်ခြင်လို့ ဖြစ်တာပါ။ ကိုမျိုးဆီမှာ မသောက်လည်း ဒီပြင်ဆိုင်မှာ သောက်လည်း ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီကောင် အဲဒီနေ့က တော်တော်ကို ခံစားနေရတာကွ၊ သူနဲ့ ငါတောင် စကားပြောမိသေးတယ်”

“ဗျာ... ကိုမျိုးနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်”

ကောက်ရိုးတစ်စကို အားကိုး ဆွဲကိုင်မိလိုက်သည်။

“ကိုမျိုးနဲ့ ဘာတွေ ပြောဖြစ်လဲ”

ကိုမျိုးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ပြောသင့်၊ မပြောသင့် စဉ်းစားနေရဟန် ရှိသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဟိုကောင်တွေ ဝင်လာပါတယ်။

နောက်ပြော ဝင်လာခဲ့ရင်းက ကိုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမူအရာတို့ကြောင့် အရိပ်အကဲကို အကဲခတ်မိကာ ငြိမ်သက်စွာ ခုံလွှတ်တွေမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ကိုမျိုးဆီက စကားတွေဟာ ကျွန်တော့် အနာဂတ်အတွက် အရမ်းကို အရေးကြီးနေတယ် ကိုမျိုး”

ဘိုဘိုကလည်း ကျွန်တော်တို့ စကားတွေကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေသည်။

ကိုမျိုး သက်ပြင်းချတယ်။

“အင်းလေ... သိသင့် သိထိုက်တာရယ်၊ မင်းရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကောင်းကျိုး ဆိုရင်တော့ ပြောပြရတော့မှာပေါ့၊ အဲဒီနေ့ မဆုံးခင်မှာ ရန်နိုင် ငါ့ဆိုင်လာတော့ မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ သူ သိပ်ကို ခံစားနေရတာကွ၊ နည်းနည်းမူးလာတော့ ငါလည်း ဝင်ထိုင်မိရော... ရင်ဖွင့်လာတော့တာပေါ့ကွာ၊ သူ ဘယ်လိုမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်မပြောရရင် နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မင်းက မန္တလေးကို သွားနေတဲ့အချိန်လေ၊ ရန်နိုင် အပြောတွေအရဆိုရင် မိုးခါးခါး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ရန်နိုင်ဘဝကို ရုပ်သေးရုပ် ကြီးကိုင်သလို အလုံးစုံ ခြယ်လှယ်လို့ ရတာပဲဟ၊ မိုးခါးခါး နှုတ်ခမ်းပေါ်က စကားဟာ ရန်နိုင် ခေါင်းညိတ်ရတဲ့ အထိကို မိုးခါးခါးက ပြုလုပ်သိမ်းသွင်းနိုင်တယ်၊ အဲဒီနေ့က မိုးခါးခါးက ရန်နိုင်ကို ပြောတယ်တဲ့။

ရန်နိုင်သူငယ်ချင်း လင်းသံလွင်ကို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့ အချစ်နဲ့ မိုးခါး ချစ်ခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒီအတွက် ရန်နိုင် နောက်ဆုတ်ပေးပါတဲ့။

ပြောလည်း ပြောအပြီး ရန်နိုင်နဖူးကို နမ်းလိုက်တယ်တဲ့၊ နဂိုကတည်းက မလွန်ဆန်ရဲတဲ့ ဒီကောင်လေးဘဝဟာ အမှောင်

ထဲ ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်တဲ့။ မိုးခါး နမ်းလိုက်တဲ့ အနမ်းဟာ သူ့အတွက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရတဲ့ အမိန့်တစ်ခု အဖြစ် နားထဲ စွဲဝင်နေသလို နှလုံးသားကို သေဒဏ်ပေးလိုက်တဲ့ နောက်ဆုံး အနမ်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ နောက်ပြီး သူ မိုးခါးခါးကို ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ရွံလည်း ရွံတယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမျိုး”

အားလုံးလည်း ကိုမျိုး စကားကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

“အဲဒီနေ့မတိုင်ခင်ဘဲ မိုးခါးခါး ယုဝါဆီ သွားတယ်တဲ့”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို...”

“ဟာ... ဟုတ်လို့လား”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောလာတဲ့ စကားတွေဟာ မယုံကြည်နိုင်မှုတွေ ပါဝင်နိုင်ပါတယ်။ ဆက်စပ်လို့ မရတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်။ ကိုမျိုးကတော့ ဇာတ်ကြောင်း ပြောသူ တစ်ယောက်လို ပုံမှန်ပါပဲ။

“မိုးခါးခါးနဲ့ ယုဝါက ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်”

“ဘယ်လို...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ မယုံနိုင်မှုဟာ နှုတ်ခမ်းက စကားအဖြစ် ထွက်စေခဲ့တယ်။

ကိုမျိုးက ကျွန်တော့်ကို ပြီး၍ ကြည့်နေပါတယ်။

“မဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာခဲ့တော့ လူတွေက အံ့သြကြတယ်၊ ဒါ... အံ့သြစရာမဟုတ်ဘူး သံလွင်၊ လောကမှာ ဒီထက် အံ့သြဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ် ဆိုတာ မင်း သင်ဘာပေါက်ထားပါ”

ကိုမျိုးရဲ့ စကားဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သင်ခန်းစာ တစ်ခုပါ။

“ယုဝါတို့ အမေနဲ့ မိုးခါးခါး အဖေက မောင်နှမအရင်း တွေလေ၊ ယုဝါတို့ စီးပွားရေးကျတော့ မိုးခါးခါးအဖေက စီးပွားရေး ဦးမော့လာအောင် ငွေရေးကြေးရေး ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်၊ လူကြီး တွေက ဒီလောက် မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်တဲ့ မိုးခါးခါးက ဒီအခွင့်အရေးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ယုဝါကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်၊ ဖိအားပေးခဲ့တယ်၊ ဒီကလေးမက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် နားမလည်လွန်းရှာတော့ မင်းအတွက် သူ နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဒါဆို ရန်နိုင် ရေးထားတဲ့စာ ...”

“ဘာစာလဲ...”

ကိုမျိုးက နားမလည်ဟန် မေးလာတော့ ရန်နိုင် ရေး ထားတဲ့ စာကြောင်းကို ပြောပြမိသည်။

“ရှင်းနေတာပဲ သံလွင်ရယ်၊ ယုဝါနဲ့ ရန်နိုင် ဒီကိစ္စကို ရှုံးနိမ့်သူ အချင်းချင်း တိုင်ပင်မှာပေါ့”

လင်ဆနဲ့ လက်ခနဲ့ ဖြစ်စေတဲ့ ကိုမျိုးရဲ့ စကားတစ်ခွန်း...။

နောက်ထပ် ကြားဖြတ် ဝင်ပြောသူက ဘိုဘို...။

“ညနေက ဖုန်းဆက်တာ မင်း ဘယ်သူထင်လဲ”

“ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”

“ချမ်းမြေ့ငြိမ်း...”

ဘိုဘို စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သေရေး ရှင်ရေး အဆုံးအဖြတ်...။

“သူ ဘာပြောလဲ ဘိုဘို”

ဘိုဘိုက နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်မိသည်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့ရပါသည်။

“ချမ်းမြေ့ငြိမ်းနဲ့ စေ့စပ်ထားသူနဲ့ တွဲနေတဲ့သူက မင်းရဲ့ မိုးခါးခါး...တဲ့”

“ဘာ...”

ဦးနောက်ကို ဆောင့်ရိုက်လိုက်တဲ့ လျှပ်စစ်ရဲ့ အရှိန် အပြင်းတစ်ခုလို ကျွန်တော် မထင်မှတ်စွာ ပြာဝေသွားရတဲ့ စကား။

“ဒါဆို...ငါနဲ့ ချမ်းမြေ့နဲ့ စကားပြောတဲ့အချိန်က ကို...”

“ဟုတ်တယ်...ဆုံလွင် အဲဒါတင်မကဘူး မင်းနဲ့ ချမ်းမြေ့ နဲ့ ဟိုတယ်က ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံတွေကို အဟုတ်ထင်အောင် ဇာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တာ၊ နောက်ပြီး ကိုကိုလတ်ကို ကြိုးကိုင်ပြီး မင်းနဲ့

ယုဝါအပေါ် ခလောက်ဆန်ခဲ့တာတွေရယ်ဟာ မိုးခါးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“တောက်...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒေါသကြောင့် ကိုမျိုးက အခုလို ပြောပါတယ်။

“ဒေါသ ဆိုတာ အမှားတစ်ခုပဲ ငါ့ညီ၊ မင်းအတွက် အချိန် ကာလ ဆိုတာ သိပ်မရှိဘူး ဆိုတာ မင်း သိထားသင့်တယ်”

အောင်အောင်ဦးကလည်း အခုလို ပြောလာပါတယ်။

“ဒီအချိန်ဟာ မင်းအတွက် သွေးအေးအေးနဲ့ ဆုံးဖြတ် ရမယ့်အချိန်ပဲ သံလွင်”

ဘိုဘိုကတော့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောတယ်။

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ အချိန် သိပ်မရှိဘူး၊ ပြတ်ပြတ် သားသား ဆုံးဖြတ်ဖို့က မင်းတာဝန်နော်”

စိုးသီဟ ဆိုတဲ့ တရုတ်က...

“မင်း ကိုမျိုးကို အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်၊ သူက လူကြီးဆိုတော့ သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားလို့ ရတယ်”

ကိုမျိုးကို ကျွန်တော် အကြောင်းစုံ ပြောပြမိပါသည်။ ဇာတ်လမ်းအစုံကို ရှင်းပြပြီးတော့ ကိုမျိုးက...

“ဟ... ဒါဆို မင်းတို့ မနက်ဖြန် ယုဝါကို ရအောင် ဆက်သွယ်ပေါ့”

“ဆက်သွယ်ဖို့က...”

အောင်အောင်ဦးရဲ့ အမေးစကားကြောင့် ကိုမျိုးက...

“ကိုမင်းနိုင် ဆိုတဲ့လူ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီလူကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပေါ့၊ မင်းနိုင် ဆိုတာ စမ်းချောင်းက မင်းနိုင်လား...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ (.....) ပလာဇာမှာ သူ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်”

ဘိုဘို စကားကြောင့် ကိုမျိုးက ပြုံးသည်။

“ဟ... အဲဒါဆို ဒီကောင် ငါ့ဘော်ဒါ အရင်းကြီးပဲ၊ မင်းတို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ မနက်ဖြန် ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့မယ်”

ကိုမျိုး စကားကြောင့် အားလုံး ပျော်ရွှင် တက်ကြွခဲ့ပါ သည်။ ဘိုဘိုက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးသည်။

“မင်း မနက်ဖြန် ကူဇွေ မပျက်စေနဲ့ သံလွင်၊ ပုံမှန် အတိုင်းပဲ လုပ်ရှား၊ မင်းကို ဆက်သွယ်ဖို့...”

ကျွန်တော်က တစ်ခဏတာ စဉ်းစားပြီး...

“ဖူးဖူး ရှိတယ်လေ”

“ဖူးဖူးက...”

ကျွန်တော်က အေးစက်စက် ရယ်မောရင်း...

“ဖူးဖူးက သားရဲ့လူ ဆိုတာ ငါသိတယ် ဘိုဘို”

“ဒါဆို... အိုကေ”

ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်အတွက် အောင်နိုင်ခြင်း အထိမ်း အမှတ်အတွက် ဖန်ခွက်တွေကို မြှောက်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ နိုင်နဲ့ တစ်နဲ့ လွှတ်နေပါတယ်။ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို အပိုတစ်ခု မြှောက်လိုက်တယ်။

ရန်နိုင် မင်း ငါတို့နဲ့အတူ ရှိနေပါ...။

“ကိုလင်း...”

ကျွန်တော် မှိုးရွမ်းထဲ ခပ်အေးအေးပဲ ဝင်လာတော့ ဖူးဖူးက ကူဇွေ မဆည်နိုင်အောင် မျက်နှာတွေ ပျက်ကာ ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ဟိုကောင်တွေ ဖုန်းဆက်ပြီ ဆိုတာကို။

“နင် ကူဇွေမပျက်စေနဲ့ ဖူးဖူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဖူးဖူးက ပြန်ထိန်းပါတယ်။

“ကိုလင်း... တကယ်လား၊ ကိုဘိုဘို ပြောတာ...”

ကျွန်တော်ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ကျွန်တော့် ညီမလေးဟာ သိပ်ကို ပျော်ရွှင်သွားပါတယ်။

“ကိုလင်း... အစ်ကိုကြီး မင်းနိုင်ဆီ မသွားဘူးလား”

ဒီအချိန် ကိုမျိုးနဲ့ ကိုမင်းနိုင် စကားပြောနေကြမယ်ဆိုတာ

ကျွန်တော် သိနေခဲ့ပါတယ်။

“နင် ဖုန်းနားကမ္ဘာနဲ့ ဖူးဖူး၊ သူတို့ ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်”

“တကယ်...”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဖူးဖူး သိပ်ကို ပျော်ရွှင် သွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပျော်ရွှင်မှုဟာ သိပ်ကိုမကြာလိုက်ပါ။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တယ်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုဆီကို ခေါ်သွားတယ်။ အသစ် ထပ်ဖွင့်လှစ်မယ့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက် ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေနဲ့ စကားတွေ ပြောခဲ့ကြပါ တယ်။

ပြီးတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

နာရီသံတွေ တစ်ချပ်တစ်ချပ် မြည်တိုင်း နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သူတွေ ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ချိန်ဟာ ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေပါပြီ။

အိမ်ရောက်တော့ မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် တက်ကြွ ရှင်လန်းမှုတွေနဲ့ အားလုံးက စောင့်ကြိုနေသည်။

ကျွန်တော် ရေမိုးချိုးနေစဉ်မှာ ဘိုဘိုနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာပါတယ်။ ဘိုဘို စကားအခေါ်အပြော ကောင်းမှုအောက် မှာ အိမ်သားအားလုံးဟာ နစ်မျောခဲ့တယ်။ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။

သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော့် အခန်းမှာ တံခါးသော့ချပြီး ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကိုမျိုးနဲ့ ကိုမင်းနိုင်ရဲ့ ဆွေးနွေးပွဲက အဆင်ပြေတယ်တဲ့။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သားလေး၊ သူမ ရန်ကုန်မြေ သူမရဲ့ အိမ်မှာပဲ ရှိနေပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်နဲ့ သူမရဲ့အစ်ကိုတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာမှာလည်း သူမ အပေါ်ထပ် ပြတင်းတံခါးဝက မြင်နေခဲ့ပါတယ်တဲ့။

သူမက သူမ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော့်ကို ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ တောင်းဆိုထားတယ်တဲ့လေ။ သူမရဲ့စေတနာကို သိရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိုက်မဲခဲ့တဲ့ပြစ်မှုအပေါ် နာကျင်ခဲ့ရသည်။

ဘိုဘိုက သူ့မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ ဟန်းဖုန်းနဲ့ ကိုမျိုးဆီ လှမ်းဆက်သည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီနေ့အခြေအနေကို ပြောပြသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းကို လှမ်းပေးသည်။

“ကိုမျိုး... ကျွန်တော် သံလွင်ပါ”

“ဟာ... ခွေးကောင်၊ မင်းကိစ္စတွေ ငါတို့က လျှောက် လုပ်နေရတာ”

“ကိုမျိုး ကျွန်တော် ကျွန်းထဲ ကျပ်ထဲ ရောက်နေတာ သိထားဦးလေ”

“ထားပါ... ငါနဲ့ မင်းနိုင်ရယ်၊ သိရိရယ် တိုင်ပင်ထားဦးပြီ မင်း ဘိုဘိုတို့ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်၊ ဒါပဲ...”

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ကြည်လင် လန်းဆန်းနေသဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့... အာစရီ”

ကိုမျိုးရဲ့ တဟားဟား အော်ရယ်သံကို ဖုန်းထဲက ကြားရသည်။ ဘိုဘိုက ကျွန်တော့်ကို ပြီးကြည့်နေပါတယ်။

“ခွေးကောင်... မနက်ဖြန် မင်းအဘွားကြီးတွေနဲ့ ငါတို့ ပြဿနာ ထိပ်တိုက် ရှင်းရမှာနော်”

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်...

“မင်း ငါ့အတွက် မရှင်းပေးရဲဘူးလား ဘိုဘို”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကို ခုတင်ပေါ်မှာ ခုန်အုပ်ကာ ဝိုင်းပြီး နားပန်းကျင်း ထုရိုက်ကြ ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေလေ...။

“မေမေ ကျွန်တော် အပြင် ခဏသွားစရာရှိတယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ဘာနာရီထိုး ညှဉ်ခံပွဲရှိတယ်၊ ပြင်ရ ဆင်ယူမာနဲ့...”

“ခဏလေးပါ... ဖေဖေရာ”

“ဟေ့ကောင်...”

ဖေဖေရဲ့ အသံမာဆတ်ဆတ်နဲ့ ဟားမြစ်မှုကြောင့် ဘိုဘို က ထပ်မပြောရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၊ ဘိုဘိုနဲ့ အောင်အောင်ဦးတို့ ကျွန်တော့် အိမ်ခန်းထဲမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ကြသည်။ ပြီးရင် အခြေအနေကို ကိုမျိုးဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်ကာ အကြံဉာဏ် ယူသည်။

ခဏကြာတော့ ကြိုတင် တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း စိုးသီဟနဲ့ ဂူခုန်းတို့ အသာ လစ်ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အခြေအနေအရတော့ ကျွန်တော်က ဒီအချိန်မှာ စစ်သုံ့ပန်း တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထက် မပိုပါဘူး။

မင်္ဂလာဆောင်မယ့် အချိန်အထိ ကျွန်တော် လစ်ထွက် ဖို့ကို အားစိုက် ကြိုးစားပေမယ့် ဖေဖေရဲ့ အမြဲတစေ စောင့် ကြည့်နေမှုအောက်မှာ ကျွန်တော် အခွင့်အရေးတွေ ပျောက်ဆုံး ခဲ့ရတယ်။

အောင်အောင်ဦး ကတော့ အသာ စောင့်ကြည့်ပါဦးလို့ ပြောပေမယ့် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာတော့ ကမ္ဘာပျက်နေသည်။ သားလေးကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒ၊ ပြီးတော့ ဟိုမိစ္ဆာမ ကို မုန်းတီးတဲ့ အမုန်းတွေ့ရဲ့အင်အား ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပွက် နေသည်။

မင်္ဂလာပွဲကို သွားကြဖို့ စီစဉ်တော့ မိုးခါးက အလှပြင်ဆင် ရန် ဟိုတယ်မှာ ကြိုရောက်နေပါပြီတဲ့။

အိမ်က စ, ထွက်တော့ ကျွန်တော်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက တစ်စီး၊ အောင်အောင်ဦးတို့ အုပ်စုက တစ်စီး ထွက်လာခဲ့ ပါတယ်။

ကားကို မောင်းလာသူက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကပါ။ ဟိုတယ်နဲ့ နီးလာလေလေ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျလေလေ ပါပဲ။ အောင်အောင်ဦးတို့ ပြောတဲ့ ကိုမျိုးရဲ့ အစီအစဉ်ဆိုတာ ဘာမှန်းလဲ မသိခဲ့ရပါ။

အတွေးနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေစဉ်မှာ ကျွန်တော့်ကားဘေးကို ရင်ဘောင်တန်း မောင်းဝင်လာတဲ့ ကားတစ်စီးကြောင့် အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်မိတယ်။

နိုင်ဝင်းကျော်... ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကို မမြင်ချင် ယောင် ဆောင်ကာ ရှေ့ကိုပဲ ဂရုစိုက်နေပုံ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ခေါင်းထဲမှာ အမြန်ဆုံး စဉ်းစားမိသည်။

သိပြီ... ဒါ ကိုမျိုးရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်သည်။ နိုင်ဝင်းကျော်က ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်း ဆိုပေမယ့် ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ ... သူ။

ကျွန်တော် ပုံမှန်အတိုင်း ဟန်မပျက် မောင်းလာရင်း နိုင်ဝင်းကျော်က ကျွန်တော့်ကားကို ကျော်ကာ ရှေ့မှာ ကိုးလို့ ကန့်လန့် မောင်းပြသည်။

“ဒီကားက ဘယ်လို မောင်းနေတာလဲကွာ” ဖေဖေက မအောင်အီးနိုင်စွာ ပြောလာသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို ပြောမလို့”

“သား... စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ မောင်းနော်၊ ကိုယ်က မင်္ဂလာပွဲရှိသေးတယ်”

မေမေက သတိပေးစကား ပြောလာသည်။

မေမေ စကားဆုံးခါစရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်။ နိုင်ဝင်းကျော်ရဲ့ ကား ရုတ်တရက် အရှိန်လျှော့လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကားခေါင်း နဲ့ သူ့ကားနောက် ဘန်ပါနဲ့ တိုက်မိပါတော့သည်။

“ဒုန်း...”

“ခလွမ်း...”

တိုက်မိသံ၊ မှန်ကွဲသံ၊ ဘရိတ်အုပ်သံတွေနဲ့ ဆူညံသွား သည်။

“ဟာ... တိုက်မိပြီ”

“အရေးထဲကွာ...”

ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ အသံတွေကို ကြားတော့ ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားတာကို ထိန်းချုပ်ရင်း...

“ဒီကောင် သက်သက်ရန်စတာပဲ”

နိုင်ဝင်းကျော်က လည်ပါတယ်။ ကားကို ခပ်ဝေးဝေး လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကို သိသည်။ ကားသော့ကို တစ်ခါတည်း ကိုင်လာရင်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ...

“ဖေဖေတို့ ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်နော်၊ ကျွန်တော် သွားရှင်း မယ်”

“သား... မသွားနဲ့၊ ဖေဖေ သွားမယ်”

“ရတယ်... ဖေဖေ နေခဲ့”

“ဟာ... ဒီကောင်”

“အဖေကြီး လိုက်စမ်းပါဦး”

ဖေဖေ ကားပေါ်က မဆင်းခင် ကျွန်တော် ကားအပြင်ကို ရောက်နေပါပြီ။ ဖေဖေ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဆင်းလာခွင့်မရှိပါ။ နောက်ခန်း ကားတံခါး (လော့)ကို ရှေ့ခန်းက ကျွန်တော် ပိတ်ထားသောကြောင့် ဖေဖေ အခက်တွေ့နေသည်။

ကျွန်တော် အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ဟိုကောင်ကားဆီ သွားတော့ နိုင်ဝင်းကျော်က အခြေအနေကို ရိပ်မိစွာ ကားတံခါး ဖွင့်ပေး

အလွမ်းနှင့် ကြည့်ခွင့်မရှိတဲ့ မျှော်စင်

ထားသည်။ ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း ကားတံခါး မပိတ်ခင် မှာ ဒီကောင် မောင်းထွက်သွားသည်။

“ကိုမျိုးတို့ ဘယ်မှာစောင့်နေလဲ”

“ (.....) တရားရုံးမှာ ငလင်း”

“ဘယ်သူတွေပါလဲ”

“အားလုံး ရောက်နေပြီ”

ကျွန်တော် နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်တော့ အောင်အောင်ဦး တို့ကား ကပ်ပါလာတာ တွေ့သည်။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“မြန်မြန်မောင်းပါကွာ”

“အေးပေးကလည်း ဒီလောက် မောင်းနေတာတောင်”

နိုင်ဝင်းကျော်က ကျွန်တော့်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲလုံး ပြောလာတော့ ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်သည်။ တရားရုံးကို လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

တရားရုံးရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝေးကွာခြင်း မင်းသမီးလေး စိတ်မော့စွာ စောင့်စားနေပုံက ရင်ထဲမှာလှမ်းစရာ။ သားလေး ဟာ ဒီနေ့ မြန်မာဆန်ဆန်လေး လှနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် ချစ်သူဟာ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ ဆုလာဘ်၊ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ရဲ့ တံခါးသော့ တစ်ချောင်းဆိုရင် လွန်ရာကျနေမလား။

ကားရပ်တော့ သူမက ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ငိုရွှက်ပါတော့သည်။

“ကိုကို”

“သားလေး”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ မျက်ရည်စ,တွေ စွန်းထင်နေပေမယ့် ပူနွေး ရှိန်းပြတဲ့ ရင်ခုန်သံအသံတွေ လတ်ဆတ်နေတယ်ဆိုတာ သားလေး သိအောင် ပြောပြရဦးမယ်။

“ဟိတ်... သိပ်အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့နော်”

မသိရိက လှမ်းနောက်တော့ ရယ်ကြသည်။

ကိုမျိုးအေးနဲ့ ကိုမင်းနိုင်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျေနပ်ပီတိနဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။ နောက် ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ အောင်အောင်ဦးတို့အုပ်စုနဲ့ မေ့မြတ်သွား က လက်ခုတ်တီး ဩဘာပေးသည်။

ဒါတောင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တချို့က စပ်စုနေပါတယ်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

ဘိုဘို ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ဪ... ဗီဒီယိုဇာတ်သိမ်းပိုင်း ရိုက်နေကြတာဗျ”

“ဟုတ်လား... ဘာကားလဲ”

“ဖေဖေတို့ကို လိမ်ခဲ့တယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဘိုဘို စကားကြောင့် အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်

ကာ ရယ်ကြပါတယ်။

“ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ ရုံးပေါ်တက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးဖို့ သွားမယ်”

ကိုမျိုးရဲ့ လောဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရုံးပေါ် တက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးဖို့ လုပ်ကြပါတယ်။ ကိုမျိုး ကြိုတင် စီစဉ်ထားမှုကြောင့် သိပ်အခက်အခဲ မရှိပါ။ ကံကြမ္မာဆိုတာ ခြေအနှုတ်အသိမ်းမြန်တဲ့ တိုက်ဆင်တစ်ကောင်လို ကျွမ်းကျင် လွန်းလှပါတယ်။

“အန်တီမိုး”

ကျွန်တော့်ရဲ့ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုမိတော့ ကိုမင်းနိုင် က ကျွန်တော်ကြည့်နေတဲ့ အဆုံးသတ်ရှိရာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟာ... ဟုတ်တယ်”

သားလေးက မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကွယ်ကာ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်သည်။

အောင်အောင်ဦးက...

“ဘယ်သူလဲ”

“မိုးခါးခါးရဲ့ ဝမ်းကွဲအဒေါ်”

အန်တီမိုးနဲ့ ကိုမင်းနိုင်တို့က ဘာမှမတော်ပါ။ ကိုမင်းနိုင် က မိုးခါးခါး အဖေဘက်ကဖြစ်ပြီး အန်တီမိုးက မိုးခါးခါး အမေ ဘက်က တော်စပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ကိုမင်းနိုင်က...

“သေချာတယ်... အန်တိုနီ ငါတို့ကို အစောကြီးကတည်းက မြင်တာဖြစ်မယ်၊ ငါတို့ ဒီမှာရှိတာ အကြောင်းကြားပြီး လောက်ပြီ ထင်တယ်၊ ကဲ... အမြန်လက်မှတ်ထိုးဖို့ လုပ်တော့”

ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပြင်ဆင်ကြပါတယ်။

လက်မှတ်ထိုးပြီးတော့ တရားသူကြီးက အခြေအနေကို နားလည်စွာ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးသည်။ အားလုံးက လက်ခုပ်တီးကြပါတယ်။

အခုမှ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်း ချနိုင်တော့တယ်။

လူကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး တရားရုံးက အထွက်...

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ရပ်စမ်း”

ကားနှစ်စီး ကျွန်တော်တို့သွားမယ့် လမ်းခရီးကို ကန့်လန့်ဖြတ် ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မှု မရှိတော့ပါ။ ကိုမျိုးနဲ့ ကိုမင်းနိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ထက် ပိုသွေးအေးပါတယ်။ သားလေးကတော့ ကျွန်တော့်လက်ကို ပို၍တင်းကြပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

ပထမ ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ။ ပြီးတော့ ပူးပူးနဲ့ မေခ။ ဒုတိယကားပေါ်မှာ မိုးခါးခါးရဲ့ အဖေနဲ့

အမေ၊ မိုးခါးခါးတော့ ပါမလား။ သူမ မသိသေးတာလား။ နှစ်သိမ့်ထားခဲ့တာလားတော့ မသိ။

“မင်းကွာ... တောက်”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ဆီ ဒေါသ တကြီးနဲ့ လာရင်း ကျွန်တော့်ကို ထိုးသည်။

“ဟာ... ဦးလေး၊ ဒေါသ မကြီးနဲ့ဦး... ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ်... ဦးလေး”

ကိုမျိုးက ဖေဖေကို ဆွဲခေါ်ပြီး ထိန်းသည်။

ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းက ကွဲသွားပြီး သွေးထွက်လာတာ မြင်တော့ သားလေးက မျက်ရည် အဝဲသားနဲ့ သုတ်ပေးနေပါသည်။

“ရတယ်... ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဖေရဲ့ ပွဲအဆုံးသတ်မှာ မိုးခါးခါး ဒယ်ဒီက ကိုမင်းနိုင်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ အခုလို ပြောပါတယ်။

“မင်းနိုင်... ဒါ မင်းလက်ချက် မဟုတ်လား၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ မင်းနဲ့ မင်းညီမက ငါတို့ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ကြတာလား”

“ဗျာ... ကျေးဇူးတရား... သိပ်ကောင်းတဲ့ စကားလုံး ရွေးချယ်မှုပဲ ဦးလေး၊ အဖေ ဆုံးတော့ အဖေအတွက် ကျွန်တော်

တို့ ရသင့် ရထိုက်တဲ့ ရပိုင်ခွင့် အမွေထဲက မဖြစ်စလောက်
လေးကို ဝေစုချပေးတာ အဲဒီအရာကို ကျေးဇူးတရားလို့
ခေါ်သလား။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းကနေ အခုထိ
ချိုးနှိမ် ရှိတ်ချခဲ့တာဟာ ကျေးဇူးတရားလို့ အမည် သတ်မှတ်လို့
ရသလား။ ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူကို နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနဲ့
သိမ်းသွင်း အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ မိုးခါးခါးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ကျေးဇူး
တရားနဲ့ သက်ဆိုင်လား ဦးမင်းစောနိုင်”

မထင်မှတ်ဘဲ မုန်တိုင်းတစ်ခု ဖြတ်ဝင်လာသလို ကိုမင်းနိုင်
ရဲ့ နှင့်နင့်ဘီးသီး စကားလုံးတွေဟာ မိုးခါးခါးရဲ့ ဒယ်ဒီအတွက်
တော့ နှုတ်ပိတ် ဆွံ့အံ့သွားခဲ့တာ အမှန်ပင်။ ကိုမျိုးနဲ့ ဖူးဖူးက
ဒယ်ဒီကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစုံကို
ရှင်းပြနေပါသည်။

အခုလို လက်ချင်းမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ကျွန်တော်နဲ့
သားလေးရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ဘဝကို
ဘယ်သူ ထပ်ဝင်နှောင့်ယှက်ဦးမှာလဲ။

“ကဦး...”

ကျွန်တော်တို့ ကားရပ်ရာကို လှည့်ကြည့်မိကြသည်။
ဟော... မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ရဲ့ ခြေသံလား။

ကားက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ...

အဖြူရောင် သတို့သမီး ဝတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးသည်
သွေးဆွာနေတဲ့ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ရဲ့ အလှူနဲ့ ကားပေါ်က
ဆင်းလာသည်။

မျက်ဝန်းနဲ့ ပါးပြင် တစ်ခုလုံး ငိုကြွေးထားခြင်းကြောင့်
မိတ်ကပ် လိုင်နာ ဆိုးဆေးတွေ ပျက်ပြယ်ကာ အနက်ရောင်
မျက်ရည်စီးကြောင်း နှစ်ခုက မခြောက်မသွေနဲ့ အကြည့်ရ
ခက်လှသည်။

ဒါဟာ မိုးခါးခါးရဲ့ ပထမဦးဆုံး အချစ်အတွက် ရှုံးနိမ့်
ခြင်းလား။ ဒီထက်ဆိုးဝါးစွာ ပြောရရင် ကျရှုံးခန်း ဇာတ်သိမ်း
များလား။

“လင်း”

ငိုရှိုက်သံ အက်အက်နဲ့ သူမရဲ့ ခေါ်သံ။ လူအုပ်က သူမ
ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်နေသည်။

“တို့နဲ့ အချိန်မီ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ကျွန်တော် သူမကို မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်
လက်ထဲက သားရဲ့လေး လက်ဖဝါးက ချွေးစိုစို့နဲ့။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ထပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်
မပေးပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး... လင်း။ တို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဘယ်လို... တို့မှာ ဘာအပြစ် ရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတော့ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်ချမိသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ငေးကြည့်နေ ပါတယ်။

“နှလုံးသွေးသား ပျက်စီးပြီး ရွှေးသွားမတတ် အဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ရခိုင်”

သူမ မျက်လုံးတွေ ပိုမိုဝိုင်းစက်သွားသည် ထင်သည်။

“နောက်... ခင်ဗျားနဲ့ ပြိုင်ဘက် ချမ်းမြေ့ငြိမ်း အပေါ် မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခုတ်လှုပ်ပြီး ရက်စက်ခဲ့တာ”
“လင်း”

သူမ အသံက သွေးပျက်နေတဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုတွေနဲ့။

“နောက်ဆုံးအချက်က ကျွန်တော်နဲ့ သားလေး ကြားမှာ ခင်ဗျား အကောက်ကြံ ဝင်ရှုပ်ခဲ့တာ”

သူမ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီး တင် ငိုသည်။

“ပွဲက ပြီးသွားပါပြီ မိုးခါးခါး တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ မင်းသမီးမျက်နှာဖုံး စွပ်ထားတဲ့ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပဲ”

အပြောင်းအလဲတွေ မြန်ဆန်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ သူမက ဝှက်ယူလာတဲ့အရာကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။

အဲဒီအရာက နေရောင်ခြည်ကြောင့် လက်ခနဲ ဖြစ်သွား တာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမလက်ထဲမှာ သိပ်လှပတဲ့ ဓားမြှောင်လေး တစ်ချောင်း။

ပြီးတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခေါင်းမော့ ရယ်ချလိုက် ပုံက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပြကွက်နဲ့ လှပတဲ့ လှုပ်ရှားမှု။

“မိုးခါးခါး ဆိုတာ အရှုံးအတွက် မွေးဖွားလာတာ မဟုတ်ဘူး”

“သမီး”

“မိုးခါး... မှားမယ်”

“နင်တို့ကို ငါ သတ်မယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါ သတ်မယ်”

သူမက ဓားကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးလာပါတယ်။

ဓားသွားရဲ့ ဦးတည်ရာက သားလေးဆီသို့။ ကျွန်တော် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စွာ သားလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး လှည့်ရှောင် လိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော့် လက်မောင်းတစ်ဖက်က ဓားသွား ရှုပ်ထီခြင်းကြောင့် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ပြီး မိုးခါးခါးက အရှိန်လွန်က ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ကို အရောက် ပုံမှန်ဖြတ်မောင်း ဝင်လာတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ ငြိကာ...

“ဟာ”

“ဒုန်း”

“မိုးခါး”

ကတ္တရာလမ်းမပေါ် အရှိန်နဲ့ နှစ်ပတ် သုံးပတ် လည်ထွက် သွားသည်။ ဦးခေါင်းဆံနွယ်ကြားက သွေးတွေ စီးကျလာပြီး ပါးစပ်မှာ ပွက်ခနဲ အန်ထွက်လာတဲ့ သွေးတို့က သတို့သမီး ဝတ်စုံအဖြူရောင်ပေါ်မှာ ရဲခနဲ။

သူမက အားယူထ၊သေးသည်။ ပြန်လဲကျသွားသည်။ မိုးခါးခါး ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိနှင့် ကျွန်တော့် မေမေတို့ပါ သူမဆီ ပြေးသွားပြီး ဝိုင်းဝန်း ပွေ့ဖက်သည်။ သူမက သူမ ဒယ်ဒီကို လှဲမှီရာက ကျွန်တော့်ကို ဦးတည် ကြည့်နေပြီး လက်ညှိုးညွှန် ကာ...

“လင်း... အနိုင်... ရသွား...”

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်နိုင်ရှာတော့။

“သမီး”

“မိုးခါး”

နေရောင်ခြည် ဆိုတဲ့ အလင်းရောင် တပ်သားတွေ တပ်ခေါက် နောက်ဆုတ်နေကြပါပြီ။ အမှန်တရားက အမြဲတမ်း အနိုင်ရသွားတဲ့ အောင်မြင်သူပါ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို စွန့်ခွာ၍ ဥပေက္ခာ ငှက်ကလေး တစ်ကောင် မမြင်ရတဲ့ ဟိုးအဝေးကို ပျံသန်းသွားပြီ မိုးခါးခါး...

အမာကျောဆုံး သံမဏိထက်၊ အတောက်လောင်ဆုံး မီးအားထက် ဆန္ဒပြင်းတဲ့ မင်းရင်ထဲက အစွန်းရောက်ချစ်ခြင်း တွေ ငြိမ်းအေးနိုင်ပါစေ။

နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဦးမညွတ်တဲ့ မင်းရဲချစ်ခြင်းကို ငါ လေးစားနေမယ် မိုးခါးခါး။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ညွတ်ကွင်း မှာ ကိုယ်ပြန်မိတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်လို ကိုယ့်သံယောဇဉ်နဲ့ ကိုယ် ဝမ်းနည်းရတဲ့ သံစဉ်ဖန်တီးသူလို...

ကိုယ့်အိပ်မက်တွေကြောင့် ကိုယ် ပြန်သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးမှာ လွဲချော်မှု ရောင်စဉ်တွေနဲ့ နေသားတကျ ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

အနိုင်ယူမှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ဘဝမှာ အရှုံးရဲ့ရွေးချယ်မှု ကို မင်းက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး မိုးခါးခါး... ဘဝဆက်တိုင်း မင်း ဒီလို အနိုင်ယူမှုတွေကိုပဲ ရွေးချယ် နှစ်သက်နေဦးမှာလား... ငါ သိချင်တယ်။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကိုယ်က ရွေးချယ်ခွင့် မရဘူးဆိုတာ မင်း သိပေးပါ မိုးခါးခါး။ အခုအချိန်လောက်ဆို နာနာကျင်ကျင် ငှက်သိမ်းထားတဲ့ မင်းရင်ထဲက အချစ်တွေ မင်းနဲ့အတူ ပျောက်ဆုံးလို့ မင်း နားနေခွင့်ကို ရရှိပါပြီ။

ခြောက်ကပ်ကပ် အချစ်တွေနဲ့ အန္တရာယ်များတဲ့ ဓားစာ နည်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မိုးခါးခါး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ကို ကျွန်တော်နဲ့ သားလေးတို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သတိရ
နေမိမှာပါ။

အချစ်ကို အနိုင် အရှုံးနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ခံယူထားတဲ့
မိန်းမလှတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းက ရင်နာစရာကောင်းခဲ့
တာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိခဲ့ပါတယ်။ မိုးခါးခါးအတွက်
နှောင်ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် ဒီလိုရှုံးနိမ့်မှုတွေ၊ ဒီလို ခံယူချက်တွေ
ကင်းပါစေလို့ ကျွန်တော်ကတော့ အမြဲဆုတောင်းပေးနေမှာပါ။

ရင်ထဲက အရာတွေ ထုတ်ယူသွားသတဲ့
လက်ကျန် မရှိတော့ပါဘူး... ကုန်သည်...။

အလွမ်းနဲ့ တည်ဆောက်ပေးထားပေမယ့်
အလွမ်းနဲ့ တက်ရောက်ကြည့်မှာတော့ ငါမလိုချင်...
အချိန်မီ တားချင်တယ်...။

ဒီနိုင်းခ